

Quæstionum, Et Resolutionvm Legalium Libri Duo

Quæstionum, Et Resolutionum Legalium Libri Duo - Quorum Prior in duas Partes divisus, continet Resolutiones Beneficiales, Canonicas Et Regvlares: Secundus Controversias Civiles determinat

Tonduti, Pierre François de

Lugduni, 1683

Index Eorum omnium quæ in hoc libro Quæstionum Civilium continentur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98367](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98367)

INDEX

Eorum omnium quæ in hoc libro Quæstionum Civilium continentur.

A

Acceptatio.

CEPTANDO hæreditatem sine inventario, electus tenetur ad onera sibi per eligentem imposita. cap. 50. numero 39. p. 110

Acceptatio legati facta sub qualitate hæredis cum beneficio inventarii, non onerat hæredem ultra valorem bonorum. c. 80. n. 26. p. 184

Accessorium.

Accessorium non omnino cohærens suo principali (in actibus translativis) & quod ab eo dividi & separari potest, non continetur. cap. 84. num. 3. pag. 190

Accidens.

Accidens non mutat naturam rei, nec impedit quominus ipso sublato res redeat ad pristinam naturam. Ideo clausum ad tempus, finito tempore perinde est, ac si nunquam clausum fuisset. capite 94. num. 15. p. 210

Accollatio.

Accollatio habet vim solutionis inter accollantem, & cum ad cuius exonerationem fit accollatio. cap. 9. num. 3. p. 17

Per assumptionem debiti alieni absente creditore factam, non extinguuntur hypothecæ. cap. 9. num. 2. pag. 17

Qui alienum debitum in se assumit, tenetur soluere eodem modo, quo primus debitor, ad cuius exonerationem sese obligavit; & in eadem moneta. cap. 9. n. 4. p. 17

Omnia onera transferuntur in eum, qui alienum debitum in se assumpsit. c. 9. n. 5. p. 17

Assumens in se alienum debitum, subrogatur in locum primi debitoris. c. 9. n. 6. p. 17

Assumptio seu accollatio alieni debiti constituit partem pretii. ibid. n. 7. p. 17

Assumens alienum debitum multo magis obligatur si promiserit relevare, & indemnem servare primum debitorem, cum clausulis amplissimis. cap. 9. n. 10. pag. 17

Acquirens.

Primus acquirens feudum vel emphytheusim, potest bona illa creditoribus obligare, aut aliàs de illis disponere. c. 80. n. 1. p. 183

Intellige si acquisitio facta fuerit titulo oneroso, & ex re & pecunia acquirentis; secus si lucrativo. cap. 80. n. 2. p. 183

Primus acquirens non potest fundare capellam de fructibus prædii emphyteutici. c. 80. n. 14. p. 183

Si tamen bona propria æquivalentia reliquerit, fundatio subsistit usque ad concurrentiam illorum

bonorum. c. 80. n. 15. p. 183

Acquisita.

Acquisita per hæredem ex fructibus, ad ipsum jure proprio pertinent. c. 77. n. 8. p. 73

Potest tamen testator mandare, ut fructus investiantur ad utilitatem fideicommissi. cap. 77. num. 9. pag. 173

Actio.

Actio omnis quæ competit respectu rei, tollitur re perempta. c. 31. n. 33. p. 67

Actio ex testamento dirigi non potest adversus bona per ipsum testatorem vita durante alienata. c. 33. num. 5. p. 71

Si lata fuerit sententia in favorem actoris in actione redhibitoria, potest actor ab illa sententia recedere, & ea non uti, etiam invito reo condemnato. cap. 66. n. 11. p. 153

Actori quod licet, reo denegari non debet. cap. 66. num. 2. p. 153

Adimplementum.

Quando ex utraque parte contrahentes aliquid adimplere debent, inspiciendum est quis prior adimplere teneatur. c. 16. n. 9. p. 29

Exceptionem non implementi opponere nequit, qui ex non implemento damnum non patitur. cap. 16. num. 11. p. 29

Ab exceptione non implementi tacite recedi potest. cap. 16. n. 12. p. 29

Aditio.

Aditio hæreditatis est actus qui unico temporis momento expenditur. c. 58. n. 12. p. 137

Hæreditas post aditionem non est amplius hæreditas, sed proprium hæredis patrimonium. c. 58. n. 13. p. 137

Adjuvorum.

Pactum de adjuvando Dominum in casum matrimonii filiarum, debet intelligi in casum paupertatis Domini, & in subsidium. capite 65. numero 6. pag. 152

Quid si feudum acquirat Ecclesia, quæ liberos habere non potest. ibid. n. 10. p. 152

Hoc non procedit quando certa & limitata summa fuit promissa; nam hoc casu solui debet, etiam si Dominus non egeat. ibid. n. 7. p. 152

Cessante pacto, & inspecto solo jure communi, ista subventio non debetur Domino. cap. 65. num. 11. pag. 152

Verum debeat ista subventio pro maritanda filia spuria, vel illegitima, concluditur negativè. c. 65. num. 12. p. 152

Administrator.

Administrator particularis tenetur duntaxat reddere rationem de administratione, nec tenetur librum conficere. c. 68. n. 1. p. 157

Qui

Rerum & Verborum.

Qui non accessit ad administrationem omnia gesturus, non tenetur nisi de administratis. cap. 5. n. 3. pag. 157

Qui agit contra administratorem particularem, tenetur probare in specie quid per eum fuerit administratum. c. 68. n. 4. p. 157

Utrum quis fuerit generalis administrator, probatur ex lectura mandati. c. 68. n. 5. ibid.

Generalis & libera administratio non censetur alicui concessa, nisi id in mandato exprimitur in specie. c. 68. n. 6. p. 157

Advocatus.

Advocatus potest contrahere cum Cliente de re in iudicium non deducta. c. 68. n. 9. p. 157

Advocatus potest emere à Cliente, aut ab eo donationem omnium bonorum accipere; licet in illis aliqua sint litigiosa. c. 68. n. 10. p. 157

Ædificare, Ædificium.

Ædificare quilibet potest in solo proprio, etiam cum incommodo vicini, nisi constituta sit servitus altius non elevandi. c. 88. n. 30. p. 199

Ampliat hoc procedere, quamvis per tale ædificium claudatur fenestra vicini, nisi constituta fuerit servitus altius non tollendi. cap. 88. num. 31. pag. 199

Relicto spatio duorum pedum juxta vicini domum ædificari potest. ibid. n. 32. p. 199

Duo pedes an mensurandi sint à pariete, vel à loco ubi cadit stillicidium. c. 88. n. 33. p. 199

Ædificia facta ad usum Castri, in loco vicino restituenda sunt per Dominum retinere volentem. capite 75. n. 18. p. 171

In dubio non presumitur ædificium fieri ad emulationem. c. 88. n. 25. p. 199

Æqualitas.

Æqualitas dubii in monetis, non est ratio adæquata validitatis pacti redemptivi in certa specie. c. 2. num. 43. p. 7

Æstimatio.

In casibus in quibus pro legato facto in pecunia solvi potest æstimatio, illa debet solvi juxta tempus testamenti. c. 13. n. 14. p. 24

Amplia, etiam si testator dixerit diem solutionis: contra Thesaur. l. un. ibid. n. 15. p. 24

Amplia ut procedat, etiam in legatis conditionalibus, vel in debitis annuis. cap. 13. numero 16. pag. 24

Æstimationem præcedere debere, quando nulli alii licitatores concurrunt, & adjudicatio fit ipsi creditori, nonnulli existimant. capite 28. numero 1. pag. 17

Contrarium tamen verius est, & tenet liberatio, si debitor non probet læsionem ultra dimidium iusti pretii. c. 28. n. 2. p. 57

Datio in solum pignoris ipsimet creditori extrajudicialiter facta, non valet, nisi sub vera æstimatione facta fuerit: secus si judicialiter, & in incantu publico. c. 28. n. 7. p. 57

Æstimatio fundi in solum pro dote dati, si nulla præcedat certæ summæ in pecunia promissio, censetur duntaxat facta ut verus valor sciatur; non ut dominium in maritum transferatur. c. 52. num. 13. pag. 116

Æstimatio tacite facta dicitur, quando dantur in solum res, quæ consistunt in pondere, numero & mensura. c. 52. n. 14. p. 116

Quando res particularis cum universitate alienata redimatur, non debet æstimari prout separata, sed secundum pretium totale venditionis. capite 91. num. 20. p. 207

Ætas.

Tunc dicitur habitus fuisse respectus ad solam ætatis prærogativam, quando testator simpliciter vocavit maiorem natu ex aliquo genere, & habià consideratione certi gradus, & lineæ, veluti primogenitorum. c. 89. n. 16. p. 201

Alienatio.

Alienare qui prohibetur, potest nihilominus transigere, si transactio non fiat dimittendo, sed acquitendo. c. 25. n. 5. p. 53

Quæ alienari prohibentur, præscribi non possunt. capit. 25. n. 13. p. 54

Limita, nisi agatur de præscriptione 30. vel 40. annorum; tunc enim possunt talia bona præscribi. c. 25. n. 14. p. 54

Præscriptio immemoralis, nec in expressa, nec in tacita alienationis prohibitione comprehenditur. capit. 25. n. 15. p. 54

Alienatio bonorum super quibus vxor consignata est, adeo nulla est, ut nec iuramento confirmetur. c. 30. n. 3. p. 62

Alienationes patris voluntariæ, & quæ non sunt onerosæ, non nocent legitimæ liberorum. cap. 35. num. 16. p. 75

Alienatio ex quibus dicatur voluntaria. cap. 35. n. 17. pag. 75

Alienatio non est onerosa nisi lucrum & onus ex utraque patre æqualitatem contineat. cap. 35. num. 8. pag. 75

Alienatio non minuit legitimam, quamvis pro parte esset lucrativa; sed debet esse in totum onerosa, ut præiudicet legitimæ liberorum. cap. 35. num. 19. pag. 75

Alienatio facta per vxorem non potest præiudicare marito quoad fructus illi debitos. cap. 40. num. 6. pag. 83

Si mulier spem restitutionis suæ dotis alienaverit, talis alienatio effectum sortitur, soluto matrimonio, si dos ad mulierem reuertatur. capit. 40. numer. 8. pag. 83

Alienationes primæ imputantur hæredi gravato in detractiones. c. 46. n. 3. p. 95

Quæ sit differentia inter alienationem hæredis gravati, & alienationes seu obligationes mariti in præiudicium hypothecæ vxoris. cap. 46. num. 13. pag. 96

Alimenta.

Alimentis futuris cum decreto Prætoris, & pro euidenti utilitate renunciari potest. capit. 30. num. 13. pag. 63

Alimenta sine temporis præfinitione relicta, debentur pro toto vitæ tempore. capit. 38. numero 4. pag. 80

Observantia consideranda est in materia alimentorum. c. 38. n. 9. p. 80

Mater alimenta filio pietatis intuitu donasse censetur, nisi protestata fuerit. capit. 38. numero 10. pag. 80

Mater administratrix bonorum filij censetur ei donasse alimenta in eo, in quo excedunt fructus bonorum. c. 38. n. 11. p. 80

Per alimentorum præstationem fors principalis non debet diminui. c. 38. n. 12. p. 80

Mater, & successivus frater tenetur ad alimenta iure sanguinis. c. 38. n. 13. p. 80

Alimenta non taxara debentur ad ratam fructuum: secus est si certa & determinata summa fuerit promissa. c. 63. n. 8. p. 152

Allodium.

Allodium quid sit. c. 41. n. 23. p. 83

Explicatur

Index Posterior,

Explicatur differentia inter prædia merè allodialia, servilia, & franca, seu franco modo, vel in feudo franco possessa. c. 41. n. 2. p. 87

Alluvio.

Alluvionis jus non potest competere iis quibus prædium limitatum concessum est. c. 71. n. 1. p. 163

Alluvio non mutat confines territoriorum, nec parochiarum, quando sunt limitati. c. 71. n. 2. p. 163

Alluvio utrum mutet terminos jurisdictionum. Remissivè. c. 71. n. 3. p. 163

Si agri non sint limitati, quod alluvione quæritur pertinet ad prædium vicini jure gentium. cap. 71. num. 4. p. 163

Officiales Principis jure prætendunt incrementa alluvionis, si talis sit consuetudo. c. 71. n. 5. p. 163

Si Dominus loci incrementa alluvionis possideat, præsumuntur feudalia. c. 71. n. 16. p. 164

Alternativa.

Alternativa dictio resoluitur in conjunctam, quando post promissionem restitutionis faciendæ in iisdem speciebus monetarum, adjecta est clausula, *eiusdem vel non minoris bonitatis intrinsecæ, vel extrinsecæ.* c. 17. n. 17. p. 31

Si alternativa non resolveretur in conjunctam in prædicta promissione restituendi easdem species eiusdem bonitatis intrinsecæ, vel extrinsecæ, oriretur magna inæqualitas inter creditorem & debitorem in præiudicium ipsius creditoris. c. 17. n. 19. p. 32

Alternativa habet vim copulæ, ne sequatur correctio in eodem instrumento. c. 18. n. 3. p. 33

Alveus.

Alveus qui sit ad litus fluminis publici, privatus est, non publicus. c. 48. n. 3. p. 100

Angelus.

Angeli doctrina in l. 1 ff. de loc. public. explicatur. capit. 9. n. 5. p. 139

Annus.

Annus qui datur à consuetudine vicinis retrahere volentibus, non currit nisi lapso tempore retrovenditionis convento. c. 83. n. 15. p. 189

Antiquum.

In antiquis Iudex argumentis & coniecturis contentus esse debet. c. 40. n. 2. p. 84

Aqua.

Aqua quando fundum alicuius est ingressa, ipse efficitur dominus aquæ, & de ea ad libitum disponere potest. c. 48. n. 1. p. 100

Hoc procedit, si aqua deducatur ex flumine publico, si ex prædio, aut loco privato. cap. 48. n. 2. pag. 100

Aqua ad flumen publicum reversa, efficitur publica per commixtionem. c. 48. n. 4. p. 100

Nemo ius aquæ ducendæ præscribere potest, nisi doceat se illà usum fuisse iure servitutis, non autem iure familiaritatis. c. 48. n. 5. p. 100

Aquæ possessio non procedit, nisi scientia adversarii probetur. c. 48. n. 6. p. 100

Iure servitutis aquam possidere dicitur, qui illam deducit opere manufacto, si tale opus factum fuerit in prædio illius contra quem prætenditur possessio. c. 48. n. 8. p. 100

In materia aquarum attendenda est consuetudo, & temporis antiquitas. Intellige ut hic, num. 10. ut procedat, quando inferior præscripsit ius aquæ ducendæ. c. 48. n. 9. p. 100

Quando agitur de publica utilitate, non potest impediri aquarum derivatio. c. 48. n. 11. p. 100

Concessio aquæ facta à Principe, intelligitur sine præiudicio iurium tertii. c. 48. num. 12. intellige ut num. 13. p. 100

Quando tertio ius est quæsitum ante concessionem. ibid. p. 100

Si aqua duobus sufficere potest, prima concessio non impedit quin aqua alteri etiam concedatur. c. 48. num. 14. p. 101

Aqua dicitur sufficere duobus, quando illius usus dividi potest per tempora. c. 48. n. 15. p. 101

Quamvis aqua duobus sufficere possit, si tamen ex restagnatione fiat præiudicium molendino superiori, non subsistit secunda concessio. cap. 48. n. 16. pag. 101

Aquam turbidam ad impinguanda prædia nemo accipere prohibetur. c. 48. n. 17. p. 101

Concessio aquæ generaliter facta, intelligenda est de ea, quæ superest deducto usu publico. cap. 48. n. 18. pag. 101

Concessio aquæ per Principem facta, nulla est, si ex ea oriatur publicum incommodum. cap. 48. n. 19. pag. 101

Aqua ad publicos fontes destinata, non potest pro hortorum deliciis per meatus subterraneos divertiri. c. 48. n. 20. p. 101

Aquam nemo per vias publicas sine speciali Principis licentia deducere potest. c. 48. n. 21. p. 101

Aquam ad meum prædium cuniculo, vel fossa deducere possum. ibid. n. 27. p. 101

Venas aquæ in suo prædio quilibet incidere potest. ibid. n. 28. p. 101

Solitum aquæ cursum possum impedire per opus factum in meo prædio, si nulla servitus sit constituta. c. 48. n. 30. p. 101

Qui est dominus fundi, est quoque dominus aquæ. cap. 48. n. 31. p. 101

Pro aquis & fontibus dantur interdicta possessoria. cap. 48. n. 32. p. 101

Pro aquis datur interdictum de aqua quotidiana & æstiva. c. 48. n. 33. p. 101

Aquarium.

Aquarium quod clandestinè fieri potuit, non probat proprietatem parietis. c. 88. n. 11. p. 198

Argumentum.

Argumentum à contrario sensu facile retorquetur. cap. 55. n. 36. p. 125

Argumentum à contrario sensu nunquam sumitur ad correctionem alterius partis testamenti. c. 87. n. 15. pag. 197

Argumentum à contrario sensu debet strictè & secundum limites verborum accipi. c. 98. n. 9. p. 217

Ex argumento à contrario sensu non potest colligi dispositio, sed duntaxat exclusio. cap. 98. num. 10. pag. 217

Datur medium inter excludere, & vocare. ibid. n. 11. pag. 217

Ostenditur quod tria specialia contra iuris dispositionem in eodem casu concurrerent, si argumentum à contrario sensu non caperetur præcisè iuxta limites verborum. c. 98. n. 13. p. 217

Articulus iuris difficilis & intricatus æquiparatur quæstioni facti. c. 53. n. 27. p. 119

Augmentum.

Augmenti eadem debet esse ratio & decrementi monetarum, tam quoad debitorem, quam quoad creditorem. cap. 1. num. 14. pag. 2. & cap. 3. n. 62. pag. 10

Augmenti & decrementi monetarum æquale debet esse dubium. c. 2. n. 35. p. 5

Augmentum & decrementum monetæ, stante partium conventionione, dicitur evenire per accidens. cap. 2. n. 42. p. 7

Augmentum pertinet ad liberos primi matrimonii, si ex

Rerum & Verborum.

ex illo proveniat, in eo tantum casu est lucra-
tivum. c. 46. n. 2. p. 95
Augmentum quod maritus lucratur, non capitur so-
lum super dote, sed etiam super omnibus bonis
uxoris. c. 46. n. 6. p. 95
Creditum seu nomen augmenti dotalis debitorum ma-
rito consideratur uti res inanimata, existens in bo-
nis mariti, ita ut illius compensatio cum dote fieri
nequeat in præjudicium creditorum. c. 46. n. 10. p. 96.

Authoritas.

Authoritas pro integratione requisita non potest in-
terponi ad proprium commodum, sicut nec alia
qualibet quæ præstatur ratione officii. c. 63. n. 18.
pag. 148

Authoritas patris requiritur ad integrandam perso-
nam filii in casibus in quibus patri competit usus-
fructus. c. 63. n. 20. p. 148

Contractus facti sine autoritate paterna, in casibus
in quibus pater habet usufructum, adeo nulli
sunt, ut nec juramento roborentur. cap. 63. num. 21.
pag. 148

Aurei.

Aureorum quis fuerit valor annis 1475. & 1488. c. 4.
num. 4. p. 11

Aurei valore mutato, mutantur etiam rerum omnium
pretia. c. 6. n. 4. p. 13

Aurei æstimatio utrum taxationis, vel demonstratio-
nis gratia facta sit, variæ sunt DD. sententiæ, ex
quibus bona fides ad præscribendum oritur. cap. 6.
num. 7. p. 13

Aurei in auro per sexaginta solidos æstimati, ita ut
sexaginta solidi aureum in auroificent, quo-
modo solvendi. c. 6. n. 10. p. 14

Quando conventum fuit, solutionem fieri in aureis
monetæ currentis, quæ sit vis horum verborum
monetæ currentis. c. 6. n. 12. p. 14

Si aurei simpliciter promissi fuerint, admittitur debi-
tor ad solvendam æstimationem: sed si promissio
ad certam speciem, vel ad substantiam etiam auri
referatur, auri substantia solvenda est, veluti si
dictum fuerit de aureis in auro. c. 13. n. 2. p. 22

Aureorum interpretationem Latino idiomate esse
diversam, & des escus, gallico sermone. c. 13. n. 10.
pag. 13

Aureis Solis, aut illorum valore legato, sufficit æsti-
mationem præstare. c. 14. n. 13. p. 26

Aurum.

Aurum perfectissimum, sub quo titulo & quibus ca-
ræctis consilii debeat. c. 12. n. 3. p. 20

Proportio auri & argenti, quæ sit iuxta ordinationes
Regias. ibid. n. 7. p. 21

Quando obligatio respicit certum auri pondus, illud
præstandum est, aut saltem illius æstimatio tem-
pore solutionis. c. 12. n. 11. p. 21

Si aurum ad pondus legatum sit, non habito respectu
ad speciem, debetur æstimatio temporis solutio-
nis: si verò habito respectu ad certam speciem, sive
monetæ, sive auri facti, non signati, sive auri in-
fecti, species ista præstanda est. c. 13. n. 13. p. 23

B

Bajulus.

Bajulus in causa sui Domini potest allegari susce-
ptus. c. 40. n. 17. p. 84

Baro.

Barones improprie dici possunt, quibus competit iu-
risdictio civilis & criminalis, cum mero & mixto
imperio; nisi & alia concurrant, de quibus ibi.

Tom. I. Pars I.

cap. 34. num. 6.

pag. 73

Bartolus.

Bartolus in l. Paulus, num. 10. ff. de solut. salvatur a con-
trarietate. c. 17. n. 8. p. 31

Beneplacitum.

Beneplacitum Apostolicum in alienatione requisi-
tum, non dicitur solemnitas formalis contractus,
sed effectualis: quia potest intervenire post con-
tractum. c. 56. n. 18. p. 133

Bona.

Bonorum meorum appellatione continentur omnia
quæ ego possideo. c. 50. n. 3. p. 110

Bona patri donata contemplatione matrimonii, re-
spectu nepotum dicuntur adventicia. c. 55. n. 1. p. 223

Bona universitatis non sunt proprie communia, quia
alienari possunt. c. 60. n. 10. p. 141

Quæ sit differentia inter bona quæ publica sunt pro-
prietate, & ea quæ sunt in usu publico. c. 60. n. 11.
pag. 141

Bona vacantia pertinent ad fiscum, si quis illo re-
lictio hærede moriatur, necnon omnia bona here-
ma, & a nemine possidenda. c. 7. n. 15. p. 164

Si bona possideantur per feudatarium, præsumendum
est illa à Principe fuisse possessa tempore conces-
sionis, & tradita feudatario per Principem. ibidem,
num. 17. p. 164

Bona herema & pascua quæ non possidentur per
Communitatem, seu per Dominum, præsumun-
tur esse Domini. c. 71. n. 19. p. 164

Bona in locum alienationis subrogata veniunt in re-
stitutione fideicommissi. c. 87. n. 12. p. 197

Bona fides.

Bona fides omnino requiritur in eo, qui vult modum
seu monetæ formam præscribere. c. 4. n. 2. p. 11

Bonitas.

Bonitas monetæ intrinseca in quo consistat. c. 1. n. 1.
pag. 1. & c. 2. n. 30. p. 5

Bonitas monetæ intrinseca debet considerari etiam in
moneta imaginaria. c. 1. n. 2. p. 1

Promissio restituendi in non minori bonitate monete,
sonat in restitutionem earundem specierum.
c. 1. n. 13. p. 2

Bonitas extrinseca quæ dicatur. c. 2. n. 31. p. 5

Bonitas intrinseca simul & extrinseca monetæ pro-
mitti potest in restitutione census. cap. 2. num. 33.
pag. 5

Si in eadem oratione fiat mentio bonitatis intrinse-
cæ, & extrinsecae, eadem circa utramque debet esse
dispositio. c. 3. n. 53. p. 9

Quid in Gallia & Hispania circa bonitatem extrinse-
cæ monetarum observetur. c. 3. n. 68. p. 10

Brunus.

Bruni mens explicatur in tract. de monet. limit. 8. n. 5.
& Scacc. de commerc. §. 2. glof. 5. num. 187. & 188.
c. 17. num. 9. p. 31

Bulla.

Bulla in Cena Domini adversus Romanam Eccle-
siam præscribi prohibet. c. 25. n. 20. p. 54

Quo tempore cæperit hæc Bulla publicari. c. 25. n. 21.
pag. 54

Bellus.

Explicatur consilium 103. D. Ludov. Belli. c. 25. n. 21.
pag. 54

C

Caducitas.

Caducitas res subiacere non potest, cujus totum
dominium est penes debitorem. c. 79. n. 4. p. 181

V

Caduci

Index Posterior,

Caducitas non incurritur, si filia marito in dotem constituerit bona emphyteutica, in quorum concessione ipsa fuit comprehensa, cum sit proprium patrimonium uxoris. c. 80. n. 29. p. 149

Cancellario.

Cancellario instrumenti solo verbo facta, illud destruit & evacuat. c. 68. n. 23. p. 158

Capicius.

Capicii Latio deciso 34. per totam, explicatur. c. 100. num. 27. p. 223

Castrum.

Castrum in quo nulli sunt habitatores, propriè feudum quaternatum dici non potest. cap. 34. num. 7. pag. 73

Castri appellatione etiam territorium continetur. cap. 75. n. 16. p. 170

Tunc maxime cum Castro vendita seu concessa iurisdicção censetur, quando concessio procedit à persona privata, secus si à Principe. cap. 84. num. 14. pag. 191

Si tamen conjecturæ vel probationes sint in contrarium, etiam in concessione facta à privato, non comprehenditur iurisdicção. c. 84. n. 15. p. 191

Venditor exprimendo se vendere Castrum cum iurisdicção, si illi non competat, tenetur de evicção, uti vendens rem ad alium spectantem. cap. 84. num. 17. p. 191

Quando Castrum venditur tanquam quid universale cum sua iurisdicção, & pertinentiis, venit iurisdicção & alia accessoria: secus si vendatur tanquam res particularis. c. 84. n. 18. p. 191

Cautio.

Cavere tenetur regulariter hæres gravatus de restituendo fideicommissum. c. 70. n. 1. p. 162

Pater vel mater gravati de restituendo fideicommissum, non tenentur cavere. c. 70. n. 2. p. 162. quod an verum sit, vide inferius. n. 17. p. 162

Cautio de fideicommissis præstandis est in usu quoad mobilia, & pecunias, non quoad immobilia. c. 70. num. 8. p. 162

Cautio per hæredem gravatum præstanda est de bonis fideicommissi servandis, & non deteriorandis, & de dolo malo abfuturo, & de restituendo bona casu restitutionis adveniente. c. 70. n. 10. p. 162

Cautio fideicommissi nomine præstari debet idonea, datis pignoris, vel fideiussores. c. 70. num. 11. pag. 162

Si hæres gravatus solum afferat iuratoriæ cautionem, peti potest per fideicommissarium ut mittatur in possessionem bonorum. c. 70. n. 12. p. 162

Cautio iuratoria non admititur, quando alio modo partibus potest esse consultum, veluti per depositum, vel aliis modis. c. 70. n. 13. p. 162

Quod dicitur hæredem teneri cavere tantum pro possibilitate, intelligendum est ut procedat quoad immobilia: nam quoad mobilia & pecunias debet cavere idoneè. c. 70. n. 14. p. 162

Cautio admititur pro possibilitate quando agitur de Regno vel Ducatu. c. 70. n. 15. p. 162

Idem dicendum est si ageretur de tam magno & amplo patrimonio, ut impossibile esset reperiri fideiussorem. c. 70. n. 16. p. 162

Quando mater, aut alius gravatus non potest cavere idoneè, mittitur fideicommissarius in possessionem bonorum causâ rei servandâ, vel providetur partibus per depositum, seu sequestrum apud personam idoneam. c. 70. n. 17. p. 162

Cæcus.

Cæci testamenti quæ sit forma, & praxis. Remissivè. cap. 81. n. 1. 2. p. 185

Census.

Census constitutio nulla est, si pretium non fuerit translatum in venditorem census. cap. 32. num. 10. pag. 69

Quando nihil conventum fuit in pacto redemptivo, restitutio fortis fieri potest in quacumque moneta non reprobata, habito respectu ad bonitatem intrinsecam tempore venditionis census, & ad extrinsecam, quæ est tempore redemptionis. c. 17. n. 2. pag. 30

Census quidam alii sunt merè reales, alii verò habentes annexam obligationem personalem. c. 39. n. 14. pag. 82

Census habentes annexam obligationem personalem, constituunt partem pretii ad effectum solutionis laudemii. c. 39. n. 15. p. 82

Census imponi potest super bonis patrimonialibus Communis. c. 60. n. 13. p. 141

Hæres regulariter tenetur redimere censum super re legata specialiter impositum, quando testator illud sciebat. c. 61. n. 1. p. 142

Ampliatur ut procedat, si census fuerit impositus ante, si post legatum factum. cap. 61. num. 2. pag. 142

Maxima differentia est inter census creatos iuxta formam Bullæ, & eos qui in statu Avenionensi frequentantur, ubi Bulla non est usu recepta. cap. 61. num. 5. p. 142

Bulla Pii V. quæ requirit circa impositionem census super certo prædio. c. 61. n. 6. p. 143

Ex Bulla Pii V. licet in contractu census ultra certum prædium addit obligatio generalis omnium bonorum; si tamen prædium pergas, perimitur quoque census super eo impositus. c. 61. n. 8. p. 143

Census iuxta formam Bullæ creatus inhæret prædio, & dicitur de illius pertinentiis passivis. cap. 61. num. 9. pag. 143

Census qui non sunt iuxta formam Bullæ, dicuntur esse de pertinentiis personarum, non prædii. c. 61. n. 10. pag. 143

Census isti in quibus Bullæ forma non servatur, dicuntur ius à re abstractum, & sunt de loco ubi solutio destinata fuit. ibid. n. 11. p. 143

In nostris censibus sola actio pro exigendis fructibus consideratur, nec aliquod ius reale super re obnoxia censui acquiritur. ibid. n. 12. p. 143

Quod ad realitatem census fieri debet differentia inter eum qui redimibilis est, & reservativum. c. 61. num. 13. p. 143

In dubio, contractus potius censualis iudicandus est, quàm emphyteuticus. c. 79. n. 6. p. 181

In contractu censuali, dominium prædii servientis est apud solventem, non autem apud eum cui soluitur. cap. 79. n. 7. p. 181

Verba impropria ad efficiendum contractum potius censuale, quàm emphyteuticum. c. 79. n. 8. pag. 181

Censum ex censibus decursis conceptum invalidum esse, multi DD. existimant. c. 97. n. 2. p. 215

Contratium verius est, quando agitur de vero interesse debito. c. 97. n. 3. p. 215

In censu verum debitum præcedens vim habet numerationis, ubi Bulla non est recepta. cap. 97. n. 5. pag. 215

Census decursus cessante Bulla in sortem converti posse verius est, dummodò cesset depravata intentio. c. 97. n. 6. p. 215

Pignora capi possunt pro securitate census annui, quando adest spes luitonis; secus si illa spes non adsit. c. 97. n. 8. p. 215

Impoli

Rerum & Verborum.

Impositio census super re aliena validatur, si Dominus illius rei, consensum postea praebeat, vel alia sine bona aequivalentia hypothecata. ibid. num. 10. pag. 215

Idem obtinet si non quidem res sit aliena, sed alicui restitutioni obnoxia. ibid. n. 11. p. 215

Si tamen census imponens dolose se gesserit, potest agi ad sortis restitutionem loco damnorum & interesse, ac ad contractus annullationem. c. 97. n. 12. pag. 215

Si quis scienter super re aliena tanquam propria censum imposuerit, consensus proprietarii superveniens non reddit validum illum contractum. c. 97. num. 13. p. 215

Intellige ut locum habeant praedicta ex mente aliquorum, si census fuerit impositus super certo praedio, non autem generaliter quando super omnibus bonis debitoris, vel super pluribus aliis praediis idoneis. c. 97. n. 14. p. 215

Sed tamen hoc casu unum saltem praedium cum suis confinibus debet designari. c. 97. n. 15. p. 215

Designationem certi praedii cum suis confinibus, etiam ubi Bulla Pii V. non est recepta, esse necessariam in censu, quidam tenent. cap. 97. num. 16. pag. 215

Designationem certi praedii cum suis confinibus in locis ubi Bulla Pii V. non est in usu, necessariam non esse verius est. c. 97. n. 17. p. 215

Cessio.

Cedere jura possunt omnes, quibus a lege prohibitum non est. c. 32. n. 1. p. 69

Omnis actio, siue directa, siue utilis, cedi potest. c. 30. num. 2. p. 69

Quamvis cedens nomen debitoris promiserit evictionem cessionario, non tamen tenetur de idoneitate & sufficientia debitoris cessi; sed sufficit quod praestet veritatem nominis cessi. c. 49. num. 1. pag. 104

Ampliatur etiam cessio facta fuerit cum clausulis amplissimis, non excedentibus metas evictionis. c. 49. n. 2. & n. 5. p. 104

Cedens tenetur de bonitate hypothecarum & sufficientia debitoris cessi, habito respectu ad tempus cessionis; quamvis id non esset expresse promissum. c. 49. n. 10. p. 104

Hoc procedit si cessionarius ignorabat insufficientiam debitoris cessi, secus si scivisset illum non esse solvendo. c. 49. n. 11. p. 104

Intellige dummodo ignorantia cessionarii fuerit probabilis. c. 49. n. 12. p. 105

Probabilis ignorantia suffragatur cessionario, quamvis etiam cedens ignoraret insufficientiam debitoris cessi tempore cessionis. c. 49. n. 13. p. 105

Si cessio facta fuerit pro dote, ignorantia quamvis culposa, suffragatur cessionario favore dotis. c. 49. num. 14. p. 105

Cessio limitata ad summam principalem, non extenditur ad interesse. c. 21. n. 17. p. 45

Ficta cessio iurium non potest induci, nisi fictio habeat fundamentum aliquod reale. c. 29. n. 13. p. 60

Cessione iurium opus non est in actione personali. cap. 29. n. 11. p. 61

Cessio iurium facta tertio emptori solventi de pretio bonorum venditorum, non valet tanquam cessio, sed habet tantum vim liberationis. c. 32. num. 9. pag. 69

Nemo potest acquirere cessionem iurium adversus illum, quem invicem liberavit. c. 32. n. 11. p. 69

Cessio facta solventi de pretio bonorum venditorum valida est, quando solutio facta fuit nomine, &

Tom. I. Pars II.

tanquam de pecuniis emptoris, qui voluit sibi iura acquirere, praecedente pacto subrogationis & cessionis faciendae. c. 32. n. 12. p. 69

Quando cessio dicatur facta per viam simplicis assignationis, & quando per viam solutionis seu dationis in solutum. c. 49. n. 4. p. 104

Cessio translativa non potest fieri sine praevia acceptatione: ideo donationis naturam induit. cap. 57. num. 15. p. 134

Cessio bonorum.

Qui bonis cessit potest recedere a cessione, & se defendere adversus creditores. c. 66. 4. p. 153

Cessionarius.

Cessionarius Domini directi non habet vim attractivam pro consolidazione domini utilis cum directo, cum illa affixa sit ossibus ipsius Domini directi, & ab illo inseparabilis. c. 66. n. 19. p. 154

Cessionarius domini directi solum habet actionem confessoriam pro iure retentionis. c. 66. n. 25. p. 154

Res dicitur integra quoad cessionarium domini directi, donec in eius favorem lata fuerit sententia pro iure praetensionis, & facta actualis pretii restitutio. cap. 66. n. 26. p. 154

Non obstante promissione bonitatis, cessionarius tenetur facere suas diligencias. c. 49. n. 44. p. 106

Ampliatur ut procedat, etiam stante clausula de fournir, & faire valoir, vel etiam de prendre à soy. c. 49. num. 45. p. 106

Tenetur creditor, cum cessio facta est, facere diligencias usque ad bonorum debitoris cessi subalternationem. c. 49. n. 46. p. 106

Item tenetur denunciare cedenti ut veniat ad defendendum. c. 49. n. 47. p. 106

Limita nisi in instrumento onus denunciationis fuerit remissum. c. 49. n. 48. p. 106

Quando cessionarius agit actione cessi, non est necessaria denuntiatio. c. 49. n. 49. p. 106

Si cessionarius nominis fuerit in culpa, propter quam debitor cessus factus est minus idoneus, ipsi imputandum est. c. 49. n. 52. p. 106

Clausula.

Clausula, rebus sic stantibus, non procedit in iis, quae augmentum vel diminutionem recipiunt. c. 1. n. 26. pag. 4

Clausula siue moneta crescant, siue decreascent, non est necessario exprimens pro validitate pacti de restituendo in eadem bonitate. c. 3. n. 63. p. 10

Clausula sans aucuns patats, apposta post promissionem certarum specierum, non alterat principalem dispositionem. c. 5. n. 4. p. 12

Clausulam en bonnes & grosses especes, sans aucuns patats, non alterare dispositionem praecedentem, in qua clare promissa est restitutio earundem specierum, probatur exemplo familiari. cap. 18. num. 2. pag. 33

Ostenditur per illas clausulas observari iustitiam, & aequalitatem inter debitorem & creditorem; & quod si non intelligeretur de eisdem speciebus, magnum detrimentum & iniustitia oriretur adversus creditorem. c. 18. n. 8. p. 33

Refertur fuisse iudicatum pro validitate & iustitia dicti pacti, & debitorem fuisse condemnatum ad solvendum in iisdem speciebus in contractu census particulariter dinumeratis, & sententiam fuisse executioni demandatam. c. 18. n. 9. p. 33

Clausula, non moindres, aequè respicit favorem debitoris & creditoris. c. 18. n. 4. p. 33

Clausula, quorum tenores, &c. facit ut actus enunciatus habeatur pro inserto ad longum in rescripto. c. 16. num. 8. pag. 41

Index Posterior,

Clausula in rescripto appositae, per quam fit relatio ad instrumentum conficiendum, fortior est illa quae fit ad iam confectum: quia prima relatio est vera, secunda vero ficta. c. 19. n. 9. p. 41

Clausula investiturae, cum furnis & molendinis, &c. quid importet. c. 41. n. 17. p. 87

Clausula cum aquis, & aquarum decursibus, in investitura quid operetur. c. 48. n. 24. p. 101

Liberatio facta creditori cum clausula, & moyennant ce a quitté, quem effectum producat. c. 49. num. 6. pag. 104

Clausula, & moyennant ce, &c. quid operetur, siue per viam conditionis, siue per viam modi adiecta dicatur. c. 49. n. 7. p. 104

Clausula garantiae, utrum impedimenta tam juris quam facti comprehendat. c. 49. n. 18. p. 105

Concluditur clausulam garantiae, sola juris impedimenta continere. ibid. n. 19. p. 105

Quid si dictum fuerit, garantir de tous troubles & empêchemens, ibid. n. 20. p. 105

Quid inferat clausula, prendre à soy, in instrumento cessionis appositae. ibid. n. 22. p. 105

Quid de clausula fournir & faire valoir tant en principal, qu'arrérages. c. 49. n. 23. p. 105

Quid importet clausula Gallica, fournir & faire valoir. ibid. n. 21. p. 105

Quid si clausula fournir & faire valoir, tant en principal qu'arrérages, addatur clausula tant & si longuement que la rente aura cours. c. 49. n. 24. p. 105

Clausula estre de bon & exigible debite, quid importet. c. 49. n. 25. p. 105

Clausula faire avoir & fournir, quid importet. cap. 49. num. 32. p. 105

Si donator dixerit se donare etiam rem, vel summam, adiecta clausula à prendre sur tous ses biens, utrum censetur donasse de bonis propriis tantum. c. 50. num. 28. p. 110

Clausula salvo iure impertinentium, non debet apponi, si articuli sunt impertinentes notorie. c. 53. n. 31. pag. 119

Clausula ius & iustitiam, non operatur circa remedia contraria intentioni articulantis. c. 53. n. 32. p. 119

Clausulae salutares in articulis non faciunt ut comprehendatur possessorium, quod fuit suspensum, cap. 53. n. 33. p. 119

Clausula pro se, & suis, comprehendit etiam haeredes extraneos, quando concessio facta fuit in contractu. c. 55. n. 6. p. 123

Clausula illa favore liberorum, continet causam impulsivam, non finalem. c. 55. n. 16. p. 124

Eadem verba continent demonstrationem, non dispositionem. ibid. n. 27. p. 124

Clausula, cum suis iuribus & pertinentiis, adiecta legato certae rei, utrum comprehendat iura tam activa, quam passiva. c. 61. n. 3. p. 142

Clausula praedicta non continet iura passiva, quando ex conjecturis constat de contraria voluntate testatoris. c. 61. n. 4. p. 142

Clausula, ita quod specialitas generalitati non deroget, cuius sit efficacia in censibus qui apud nos venduntur. c. 61. n. 7. p. 143

Clausula illa ut omnis fernpulus auferatur, quid importet. c. 68. n. 13. p. 158

Verba sola in confessionem importantia probant realem numerationem, si addita in instrumento fuerit clausula illa, in presentia mei notarii & testium. cap. 68. n. 22. p. 158

Stante clausula, solutus prius, debet omnino praecedere solutio. c. 75. n. 13. p. 170

Clausula renuntiationis omni legum auxilio, non po-

test extendi ad ius postea superveniens. cap. 83. n. 7. pag. 189

Clausula cum suis iurisdictionibus, intelligitur si & quatenus de iure competunt venditori. c. 84. n. 20. pag. 191

Hoc procedit dum agitur de concessione facta à Principe, sed in translatione facta à privato, continetur iurdictio. c. 84. n. 21. p. 191

Concessio facta cum clausula ad instar feudorum rusticorum, potius sonat in emphyteusim. c. 86. n. 3. pag. 194

Clausula pro haeredibus quibuscumque, reddit emphyteusim vel feudum mere hereditarium. c. 86. n. 9. pag. 195

Si concessio facta fuerit cum clausulis perpetuitatem denotantibus, praesumitur facta iure hereditario. c. 86. n. 17. p. 195

Si concessio facta fuerit cum clausula, ita quod quando exstiterint masculi, feminae non succedant: vel si dictum fuerit, pro te, & successoribus quibuscumque, tam masculis, quam feminis: utrum illud deegerit naturae feudi hereditarii. c. 86. n. 18. p. 195

Clausula, & quibus dederis, ostendit feudum & emphyteusim esse hereditarium. c. 86. n. 19. p. 195

Clausula illa, tam masculis, quam feminis, etiam haeredibus extraneis adaptari potest. c. 86. n. 20. p. 195

Si substitutus fuerit vocatus cum clausula à défaut, maxime cum aliis verbis etiam tractum temporis importantibus, substitutio est fideicommissaria. cap. 92. n. 4. p. 206

Distinctio clausulae codicillaris, per verba futuri vel praesentis temporis, locum habet in posthumo, non autem in iam nato. c. 93. n. 9. p. 208

Clausula omni meliori modo, supplet vitium praeteritionis. c. 93. n. 10. p. 209

Clausula, omni meliori modo, habet vim transubstantiandi actum. c. 93. n. 11. p. 209

Clausula institutionis omnium praetendentium in quinque solidis, utrum suppleat vitium praeteritionis. c. 93. n. 12. p. 209

Clausula illa, quae pertinebunt ab superstitem, bene adaptatur restitutioni scriniorum, sed hoc non obstat recognitioni & promissioni de restituendo illorum estimationem in contractu matrimonii conventam. c. 95. n. 14. p. 212

Clausula superviventem, vel superviventes inter ipsos, est mere personalis, & excludit representationem. c. 99. n. 9. p. 219

Clausula illa, ex ipsorum propriis corporibus, est personalis, & contraria representationi. c. 99. n. 11. p. 219

Clausula illa lears enfanz, significat immediatos & proximiores, & sic excludit representationem. c. 99. num. 13. p. 219

Clausula ex eorum corporibus, revocatur in dubium, sed iuncta cum aliis operatur ad exclusionem representationis. c. 99. n. 16. p. 219

Clausula in stirpes, & non in capita, producit effectum quoad illum gradum & personas, inter quas adiecta fuit. c. 99. n. 30. p. 220

Ex illa clausula nihil inferitur ad alios, sine ipsa in aliis testamenti patribus vocatos. c. 99. n. 31. p. 220

Per illam clausulam non fit alteratio gradus, sed dispositio eadem personas continet quas contineret, si illa clausula appositae non esset. cap. 99. num. 32. pag. 220

Vide plura verb. Diffusio, aut c. 99. aut in verbo Verba Codicilli.

In codicillis tempore testis servientis, non minor quam quinque testium numerus requiritur. cap. 81. num. 13. p. 185

Codicillo

Rerum & Verborum.

Codicillorum duo sunt genera, unum in scriptis, aliud
verò nuncupativum. c. 82. n. 22. ibid.

In codicillis in scriptis sufficiunt quinque testes, qui
ab ore proprio codicillantis audiverint illam esse
suam ultimam voluntatem. c. 82. n. 23. ibid.

Collectæ.

Magnum præjudicium oritur in præjudicium emen-
tis bona nobilia, si deinde illa reperiantur oneri
collectarum supposita. c. 43. n. 9. p. 91

Comitatus.

Comitatum Venayssini qua ratione Summus Ponti-
fex acquisiverit: & quod illum Barones in tempo-
ralibus recognoscant tanquam Dominum imme-
diarum dicti Comitatus, & tanquam Comitum.
c. 34. n. 10. p. 73

Communio Conjugalis.

Communio pacta stante inter virum & uxorem,
debita ante matrimonium concepta, & per mari-
tum constante matrimonio exacta, non numeran-
tur inter acquisitiones. c. 69. n. 1. p. 160

Legata gratuita per maritum facta, de illius hæredita-
re, & non de bonis communione solvenda sunt.
c. 69. n. 15. p. 160

Si maritus bona antiquis creditoribus villiori pretio
distracta redemerit, utilitatem inde provenientem
communem esse verum est: sed dubium, utrum
communicari debeat æstimatio majoris valoris, an
verò ipsum prædium, seu res redempta. c. 69. n. 17.
pag. 160.

Verius est hoc casu uxorem solam pretii partem præ-
tendere posse. c. 69. n. 18. p. 160

Si de bonis ante matrimonium quæstis transactum
fuerit mediante pecunia, illa in communione po-
nenda est. ibid. n. 19. p. 161

Si maritus prædium patrimoniale retraxerit, non
prædium, sed pecunia qua retractus factus est, in
communione venit. c. 69. n. 10. p. 161

Communitas.

à Communitate quæ possunt alienari, improprie pu-
blica dicuntur. c. 60. n. 8. p. 141

Communitas vendere potest prædia, horrea, & alia
similia bona quæ sunt proprietate publica. cap. 60.
num. 12. p. 141

Quamvis Theatra sint in usu publico, tamen Com-
munitas potest modum illis utendi præscribere.
c. 60. n. 16. p. 141

Communitas potest impedire facturam januæ, per
quam eatur ad locum publicum, non solum si fiat
præjudicium publicæ utilitati, sed etiam si pos-
sibile sit illud oriri in futurum. c. 60. n. 17. pag. 141

Comparativum.

Quando partes incipiunt à positivo, & comparativum
ponitur negativè; tunc positivum remanet in sua
natura, neque alteratur per comparativum. cap. 18.
num. 6. p. 33

Compensatio.

Compensatio augmenti cum dote, sic quidem ipso
jure in præjudicium ipsius mariti, sed non in præ-
judicium tertii. c. 46. n. 11. p. 96

Qui exactum non teneat restituere, non cogitur
etiam compensare. c. 46. n. 12. p. 96

Compensatio apponenda est per creditorem mariti
ante litem contestationem, aliàs non potest adver-
sus creditores hæredis opponi. c. 58. n. 23. pag. 138

Computa.

Computorum solidatio plenam inducit liberationem.
c. 68. n. 26. p. 158

Agens ad revisionem computorum non auditur, nisi
exhibitis scripturis ipsi remisissis. c. 68. n. 29. p. 159

In redditione computorum potest fieri gratificatio
Tom. I. Pars II.

administratori, imò & tutori per principalem
legitimam ætatis. c. 68. n. 30. p. 159

Concessio.

Concessionem factam propter benemerita, sortiantur
naturam contractus irrevocabilis. c. 44. n. 10. p. 92

Quando concessio facta fuit patri, & filijs, censetur
duæ concessionem in una occultatæ. c. 55. n. 3. p. 123.

Concessio duobus facta, si is qui primam obtinuit
non curaverit concessionem suam intimari, rectè
soluitur laudimium, & capitur investitura à came-
ra vigore secundæ cōcessionis, quia directæ actio-
nes remanent penes Cameram. c. 67. n. 12. p. 155

Quando concessio procedit à liberalitate conceden-
tis, dicitur adventitia: quando verò ex pecunia,
vel meritis patris, est profectitia. c. 80. n. 4. pag. 183
Verba concessionis attendenda sunt, dum quaeritur
utrum concessio emphyteusis facta fuerit ex causa
onerosa. c. 80. n. 6. p. 183

Conditio.

In materia conditionis ob turpem causam, pro eo-
dem reputantur recipere, & retinere. c. 76. n. 5. p. 171

Retentio facta per tutorem, ut matrimonio pupillæ
consentiat, subjacet conditioni ob turpem cau-
sam. c. 76. n. 6. p. 171

Considerandæ sunt in hac questione circumstantiæ;
utrum quid tutori sponte datum fuerit, an per ex-
torcionem obtentum, etiam in magna & parva
quantitate. c. 76. n. 8. p. 171

Conditio.

Conditio non nubendi sine consensu alterius, reici-
tur ipso jure. c. 38. n. 15. Sed vide n. seqq. p. 80

Amplia, etiam si conditio ad arbitrium boni viri re-
feratur. c. 38. n. 16. p. 80

Non reicitur conditio de non nubendo sine consen-
su alterius, quia non est contraria libertati matri-
monij. c. 38. n. 17. p. 80

Valida est conditio non nubendi sine licentia alicujus.
c. 38. n. 18. p. 80

Conditio quæ faciliè adimpleri potest, adimplenda est
statim, aliàs habetur pro non impleta. cap. 67. n. 2.
pag. 155.

Conditio potestativa non trahitur retro. c. 67. n. 20.
pag. 156

Filii in conditione positi non censentur dispositivè
vocati ex eo solo quod positi fuerint in conditione
in contractu; sed præterea necesse est, ut concu-
rant conjecturæ sufficientes, ex veriori & receptio-
ri sententia. c. 98. n. 1. p. 217

Conditiones appositæ in contractu donationis, cen-
sentur potius appositæ ad excludendum substitu-
tos, quàm ad includendum positos in conditione.
c. 98. n. 2. p. 217

Filii in conditione positi in contractibus, non possunt
alienata revocare; sed pater donatarius potest de
bonis donatis ad libitum disponere. c. 98. n. 3. p. 217

Filii in contractibus ponuntur principaliter in con-
ditione favore gravati, & in odium substitutorum.
c. 98. n. 4. p. 217

Sicut in statutis, ita & in pactis filii in conditione
positi non censentur vocati. c. 98. n. 5. p. 217

Statutum Urbis vult filios in conditione positos cen-
seri vocatos: quod efficit ut Rota nonnunquam
pro illorum vocatione in contractibus judicaverit.
c. 98. n. 6. p. 217

Ex actibus conditionalibus regulariter non inducitur
aliqua dispositio, vel conventio. ibid. n. 7. p. 217

Filii habent jus tantum in spe, quando sunt positi in
conditione, etiam in contractibus, id est, quatenus
patri succedant ex testamento, vel ab intestato.
ibid. n. 8. p. 217

Index Posterior,

Positi in conditione in statutis, non censentur dispositivè vocati; sed tantum ad excludendum eum qui succedere deberet in defectum ipsorum. cap. 98. num. 15.

Rota Romana iudicavit filios positos in conditione in contractibus, non censi dispositivè vocatos, nisi concurrentibus conjecturis legitimis eodem modo quo in testamentis. c. 98. n. 16.

Conductor.

Conductor factio locatoris impeditur, adversus ipsum agere potest pro quocumque damno, etiam non intolerabili. c. 31. n. 38. p. 67

Conductor solvens, post non fructum habet actionem ex conducto. c. 31. n. 41. p. 67. Imò & indebiti conditionem. ibid. n. 42. p. 67

Datur hoc casu repetitio, licet damnum potuerit prævideri. c. 31. n. 43. p. 67

Conductor conductoris mei non est meus conductor. c. 59. n. 7. p. 139

Confessio.

Confessio debet acceptari cum suis qualitatibus. c. 68. num. 16. p. 158

Confessio ad hoc ut præiudicet, debet concludere per necesse, non per possibile. c. 68. n. 18. p. 158

Confessio in dubio explicari debet in favorem illius qui confitetur. ibid. n. 19. p. 158

Confessio quæ non continet certam quantitatem, explicari debet de eo quod minimum est. c. 68. n. 20. pag. 158

Confessio hæredis quando respicit actum proprium ipsius, dum dicit testatorem suæ fidei aliquid commisisse, probat contra ipsum. c. 77. n. 31. p. 174

Confidentia.

Confidentia magnum est argumentum, filiorum pupillaris ætas. c. 77. n. 18. p. 174

Confiscatio.

Ad confiscationem bonorum de iure communi nunquam proceditur contra præsentem, nisi in crimine hæresis, & læsæ Majestatis. c. 20. n. 10. p. 43

Confusio.

Confusio per additionem hæreditatis non inducitur quoad actiones quæ post additionem nate sunt, sed tantum quoad eas quæ nate erant tempore additionis. c. 33. n. 10. p. 72

Confusio inducitur potius quam ficta solutio adversus illos qui cum hærede post aditam hæreditatem contraxerunt. c. 58. n. 18. p. 137

Quamvis per additionem inducatur confusio, tamen illud non procedit in damnum adeptis, quia non impedit quin adveniente casu restitutionis, hæres sua jura & prælegata detrahat. c. 85. n. 19. p. 193

Conjectura.

Conjecturæ non sunt separatim considerandæ, sed simul conjungendæ; & in conjecturis non est cum rigore procedendum. c. 99. n. 17. p. 219

Coniuncti.

Coniuncti verbis in constitutione admittuntur ad partem alterius coniuncti incapacis. c. 92. n. 5. p. 206

Verbis coniuncti qui, & ex quibus dicantur. c. 92. n. 6. pag. 206

Ad coniunctionem verbalem necesse est quod vocati sint plures sub eadem oratione, eodemque verborum contextu. ibid. n. 7. p. 206

Inter verbis tantum coniunctos an sit locus iuri accrescendi, disputari potest in puncto iuris; sed affirmativa sententia communiter approbata tenenda est, tam in iudicando quam consulendo. ibid. num. 8. p. 206

Conscientia.

Conscientia scrupulosa quæ dicatur. c. 68. n. 15. p. 158

Consensus.

Per consensum suum sibi præiudicat generaliter quicumque ad rem feudalem potest habere regressum. c. 83. n. 4. p. 189

Quod procedit, si consensus fuerit expressus, sive tacitus. c. 83. n. 5. p. 189

Constitutio.

Qui dicit constitutionem esse usu receptam, illud probare tenetur, quando non constat de initio observationis. c. 20. n. 6. p. 42

Constitutio generalis non afficit ignorantes, nisi fuerit publicata in qualibet provincia; nec sufficit quod fuerit Romæ publicata. c. 20. n. 7. p. 42

Ad excusandum à pœna constitutionis Extravagantis non notæ, probabilis est ignorantia. c. 20. n. 8. pag. 42

Constitutio Principis generalis continens pœnam, quoad casus non expressos recipit interpretationem à iure communi. c. 20. n. 9. p. 43

Consuetudo.

Consuetudo generalis inter mercatores magni est momenti, quando tractatur de forma solutionis faciendæ. c. 7. n. 7. p. 15

Ex consuetudine generali una monetæ species solvi potest pro alia, & hoc quomodo intelligendum sit. Remissivè. cap. 13. num. 1. p. 22. & cap. 17. n. 4. pag. 30

Consuetudines omnes in Gallia sunt reales, & ad sua territoria limitatæ. c. 33. n. 4. p. 71

Consuetudo permittens legatum mobilium, permittit legatum de pretio proveniente ex bonis venditis. c. 33. n. 6. p. 72

Consuetudo multum potest in materia electionum consularium. c. 62. n. 8. p. 145

Quæ requiruntur ad probandam consuetudinem quâ filii familias testandi facultatem habeant. cap. 78. num. 7. p. 179

Consulatus.

Ad Consulatum si quis electus fuerit ante 25. annum completum, non potest exercere, nec sufficit illum attigisse. c. 62. n. 2. p. 145

In aliis autem muneribus, quibus non est annexa administratio, sufficit attigisse annum 25. cap. 62. n. 3. pag. 145

Deficientibus aliis capacibus minor ad Consulatum eligi potest. ibid. n. 4. p. 145

Consuetudine potest induci, ut minor Consulatum exerceat. c. 62. n. 5. p. 145

Qui liberos habet potest esse Consul, quamvis minor; & de 25. annis tot tolluntur, quot adsunt liberi. c. 62. n. 6. p. 145

Contractus.

Contractus alienationum in quibus requiruntur subhastationes, dicuntur fieri in scriptis, & si ab illis recedatur ante confectam scripturam, nulla debetur gabella, vel laudimium. cap. 37. num. 12. pag. 78

Qui contraxit cum persona prohibita, potest nihilominus ab eadem liberationem obtinere. c. 68. n. 11. pag. 157

Contractus talis declarandus est, qualem partes illum nominaverunt. c. 79. n. 1. p. 180

Contradictor legitimus. Vide in verbo Legitimus.

Conventio.

Conventio super certa monetæ specie videtur quædam transactio super futuræ variationis periculo. c. 3. n. 66. p. 10

Conventio præcedens de restituendo pecuniam exhibitam, probatur coniecturis. cap. 90. num. 4. pag. 202

Conventio

Rerum & Verborum.

Conventio præcedens præsumitur propter vicinitatem actum. c. 90. n. 4. p. 202

Creditor.

Creditor acceptans litteras loco solutionis, habet præsumptionem contra se post lapsum triginta dierum. c. 90. n. 9. p. 203

In dubio interpretatio fieri debet contra creditorem. c. 3. n. 47. p. 3

Creditor recipiens solutionem in moneta indebita, sibi non præiudicat si fuerit protestatus. c. 1. n. 3. pag. 19

Creditor consentiens bona sui debitoris liberari sub hasta, nullâ reali pretii numeratione interveniente, censetur remississe hypothecam sibi aliâs competentem super bonis sui debitoris. c. 21. n. 21. pag. 46

Solvens priori creditori non succedit in eius locum, si illius hypotheca fuerit per novationem extincta. c. 21. n. 22. p. 46

Creditor posterior intentans remedium iuris offerendi, & solvens anteriori creditori, in illius locum succedit, etiam absque cessione iurium. c. 29. n. 1. pag. 59

Creditorum qui ante hæreditatem aditam contraxerunt cum hærede, sunt præferendi creditoribus hæreditariis. c. 58. n. 5. p. 137

Creditor chirographarius cogitur venire in tributum cum aliis pariter chirographariis, non obstante recognitione facta per debitorem decoctum, vel qui se præparabat ad decoctionem. cap. 72. num. 5. pag. 165

Crimen.

Crimen læsæ Maiestatis non committitur adversus Principem extraneum in casu fabricationis monetæ, aut similibus. c. 20. n. 11. p. 43

D

Damnum.

Damnum quod dicatur intolerabile in materia locationis. c. 51. n. 8. p. 65

Refellitur cautela aliquorum volentium colonum liberari, offerendo locatori omnes fructus. cap. 31. num. 9. p. 65

Dicta cautela non est etiam admittenda, quanvis locatio pro uno anno duntaxat facta fuerit. cap. 31. num. 10. p. 65

Quando damnum conductoris est notorium, cessat privilegium Cameralis obligationis. c. 31. num. 34. pag. 67

Damnum attendi debet, non solum quod est in actu, sed etiam quod est in potentia. cap. 69. num. 18. pag. 141

Debitor.

Debitorum aliud est esse extinctionis, aliud sortis principalis census. c. 8. n. 9. p. 17

Debitor debitoris mei quando possit executivè conveniri. c. 59. n. 13. p. 139

Debitor debitoris non potest conveniri viâ executivâ, nisi prius constet de debito liquido & executibili. c. 59. n. 14. p. 139

Debitor liberatur si, creditor nomina in solum accepit suo periculo, & fortuna. cap. 90. numero 20. p. 203

Decius.

Decii consilium 184. explicatur, & declaratur quomodo procedat. c. 96. n. 16. p. 214

Decoctor.

Inter decoctorem, & eum qui proximè decocturus

est, non debet fieri differentia. c. 72. num. 2. p. 165

Recognitio chirographi, aut aliud instrumentum factum per eum qui infra duos dies decoxit, non præiudicat aliis creditoribus. c. 72. n. 3. p. 195

Instrumentum factum per duos menses ante decoctionem ab eo qui sciebat debitorem paratum esse ad decoctionem, non præiudicat creditoribus. ibid. n. 4. p. 165

Recognitio vel aliud instrumentum est validum, si factum fuerit à debitore eodem tempore quo nemo cogitare poterat illum esse decocturum. ibid. num. 6. p. 165

Magna est differentia inter debitorem qui decoxit, & eum qui non est solvendo, seu debitoribus suis satisficere non potest. ibid. n. 7. p. 165

Ad hoc ut quis dicatur fallitus, necesse est, ut omnia bona sua remittat in manibus creditorum, & illorum possessione ac administratione privetur. ibid. num. 8. p. 165

Decoctor habetur pro mortuo, & perinde est ac si non esset in humanis. c. 72. n. 9. p. 165. & c. 100. num. 19. p. 222

Mercator qui recessit in domum religiosam, non ut creditores fraudaret, sed ut commodius cum illis tractaret, non potest dici decoctor, seu latitator. c. 72. n. 13. p. 166

Qui vult impugnare contractum, vel alium actum celebratum per eum qui post aliquod tempus decoxit, tenetur probare non solum decoctionem, sed etiam quod is qui cum tali debitore contraxit, habebat notitiam proximæ futuræ decoctionis. c. 72. n. 18. p. 166

Quanvis timore futuræ decoctionis debitores concesserint dilationem communi debitori, ipse tamen non expectatâ dilatione sibi concessâ solvere potest suis creditoribus, & talis solutio valida est, non obstante quod facta fuerit pendente dilatione sibi à creditoribus concessâ. c. 72. n. 19. p. 166

Quando pater decoxit ante solum matrimonium, habetur pro mortuo quoad dotis restitutionem, & ideo non illi, sed filia dos restituenda est, quanvis filia non fuisset sola stipulata. c. 100. num. 19. pag. 222

Delictum.

Pro uno delicto non est pœna duplex imponenda, & si imposita fuerit pœna corporalis, non est cumulanda pecuniaria. c. 20. n. 12. p. 43

Demanium.

ad Demanium si semel Univerſitas reclamaverit, non potest deinde inviro Principe pœnitere. c. 91. n. 11. pag. 204

Demonstratio.

Demonstrationis causâ tantum valor monetæ censetur appositus. c. 2. n. 40. p. 6

Depositum.

Depositarius tenetur eisdem species, eundemque numerum specierum restituere, quando ita conventum fuit. c. 8. n. 1. p. 15

Depositarius si se obliget ad genus, depositum dicitur irregulare, & transit in naturam mutui. cap. 8. num. 2. p. 15

In deposito irregulari, tacitè censetur data depositario facultas utendi deposito. cap. 8. numero 3. pag. 15

Differunt in deposito, quod depositarius se obliget ad idem, vel ad tantundem reddendum. ibid. n. 4. pag. 15

Depositarius qui se ad tantundem reddendum obligavit, est debitor generis. ibid. n. 3. p. 16

Quando depositarius non est multum dives, nec

Index Posterior,

folet pecunias otiosas retinere, censetur illi tacite data facultas utendi deposito. *ibid.* n.6. p.16
 Pecuniæ diminutio cedit damno depositarii, qui se simpliciter ad certam summam genericam obligavit: eodem modo augmentum cedit ejus commodo. c.8. n.7. p.16
 In dubio depositum præsumitur factum, ut non idem, sed tantundem restituatur. c.8. n.8. p.16
Detractiones.
 Detractiones quando potest hæres facere, Index gravat, si concedat immisionem etiam cum clausula *detrahitis detrahendis.* c.53. n.8. p.117
Dictio.
 Dictio *titre*, quid importet in materia monetali. c.12. num.2. p.20
 Dictio *pied*, quid significet cum de monetis agitur. *ibid.* n.4. p.20
 Quæ sit vis dictionis *aloy*, apud monetarios. *ibid.* num.5. p.20
 Dictionum illarum, *Pied, titre, aloy*, vis ostenditur, & ad praxim per exempla deducitur. cap.12. n.8. pag.20
 Dictio Gallica, & *les siens*, quoscunque hæredes comprehendit, sicut etiam de jure communi. c.35. num.5. pag.75. Sed vide cap.55. n.13. & seqq. pag.123
 Dictio *interim*, adjecta legato alimentorum, debet explicari favore alimentarii. cap.38. num.1. & 5. pag.179. & 180
 Dictio *interim*, explicanda est in odium debitoris morosi. c.38. n.6. p.80
 Maximè dum agitur de filio, qui alioquin sortem sui legati consumeret. c.38. n.7. p.80
 Per alimentorum præstationem fors principalis non debet diminui. c.38. n.12. p.80
 Dictio *interim*, quandoque sumitur pro *donec*. c.38. num.8. p.80
 Dictio *successores*, etiam ad singulares extenditur, si id negotii natura patiat. cap.44. numero 6. pag.92
 Dictio *successores*, refertur ad quoscunque, etiam singulari jure succedentes, quando agitur de materia transitoria ad quoscunque hæredes, vel successores. c.44. n.7. p.92
 Dictio *sed*, tanquam adverbativa, non habet vim illationis, sed potius principalis dispositionis. c.47. num.2. p.97
 Dictiones geminatae, *semper & perpetuò*, multum conferunt ad inferendum perpetuum & graduale fideicommissum. c.47. n.3. p.97
 Dictio *vendi & alienari*, utrum etiam dispositionem testamentariam comprehendat. cap.47. num.5. pag.97
 Dictio *remaneat, & remanere debeant*, denotant successivam vocationem. c.47. n.8. p.97
 Dictio *enfants*, æquipollet dictioni liberorum; & non solum masculos, sed etiam fœminas comprehendit. c.51. n.12. p.113
 Magna est differentia inter dictionem *liberorum & filiorum.* *ibid.* n.15. p.113
 Quamvis disponens retulerit verba sua ad liberos tunc viventes, tamen Rota Romana iudicavit ex conjecturis referri debere ad postea natos. cap.51. num.20. p.113
 Dictio *suorum*, in testamentis comprehendit hæredes sanguinis, nempe descendentes per prius, & collaterales per posterius. c.55. num.8. sed vide n.13. pag.123
 Dictio *à die*, ostendit diem termini computari in termino. c.57. n.2. p.134

Idem est in dictione *infra tres menses.* *ibid.* num.3. pag.134
 Idem si dictum fuerit, *intra sex menses postea subsequentes.* *ibid.* n.4. p.134
 Dictio *Castris, vel Villa*, est universalis, & in ea jura tam activa quàm passiva continentur. c.61. num.16. p.144
 Dictio *apotheca, seu mensa*, est quid universale, & continet tam commoda quàm incommoda. c.61. num.17. p.144
 Dictio, *dimmodò*, quo casu vim conditionis obineat. c.67. n.5. p.155
 Dictionis, & quæ sit vis circa inclusionem prælegati in fideicommissum, quando institutio facta fuit cum clausula, *in aliis autem bonis*, substitutio verò illi juncta est per copulam. c.83. n.1. p.192
 Dictio, *quibuscunque*, in casibus cap. isto narratis, censetur apposta ampliè, ut aliquid operentur verba. c.86. n.26. p.195
 Dictio *superstities*, non nocet filiis primogeniti; quia intelligenda est respectu descendunt ex primogenito, & inter ipsos quandiu durat linea primogeniti. c.89. n.18. p.201
 Dictio, *proximiores*, non nocet nepotibus in primogenitura, quia nepos proximior est eodem modo quo pater ipse, cum in eius locum subintrat, non solum per representationem, sed etiam ex proprio capite. c.89. n.19. p.201
 Dictio, *suos*, personalitatem continet, & representationem excludit. c.99. n.14. p.219
 Similiter dictio, *dictorum liberorum*, est personalis. cap.99. n.15. p.219
 Quando testator Iurisperitus non est, appellatione *des enfants*, liberi soli primi gradus continentur intra communem usum loquendi, qui attendendus est. c.99. n.18. p.219
 Dictio, *les enfants*, ostendit testatorem respexisse personas gravatas. c.99. n.27. p.220
Dilatio.
 Ex eo quod quis petierit dilationem ad solvendum, non sequitur creditorem manutenendum esse ad fines exigendi. c.64. n.16. p.150
 Dilatio apposta in rescripto, numeratur à die datæ. c.67. n.7. p.155
Diligentia.
 Diligentias nemo tenetur facere, quando constat quod si eas fecisset, fuissent inutiles. c.49. n.50. pag.106
 Limitatur etiam quod dictum est de diligentis, ut non procedat, si nominis exigibilitas fuerit promissa. c.49. n.51. p.106
 Licetum est unicuique sibi consulere, & uti diligentia pro obtinenda solutione, vel assecuratione sui crediti, quanvis inde damnum alterius indirectè emergat. c.72. n.15. p.166
 Licet quis credat probabiliter debitorem non esse solvendo, sibi tamen præcavere potest. c.72. n.16. pag.166
 Diligentia quæ adhibetur pro conservatione bonorum suorum, dolo carere præsumitur. c.72. n.17. pag.166
Diminutio.
 Diminutionis & augmenti eadem debet esse proportio, tam quoad debitorem, quàm quoad creditorem. c.7. n.4. p.15
 Ampliantur præmissa, ut locum habeant, etiam si obligatio esset concepta in moneta imaginaria. c.7. n.5. p.15
Dinumeratio.
 Dinumeratio si facta sit specierum iuxta conventionem

Rerum & Verborum.

nem de restituendis in iisdem speciebus, conventio servari debet. Idem si dictum fuerit de similibus. c. 5. n. 3. p. 12

Sola diligens specierum dinumeratio facta in contractu ad instantiam creditoris, licet non sit sufficiens ad obligandum debitorem ad restitutionem eandem specierum, tamen cum aliis iuncta magnam facit pro creditore presumptionem. c. 12. num. 12. p. 22

Præceptum factum per Dominum suis subditis de faciendo dinumerationem prædiorum, non arguit per necesse dominium directum universale. c. 41. num. 18. p. 87

Dispositio.

Dispositio relatâ ad tempus mortis est condicionalis. c. 50. n. 1. p. 111

Quando alicui permittitur de aliqua re disponere, si res illa sub generali dispositione comprehendi possit, censetur etiam comprehensa in generali hæredis institutione. c. 50. n. 20. p. 109

Dolus.

Dolus arguitur ex brevitate temporis, quo edictum publicatum est. c. 10. n. 6. p. 18

Dominus.

Dominus habet fundatam intentionem in terris hereditariis, & incultis. c. 25. n. 10. p. 54

Intellige nisi Communitatis habitatores soliti essent illis terris uti, & in illis sua animalia immittere ad pascendum. c. 25. n. 11. p. 54

Dominus loci potest, si velit, se supponere iurisdictioni Bajuli sui. c. 40. n. 16. p. 84

Domini iurisdictionales sunt quidem fundati in toto territorio quoad iurisdictionalia, sed non quoad dominium directum prædiorum particularium. c. 41. n. 8. p. 86

Domini terrarum si prætendant dominium directum, tenentur illud probare. ibid. n. 2. p. 86

Amplius ut procedat, si bona possideantur per investitum, si per tertium. c. 41. n. 3. p. 86

Si in aliquo territorio sint plurima prædia merè allodialia, Dominus loci non habebit fundatam intentionem in dominio directo universalis. cap. 41. num. 4. p. 86

E contra, si nulla sint prædia libera in toto territorio, ex eo sumitur argumentum domini directi universalis. c. 41. n. 5. p. 86

Non nocet dominio universali, quod aliquis alius possideat dominia directa; quia unus potest esse dominus directus inferior, & immediatus, & alius superior, & medius. c. 41. n. 6. p. 86

Quando quis est dominus directus universalis, alii prætendentes dominium directum particulare tenentur ius suum probare. c. 41. n. 7. p. 86

Dominium directum superius & universale domini iurisdictionalis, colligitur ex eo, quod dominia directa particularia illi solvant laudimium, & super illis habet ius prælationis dum venduntur. ibid. num. 8. p. 86

Argumentum domini directi universalis colligitur ex eo quod de prædiis franchis à censu solvitur Domino laudimium. ibid. n. 9. p. 86

Ex præstatione laudimii resultat probatio domini directi. c. 41. n. 10. p. 87

Fallit si domini consensus fuisset requisitus pro abundantiori cautela. c. 41. n. 11. p. 87

Domini directi non oritur concludens probatio ex eo, quod maior pars prædiorum territorii est emphyteutica erga Dominum loci. c. 41. n. 14. p. 87

Maximè quando agitur contra tertium possessorem. c. 41. n. 15. p. 87

Quæ debeat articulare & probare is, qui prætendit excludere dominium directum universale, ob alienationes factas tanquam de bonis liberis, & merè allodialibus. c. 41. n. 12. p. 88

Non sufficit quod dominus directus agens contra emphyteutas producat rotulum possessorum, sed etiam tenetur designare, & probare certa prædia ex quibus prætendit canonem deberi. c. 64. n. 1. pag. 149

Dominus agens contra successores descriptorum in lista, tenetur probare qualitatem illam, quod sint successores. c. 64. n. 5. p. 149

Dominus loci probans domini directi possessionem quoad certos particulares, quoad illos dumtaxat manutenendus est. c. 64. n. 13. p. 150

Quando quis non habet dominium universale territorii, tenetur docere quænam sint singula corpora emphyteutica. c. 64. n. 17. p. 150

Res dicitur integra quoad cessionarium domini directi, donec in eius favorem lata fuerit sententia pro iure prælationis, & facta actualis pretii restitutio. c. 66. n. 26. p. 154

Dominus loci investitus de toto territorio, dominus est incrementorum. c. 71. n. 10. p. 163

Idem dicendum est si Domino iurisdictionali concessa fuerint à Principe Regalia. cap. 71. num. 11. pag. 164

Dominus non potest uti pascuis nisi moderatè, non autem ut convertat totum in suam utilitatem. c. 71. num. 21. p. 164

Intellige in pascuis in quorum possessione est Communitas, non autem quoad pascua, in quorum possessione Dominus loci reperitur, cum in illis habeat pro se iuris presumptionem. c. 71. n. 23. pag. 164

Ex generali Gallie consuetudine Domini iurisdictionales præsumuntur domini pascuorum, nemorum, & similium bonorum. cap. 71. num. 24. pag. 164

Dominus directus qui seivit pactum de retrovendendo, & non reclamavit, tale pactum etiam in sui præiudicium approbare censetur. cap. 83. num. 14. pag. 189

Dominus non est cogendus alios veluti socios in suo dominio pati. c. 91. n. 19. p. 205

Donus.

Si aliquæ camerae sint extra terminos domus donatae, non continentur in donatione. cap. 94. n. 3. pag. 210

Si fabricæ modus domus reservata & horti, sit conformis domui reservatae, illi potius horti adiudicandus est. c. 94. n. 4. p. 210

Donatarius & Donatio.

Donatarius à donatio Trebellianicam minime deducit. c. 78. n. 23. p. 180

Hoc est verum, quahdo succedit tanquam donatarius, secus si tanquam hæres ab intestato donatarii primi, qui gravatus est de restituendo secundo, quia Trebellianicam detrahit uti hæres filii gravati, non tanquam filius sed tanquam hæres ab intestato. c. 78. n. 24. p. 180

Donatarius causâ mortis patitur detractionem falcidiae, non autem Trebellianicæ. cap. 78. n. 26. pag. 180

Donatio facta per avum filio, si sit merè hereditaria, computatur in calculo legitimæ. cap. 35. num. 6. pag. 75

Quando donatio incipit à persona filii, & desinit in personam nepotum, bona sic donata computantur ad augendas legitimas liberorum. c. 35. n. 11. p. 76

Quando

Index Posterior

- Quando pater tantum recipit, quantum donat, non fit præiudicium liberis: ideo bona reciprocè donata non computantur. c. 55. n. 2. p. 76
- Donatio simulata in fraudem domini directi non meretur nomen donationis. c. 39. n. 3. p. 81
- Quæ solemnitates in donationibus intervenire debeant ex dispositione statuti Delphinalis. cap. 40. num. 13. p. 84
- Donatio si per multos annos fuerit observata, pro eius corroboratione leviores probationes requiruntur. c. 40. n. 20. p. 84
- Reservatio ususfructus secundum nonnullos donationem omnium bonorum validam non reddit. c. 40. n. 24. p. 84
- Fructus reservati, & quæ sita ex eis pertinent ad hæredes donatoris. capit. 40. numero 25. & 27. pag. 84
- Amplius etiam si reservatio fructuum facta fuerit ad vitam, ibid. n. 26. p. 84
- Quæ cautela fieri possit, ut reservata acquirantur donatario. ibidem n. 28. p. 84
- Onus probandi tenuitatem donationis, pertinet ad allegantem. c. 40. n. 32. p. 85
- Si donator summam competentem in donatione omnium bonorum sibi reservaverit, non officit nationi, si postea illam consumpserit. cap. 40. n. 33. pag. 85
- Donatarius universalis habetur loco hæredis. cap. 50. num. 23. pag. 109
- Utrum is qui habet facultatem eligendi, si simpliciter donaverit, censetur potius donare de proprio, quam de bonis circa quæ cadebat electio. cap. 50. num. 24. p. 109
- Per donationem universalem censetur quis elegisse, in vim facultatis eligendi sibi concessæ. c. 50. n. 21. pag. 109
- Donatio facta per aliquem de bonis, suis comprehendit omnia per eum possessa. capit. 50. num. 30. pag. 110
- Si pater filio medietatem omnium bonorum donaverit, deinde alteri filio tertiam partem, reservato sibi semper ususfructu; tertia pars computanda est, ponendo in globo medietatem donatam. c. 50. num. 32. p. 110
- Donatio facta liberis non revocatur remedio *l. si unquam*, Cod. de revocand. donat. sed remedio *l. si totas*, Cod. de inoffic. donat. capit. 54. numero 1. pag. 120
- Donatio facta contemplatione matrimonii, non revocatur per supervenientiam liberorum. c. 54. n. 2. pag. 120
- Intellige ut hoc locum habeat quando donatio fit in contractu proprii matrimonii, secus si alieni. c. 54. num. 3. p. 120
- Donatio contemplatione matrimonii facta propriæ nepti, revocari potest ob supervenientiam liberorum. c. 54. n. 4. p. 120
- Amplius etiam si donatio facta fuisset contemplatione matrimonii, & favore liberorum ex illo procreandorum. c. 54. n. 5. p. 120
- Donatio non revocatur ob nativitatem liberorum, nisi facta fuerit de omnibus bonis, aut illorum parte notabili. c. 54. n. 6. p. 120
- Quæ sit pars bonorum notabilis, ad hoc ut donatio revocetur per liberorum nativitatem, iudicis arbitrio relinquitur. c. 54. n. 7. p. 120
- Si donator vivens non fuerit conquestus, donatio firma remanet, non obstante supervenientia liberorum. c. 54. n. 9. p. 120
- Donationis revocatio ex *l. si unquam*, Cod. de revoc. donat. fit favore patris, qui potest de illis bonis disponere si velit in favorem extraneorum, dummodo filii non defraudentur legitimâ. cap. 54. n. 12. pag. 121
- Donatio multò magis irrevocabilis est ex *l. si unquam*, quando donatarius vivente & non contradicente donatore, quietè & pacificè bona donata possedit. c. 54. n. 13. p. 121
- E contra si donator vivus bona donata possedit, facilius hæres habet jus revocandi donationem ex capite liberorum supervenientium. cap. 54. num. 14. pag. 121
- Si donatarius vivo donatore moriatur, facilius revocatur donatio ex capite supervenientium liberorum. c. 54. n. 15. p. 121
- Donator post nativitatem liberorum percipiens alimenta à donatario promissa, donationem confirmate videtur. c. 54. n. 16. p. 121
- Si donator habuit iustum impedimentum declarandi animum suum circa revocationem donationis, liberi supervenientes facilius agere possunt ad illius revocationem. c. 54. n. 17. p. 121
- Si donator filium ad remotas regiones profectum, mortuum esse credidisset, qui tamen postea supervenit, donatio revocatur. c. 54. n. 19. p. 121
- Si donator tempore donationis habebat liberos aliquos, donatio non revocatur ex cap. d. l. si unquam, c. 54. n. 20. p. 121
- Donationem aliqui tenent indistinctè revocari per supervenientem legitimationem naturalium liberorum. c. 54. n. 25. p. 121
- Donatio si fuerit transactione firmata, utrum revocetur ob supervenientiam liberorum, resoluitur negativè, si sit vera transactio; secus si esset donatio & liberalitatis in effectu exercitium, confictio transactionis nomine. c. 54. n. 29. p. 121
- Donatio facta contemplatione filiorum nasciturorum, videtur jus dare liberis irrevocabiliter. c. 55. num. 2. p. 123
- In donatione facta per patrem filio, & suis, jus irrevocabile liberis acquiritur. capit. 55. numero 5. pag. 123
- In donationibus quæ sunt liberis per parentes, maxime in capitulis matrimonialibus, dictio *suorum* debet intelligi prout in testamentis. c. 55. num. 7. pag. 123
- Donationes quæ sunt in contractu matrimonii, sunt pars ipsius contractus, & sunt irrevocabiles, sicut matrimonium. c. 55. n. 9. p. 123
- Donationes matrimoniales censentur prius contractæ inter affines amborum conjugum, & inter sponsores alioquin non contracturos. c. 55. num. 10. pag. 123
- Donatio acquiritur donatario, & non illi cuius contemplatione donatum est. c. 55. n. 25. p. 124
- Si donator sibi jus reversionis in certo casu reservaverit, bona donata remanent libera in casu contrario. c. 55. n. 37. p. 125
- Quando bona sunt sita in diversis iurisdictionibus, perinde est ac si factæ fuissent diversæ donationes. c. 56. n. 8. p. 132
- Quamvis donatio fiat de certa pecuniarum quantitate, non interveniente manuali traditione, necessaria est insinuatio in locis ubi bona donatoris sunt sita, ut evitentur fraudes. c. 56. n. 26. p. 133
- Donatio insinuata intra tempus à statuto requisitum, retrahitur ad tempus quo facta fuit. cap. 57. n. 7. pag. 134
- Donatio dici non potest quoties quis alienam suscipit obligationem, non propriam. c. 57. n. 9. p. 134
- Contractus

Rerum & Verborum.

Contractus donationis est principalis, fideiussionis
verò accessorius. c. 57. n. 10. p. 134

Qui donationis causâ promittit solvere summam ad
quam furiosus est obligatus, validè contrahit; se-
cus si obligationi accedat, veluti fideiussor illius.
c. 57. n. 11. p. 134

Donatio in transactione aliòve contractu oneroso
contenta in clausulis executivis, & non princi-
paliter, non est insinuanda. c. 57. n. 22. p. 135

Donatio ex causa dotis utrùm indigeat insinuatione,
magna est quæstio. c. 57. n. 23. p. 135

Diversæ referuntur DD. sententiæ cum decisionibus
subsequentibus in proposita controversia. c. 57. n. 29.
pag. 135

Donatio inter vivos iurata, per filium familias facta
non subsistit, in casibus in quibus pater habet
usumfructum legalem. c. 63. n. 21. p. 148

Donatio causâ matrimonii per filium contrahendi
cum substitutionibus iure Gallico etiam sine in-
sinuatione subsistit in vim pacti. cap. 92. num. 1.
pag. 206

Quando pater donavit filio, nepotes ex eo habent
legitimam super huiusmodi bonis donatis; secus
est si non filio, sed nepotibus ex eo donatio facta
sit. c. 92. n. 9. p. 207

Donatio inter patrem & filiam in potestate constitu-
tam sustinetur ex causa sciniorum, & appa-
ratum nuptialium. c. 95. n. 6. p. 211

Per donationem causâ mortis acquiritur ius absenti-
bus, saltem in vim legati vel fideicommissi. c. 78.
num. 10. p. 179

Intellige quando ille qui disposuit erat capax testan-
di, aliàs non. c. 78. n. 11. p. 179

Donatio causâ mortis facta ab eo qui testari non po-
test, non valet, neque ut donatio, neque ut fidei-
commissum. c. 78. n. 13. p. 179

De forma donationis causâ mortis est, ut per eam
absentibus nihil acquiratur. cap. 78. numero 13.
pag. 179

Quando donatio causâ mortis est invalida quoad
primum donatarium, non potest similiter subsi-
stere quoad substitutum. c. 78. n. 16. p. 179

Primo gradu donationis existente valido, propter
præsentiam & acceptationem patris filii infantis,
secundus est etiam validus, quanvis pro secun-
do nemo acceptaverit. c. 78. n. 17. p. 179

Dos.

Si agatur de toto, interpretatio fieri debet favore
dotis, ut testator de maioribus aureis intellexe-
rit. c. 13. n. 7. p. 23

Dotis interesse maritus potest petere in pecunia exi-
stentis, etiam adversus extraneum dotantem, ex
veriori sententia. c. 13. n. 17. p. 24

Solutio matrimonio, uxor non potest petere interesse
dotis, etiam sub alimentorum nomine. c. 13. n. 18.
pag. 24

Dotis solutio promissa fieri debet iuxta formam &
monetam in contractu matrimonii conventam.
c. 15. n. 1. p. 27

Dotis restitutio soluto matrimonio fieri debet iuxta
valorem monetæ tempore contractus. Intellige ut
hic & multis num. sequentibus. cap. 15. num. 2.
pag. 27

Dotis contractus diligenter attendendus est, dum
queritur in qua moneta dos solvi, aut restitui de-
beat. c. 15. n. 4. p. 27

Etiamsi aureus sit taxatus, dotem in speciebus auri,
vel eorum valore iuxta tempus matrimonii resti-
tuendam esse, fuit iudicatum. c. 15. n. 6. p. 27. & 28
Sed contrà, ibid. n. 10.

Si dos fuit promissa restitui in moneta imaginaria,
admittitur distinctio bonitatis intrinsecæ monetæ,
& extrinsecæ. c. 15. n. 8. p. 28

Res in dotem data, quæ pondere, numero & men-
sura constant, mariti periculo sunt. cap. 15. n. 9.
pag. 28

Reprobatur sententia Senatus Burdegalenfis circa
dotis promissam restitutionem in aureis taxatis, de
qua supra, n. 6. c. 15. n. 10. p. 28

Limitatur tamen, nisi promissio facta fuisset de au-
reis in eadem æstimatione restituendis. ibid. n. 11.
pag. 28

Expenditur doctrina Bartoli in l. Paulus. n. 10. de solut.
c. 15. n. 12. p. 28

Necnon Peregr. conf. 13. n. 9. volum. 3. cap. 15. n. 13.
pag. 28

Si conventum fuerit quod ducati pro dote dati red-
dantur in eadem æstimatione, tunc æstimatio lo-
cum ducatorum obtinet, & augmentum & de-
crementum pertinet ad debitorem. cap. 15. n. 14.
pag. 18

Pecunias pro solutione dotis dans ad censum, utitur
privilegio dotis & illius anterioritatis, tam pro
sorte principali quam pro censibus decurrendis.
c. 21. n. 4. & vide ibid. n. 23. p. 44. & 46

Inter duas dotes præfertur semper ea, quæ prior
fuit tempore. c. 46. n. 4. p. 95

Limita nisi aliquid extaret de secunda dote: nam su-
per bonis illius extantibus, uxor, eiusque liberi
vel creditores præferendi sunt. c. 46. n. 5. p. 95

In dote nullam captionem lex admittit, nec unum
ex coniugibus cum damno alterius locupletari pa-
titur. c. 49. n. 16. p. 105

Leges loquentes de dote æstimata, locum habent
duntaxat, quando maritus bona in solum pro-
prio nomine accepit. c. 52. n. 6. p. 115

Dotis causâ sola promissio, vel destinatio dicitur dos.
c. 57. n. 34. p. 135

Regulamentum aut statutum generaliter loquens,
non comprehendit causam dotis, in iis in quibus
dos est specialiter privilegiata. cap. 57. num. 24.
pag. 135

Dos est à iure specialiter privilegiata in materia in-
sinuationis. ibid. n. 25. p. 135

Dos constituta pro certo & determinato matrimonio,
dicitur data ob causam finalem matrimonii. c. 57.
n. 26. p. 135

Filia familias ex dote adventitia etiam absque con-
sensu patris disponere potest, cum in ea pater non
habeat usumfructum. c. 63. n. 4. p. 147

Si filia patri præmoriatur, relictis liberis, dos à patre
profecta non redit ad patrem, sed pertinet ad li-
beros ex consuetudine Martini ubique recepta.
c. 78. n. 1. p. 178

Liberis post matrem defunctis, succedit avus, si so-
lus sit; si verò alii adsint liberi, fratres defuncti
omnes pro virili cum avo succedunt in dote profe-
cta ab ipso avo, & aliàs iuxta gradus prærogati-
vam. c. 78. n. 2. p. 178

De dote profecticia mater non potest in præiudicium
suorum liberorum disponere, quibus consuetudo
illam defert, ex Hondedeo. c. 78. n. 18. p. 179

Sed hoc decidi non potest, nisi consideratis verbis
contractus. c. 78. n. 19. p. 179

In generali dotis constitutione non continentur bo-
na prohibita alienari sub pœna caducitatis. c. 80.
num. 27. p. 184

In casibus in quibus nulla incurritur caducitas, bona
emphyteutica possunt in dotem assignari. cap. 80.
num. 28. p. 184

Pro

Index Posterior,

Pro dote possunt alienari bona ex confessione emphyteutica restitutioni obnoxia. c. 86. n. 4. p. 194
 Quamvis cum qualitate emphyteutica concurret fideicommissum paternum, bona restitutioni obnoxia pro dote possunt alienari. c. 86. n. 6. p. 194
 Ampliatur ut procedat, etiam si in concessione dictum fuisset, quod femina non succederent tantibus masculis. c. 86. n. 7. p. 195
 Si maritus dotem receperit partim in pecunia, partim in mobilibus aestimatis; soluto matrimonio tenetur ad restitutionem aestimationis mobilium, una cum residuo dotis in pecunia consistentis, cap. 95. num. 2. p. 211
 Pater dotem ad se reversam non potest minuire, vel alienare. c. 100. n. 4. p. 221
 Hec procedunt tam in dote promissa, quam soluta. c. 100. n. 5. p. 221
 Dos ad patrem reversa remanet adhuc dos, & habet dotis privilegia. c. 100. n. 6. p. 221
 Ampliatur, siue dos consistat in specie, siue in quantitate: quia utroque casu dominium illius non transit ad patrem. c. 100. n. 7. p. 221
 Qui non potest dotem aut rem aliam alienare, non potest hypothecare. c. 100. n. 9. p. 222
 Ex verbis contractus colligitur utrum dotis actio sit propria filiae. c. 100. n. 10. p. 222
 Pater filiae dotis causa donare non prohibetur, licet in ejus sit potestate. c. 100. n. 11. p. 222
 Quando filia dotem sola stipulatur, efficitur patrimonium filiae, & nepotes illum in legitimam avi non tenentur imputare. c. 100. n. 12. p. 222
 Dotis recognitio facta ad utilitatem uxoris, arguit dotem illius esse propriam, & actionem pro dote soli filiae competere. c. 100. n. 13. p. 222
 Quando actio dotis soli filiae fuit quaesita, creditores paterni super illa nihil possunt praetendere. c. 100. num. 8. p. 222
 Quando stipulatio dotis restituenda fuit per patrem ad sui utilitatem interposita, jus est illi quaesitum & radicum, ita ut pater non possit illi renunciare in praedictum suorum creditorum. c. 100. num. 16. p. 222
 Cessante pacto dotis ad patrem devolvenda, immo stipulatione per filiam nomine suo, & ad utilitatem suam interposita de consensu patris, nullum jus patri, nec paternis creditoribus acquiritur: sed restitutio dotis soli filiae facienda est. c. 100. n. 27. pag. 223

E

Electio.

Ius agendi ad nullitatem electionis competit cuilibet de populo. c. 62. n. 16. p. 145
 Mortuo Consule, ad novam electionem procedendum est. c. 62. n. 17. p. 145
 Valet argumentum ab electione in spiritualibus ad munera temporalia Civitatum. c. 62. n. 18. p. 145
 Si major pars Capituli minus idoneum eligat, sustinetur electio in persona illius qui proxime accessit in votis. c. 62. n. 19. p. 145
 Hoc est verum quando eligentes habent jus eligendi tanquam singuli, secus est si collegialiter potestas eligendi devolvitur ad totum Collegium, cui minor pars errando praedictare non potuit. c. 62. num. 20. p. 145
 Electio minoris partis praevalet, quando scienter electus fuit indignus. c. 62. n. 23. p. 146
 Eligentes indignum praesumuntur id fecisse scienter,

quia tenentur se informare de qualitate electorum. c. 62. n. 24. p. 146
 Non debet fieri quoad hoc differentia inter eligentes scienter indignum, & incapacem, seu ineligibilem. c. 62. n. 25. p. 146
 Verius est electio inhabili, procedendum esse per eosdem loci Consiliarios ad novam electionem, nec admittendum eum qui in votorum numero proximus fuit. c. 62. n. 26. p. 146
 Ius eligendi magistratus Municipales spectat ad consilium iure proprio. ibid. n. 27. p. 146
 Quando quis eligit iure proprio, facta non licet electione, variare potest. ibid. n. 28. p. 146
 Qui ius habet eligendi & providendi, si nulliter elegerit, iterum eligit. ibid. n. 29. p. 146
 Quando impedimentum electi est duntaxat temporale, semel facta electione, iterum ad illum redire potest. c. 62. n. 30. p. 146
 Gravatus de restituendo liberis, non potest uni totum relinquere, sed omnibus debet restituere, nisi eligendi facultas sibi concessa fuerit. c. 50. num. 1. pag. 108
 Promissio de eligendo vim effectualis promissionis obtinet. c. 50. n. 7. p. 109
 In electione nihil agendum superest statim ubi facta est animi declaratio. c. 50. n. 8. p. 109
 Quoties ex facti circumstantiis apparet de voluntate deliberata eligere debentis, electio habetur pro facta. c. 50. n. 15. p. 109
 Mater quae habet facultatem eligendi unum ex liberis, unum constituendo procuratorem ad eligendum, censetur elegisse. c. 50. n. 16. p. 109
 Electio facta censetur per generalem haeredis institutionem. c. 50. n. 19. p. 109
 Simpliciter usufructuarius disponendo non censetur nominaliter, seu elegisse per generalem haeredis institutionem. c. 50. n. 22. p. 109
 Alienata titulo lucrativo per eum qui habebat facultatem eligendi, non imputantur in legitimam super bonis ipsius electio debitam. cap. 50. num. 25. pag. 109
 Contrarium tamen verius est, ut donatio censetur facta de bonis propriis donantis. cap. 50. num. 26. pag. 109
 Hoc tamen non procedit, si in contrarium adfuerit conjectura. c. 50. n. 27. p. 110
 Ius eligendi includitur in bonis illius cui competit electio. c. 50. n. 19. p. 110
 Qui habet eligendi facultatem, electum gravare non potest. c. 50. n. 33. p. 110
 Electus non habet ab eligente, sed à mandante fieri electionem. c. 50. n. 34. p. 110
 Electus gravari potest ab eligente in favorem aliorum eligibilium. c. 50. n. 35. p. 110
 Gravatus de eligendo potest electum onerare, si illi bona propria relinquat in compensationem. c. 50. num. 37. p. 110
 Electus haeres ab eligente institutus, si confecerit inventarium, non tenetur ad onera sibi per eligentem imposita, nisi pro rata lucri. cap. 50. num. 40. pag. 110
 Quando testator posuit in voluntate alicuius ut possit eligere, vel non eligere; tunc electus ab eo gravari potest: & ad hoc expenditur text. in *Liturum* §. *cum quidam*, ff. de reb. dub. cap. 50. num. 41. & 42. pag. 110
 Quando libertas eligendi vel non eligendi alicui data est, tunc electus dicitur habere ab eligente, non à testatore. c. 50. n. 44. p. 111
 Gravatus de eligendo tempore mortis, non potest eligere

Rerum & Verborum.

eligere ante mortem. c. 50. n. 48. p. 111
 Si electus in vita sit mortuus ante eum qui moriens eligere debet, electio nulla redditur. c. 50. n. 49. pag. 111
 Electio tempore mortis facienda, si fuerit facta in vita, confirmatur morte, nisi fuerit revocata. c. 50. num. 50. p. 111
 Qui habet facultatem eligendi, tenetur sequi voluntatem testatoris, etiam tacitam. cap. 50. num. 52. pag. 111
 Gravamen de eligendo censetur ex coniecturis relatum ad tempus mortis, quanvis testator id expresse non dixerit. c. 50. n. 53. p. 111
 Variæ referuntur coniecturæ, ex quibus onus eligendi relatum censetur ad tempus mortis. c. 50. n. 54. pag. 111
 Qui eligendi facultatem demandatam habet, non solum unum, sed etiam plures potest eligere. c. 51. num. 1. p. 112
 Si is qui eligere tenebatur, nullam electionem fecerit, omnes eligibiles æqualiter admittendi sunt. c. 51. n. 2. p. 112
 Quanvis nulla facta fuerit electio per deputatum, remanet tamen valida dispositio. cap. 51. num. 3. pag. 112
 Mandatario non eligente, lex eligit pro ipso. c. 51. num. 4. p. 112
 Quando agitur de re quæ apud eligendum non est perpetuo remansura, unus & non plures nominari seu eligi debent. c. 51. n. 5. p. 112
 Unus & non plures eligendi sunt, quando constat testatorem seu disponentem noluisse ut bona sua dividerentur, sed ad unum devenirent. c. 51. n. 6. p. 113
 Nulla electione facta solus primogenitus admittitur, quando disponens voluit bona sua ad unum, & non plures devenire. c. 51. n. 7. p. 113
 Voluntas disponentis, quod unus solus eligatur, colligitur ex sæpe repetita mentione personæ eligendæ in numero singulari. c. 51. n. 80. p. 113
 Qui habet facultatem eligendi liberos suos, vel *extens*, non solum liberos primi gradus, sed etiam nepotes eligere potest. c. 51. n. 11. p. 113
 Quando electio intertempus incertum & futurum confertur; tunc non solum nati, sed etiam nascituri sunt eligibiles. c. 51. n. 18. p. 113
 Si testator mandaverit eligi unum ex liberis, quem uxor magis capacem iudicasset, eligi possunt nascituri: quia si de iam natis disponens cogitasset, ipsemet elegisset, neque electionem fragili suæ uxoris iudicio commisisset. cap. 51. numero 19. pag. 113
 Gravatus de eligendo unum ex liberis, non potest eligere nepotes, quando verba dispositionis sunt relata ad primum gradum, & liberi primi gradus sunt nominati nomine proprio. cap. 51. num. 21. pag. 113
 Quando unus solus ex eligibilibus superest, cessat electio, & ille solus succedit. cap. 51. num. 26. pag. 114
 In electione rerum, an & quando licita sit variatio. Remissivè. c. 51. n. 27. p. 114
 In electione personarum variatio licita est, quando commissio seu mandatum de eligendo datum fuit in diem, aut sub conditione, si electio fiat ante diem, vel conditionis eventum: si verò mandatum datum fuerit pure, facta semel electione, actus dicitur consummatus, & variatio licita non est. c. 51. num. 8. p. 114
 Si electio facta fuerit ex causa dotis, sequutà tradi-

Tom. I. Pars II.

tione cum promissione de non revocando, variare non licet, & electio est irrevocabilis. c. 51. n. 30. pag. 114

Si electus non sit in humanis tempore evenientis conditionis quo fieri debet electio, pro non facta habenda est. c. 51. n. 31. p. 114

Eligendi facultas quando pluribus commissa est, vel reservata; uno ex illis post factam electionem vitâ functo, superstes non potest variare: quia quando requiritur aliena voluntas, variatio debet fieri de consensu utriusque. cap. 51. num. 33. pag. 114

Emancipatio.

Emancipatio quantumvis generalis non suffragatur, si constet illam ad unum duntaxat actum fuisse factam. c. 62. n. 14. p. 145

Quando filia est emancipata, dotis actio non quaritur patri, sed filiæ, quæ de dote illa ad libitum disponere potest; nec in ea jus aliquod quaesitum est paternis creditoribus. cap. 100. num. 20. pag. 222

Pater emancipans filium non potest molestari à suis creditoribus, sub eo prætextu quod talis emancipatio facta fuerit in fraudem ipsorum. c. 100. n. 24. pag. 222

Emphyteusis.

Emphyteusis natura non alteratur, quamvis solvatur canon æquivalens fructibus. c. 25. n. 9. p. 54

In Comitatu Venayssino ex consuetudine prædia franca in emphyteusim concedi possunt. c. 25. n. 8. pag. 54

In emphyteusi designatio prædiorum necessaria est ad evitandam incertitudinem. cap. 64. numero 2. pag. 149

Emphyteutica concessio nulla est si in genere fiat, non designatis & specificatis certis prædiis. c. 64. n. 3. pag. 149

Emphyteusis quandoque revertitur ad dominum ipso jure, & aliquando facto hominis; ita ut non sufficiat sola declaratio animi. cap. 66. num. 22. pag. 154

Concessio ad novum accipitum, seu à *nouveau Bail*, arguit emphyteusim. c. 79. n. 2. p. 181

Reservatio juris laudimiorum convenit contractui emphyteutico. c. 79. n. 3. p. 181

Item reservatio jurium dominicalium, prælationis, & similibus. c. 79. n. 4. p. 181

Concessio prædii ad meliorandum, probat emphyteusim. c. 79. n. 5. p. 181

Qui non accipit rem à concedente, non dicitur emphyteuta illius rei. c. 79. n. 9. p. 181

Reservans sibi dominium directum, non prædii, sed annuæ præstationis; non ideo dicitur sub se habere emphyteutam. c. 79. n. 10. p. 181

Utrum contractus sit emphyteuticus, in dubio ex pretii quantitate judicandum. c. 79. n. 11. p. 181

Quando res annuæ solutioni obnoxia non processit originaliter à creditore, non est emphyteusis, sed census. c. 79. n. 12. p. 181

Pactum quod res in defectum solutionis cadat in commissum, non infert de necessitate contractum emphyteuticum. c. 79. n. 13. p. 181

Rem propriam ab alio accipiens in emphyteusim, sibi non præjudicat, licet sæpius recognoverit per errorem. c. 79. n. 15. p. 181

Contractus est emphyteuticus, si proveniat à concedente, & adsint clausulæ proportionatæ huic contractui. c. 79. n. 16. p. 181

Emphyteuticus contractus non potest transformari in aliam speciem contractus, si in eo adsint pacta

X

Index Posterior,

pacta contraria substantiæ talis contractus; tunc enim & pacta & contractus ipse viciatur, nullusque remanet ex defectu consensus. c. 73. num. 20. pag. 181
 Emphyteusis Ecclesiastica regulariter non transit ad extraneos, maxime sine consensu domini. cap. 80. num. 11. p. 183
 In emphyteusi Ecclesiastica, qui vult succedere, debet esse filius & hæres. cap. 80. numero 13. pag. 183
 Emphyteuticus potius est concessio quam feudalis, si Princeps concedens, emphyteusim nominaverit. c. 86. n. 1. p. 194
 Si in concessione Princeps nullum sibi servitium personale reservaverit, sed canonem in pecunia, potius est emphyteusis quam feudum. cap. 86. n. 2. pag. 194
 In dubio emphyteusis vel feudum potius hæreditaria sunt iudicanda. c. 86. n. 8. p. 195
 Ad emphyteusim hæreditariam ut quis admittatur, vel mixtam, non sufficit esse hæredem habitum, sed requiritur quod talis sit actus. cap. 86. num. 11. pag. 195
 In emphyteusi Ecclesiastica pro successoribus quibuscumque admittuntur hæredes, etiam extranei. c. 86. n. 15. p. 195
 Omnia præsumuntur servilia, si emphyteuta non ostendat quæ sunt emphyteutica. cap. 41. num. 19. pag. 87
 Limita nisi adesset probabilis ignorantia. c. 41. n. 20. pag. 87
 Quomodo procedant quæ dicta sunt supra hoc cap. num. 19. vide hic, n. 21. p. 87
 Vendito directo dominio, emphyteutam de jure communi se posse oblatio pretio redimere, quidam existimant. c. 91. n. 1. p. 204
 Sed contrarium verius est in terminis juris communis. c. 91. n. 2. p. 204
 In Comitatu Venetico alienato directo dominio, emphyteuta potest se pro eodem pretio redimere. c. 91. n. 14. p. 205

Emptor.

 Emptor solvens de pecuniis propriis, cum expressa declaratione quod vult emere nomen creditoris, & sibi acquirere, potest valide impetrare cessionem jurium in sui favorem. cap. 32. n. 20. pag. 70
 Quando res censu annuo onerata venditur, si emptor sibi assumpserit onus extinguendi censum illum, onus hujusmodi partem pretii obtinet. c. 39. num. 6. p. 81

Error.

 Error iuris in minore præsumitur. c. 27. n. 5. p. 56

Exactor.

 Exactores quando sunt indicati respectu fructuum, si moneta aucta fuerit, debet haberi consideratio augmenti valoris fructuum, qui ex ipsius exactione percipiuntur. c. 11. n. 6. p. 19
 Qui sunt illi exactores, qui cum pecunia sui domini negotiari prohibentur. c. 16. n. 1. p. 29
 Exactores in quibus casibus negotiari possunt, & componere cum creditoribus Communitatis super maiori valore aureorum. c. 16. n. 2. p. 29
 Exactor quando generis est debitor, potest componere & lucrari cum creditoribus Communitatis. c. 16. n. 3. p. 29
 Exactor factis pluribus interpellationibus non satisfaciens, tenetur ad exerescentiam monetarum. c. 16. n. 4. p. 29
 Exactor cui Communitas remisit suas actiones, tam

utiles quam directas, potest illas alteri solventi cedere, si exigit ad suam utilitatem. c. 32. num. 3. pag. 69
 Exactor ad quem pertinet utilitas & damnum exactoris, dicitur potius veluti emptor exactoris, & censetur procurator in rem suam. cap. 32. n. 4. pag. 69
 Exactoribus competunt omnia privilegia Communitatis circa exactorem. ibid. n. 6. p. 69
 Exactor simplex sine speciali mandato iurium cessionem facere non potest. c. 32. n. 8. p. 69
 Communitas non potest agere contra socios exactorum. ibid. Intellige ut c. 59. n. 1. p. 138
 Socius exactoris non est socius conductoris. cap. 59. num. 2. p. 138
 Exactoris socius ad hoc ut conveniri possit per Communitatem, necesse est ut associatio facta fuerit interveniente Communitate, quamvis conventum esset quod ipse sibi socios assumere posset. cap. 59. n. 3. Sed contra. ibid. n. 8. p. 138. & 139
 Electio sociorum exactoris fieri non potest, nisi presentibus & scientibus Consulibus, alioqui non sunt socii exactoris, sed exactoris. c. 59. num. 4. pag. 139
 Subrogati ab exactoribus tributorum fiscalium, non possunt a fisco conveniri, nisi in subsidium. c. 59. num. 16. p. 139

Excavationes.

 Excavationes in proprio facere licet, dummodo non ad amulationem. c. 48. n. 25. p. 101

Exceptio.

 Exceptio S. C. Velleiani potest etiam post rem iudicatam opponi. c. 45. n. 9. p. 93
 In possessorio iudicio non admittuntur exceptiones requirentes altioris indaginem, sed eæ ad petitorium rejiciendæ. c. 5. n. 1. p. 117
 Hoc locum habet non solum in remedio l. fin. Cod. de edit. div. Adrian. tollend. Sed etiam in omnibus aliis remediis adipiscendæ possessionis. c. 53. num. 2. p. 117
 Quæ sit differentia inter exceptionem non numeratæ pecuniæ quæ competit debitori, & illam quæ datur creditori: & creditori datur duntaxat intra triginta dies, debitori vero intra biennium. c. 90. num. 7. p. 202

Exemptio.

 Exemptio quæ à lege conceditur, favorabilior est illa quæ ex rescripto Principis datur. cap. 26. num. 7. pag. 55
 Exemptio concessa ob numerum duodecim liberorum, non comprehendit onera iam imposita. c. 26. num. 8. p. 55
 Quando peræquatio generalis debitorum Communitatis facta fuit, exemptio postea superveniens ob numerum duodecim liberorum non suffragatur quoad illa debita, etiam si duntaxat factum fuerit mæspartimentum (ut loquuntur) generale, & nondum illius facta distributio. cap. 26. num. 9. pag. 55
 Exemptio ob numerum duodecim liberorum non comprehendit onera metè realia aliis quam Communitatibus debita, veluti laudimia, decimas, & similia. c. 26. n. 10. p. 55
 Exemptio concessa propter merita, & grata servitia, dicitur realis. c. 44. n. 3. p. 91

Exequutio.

 Exequutio quando nondum est consummata, & debitor adhuc possidet, facilius audiendus est, neque tenetur offerre debitum creditori. c. 22. n. 6. pag. 47

Exigibilis

Rerum & Verborum.

Exigibilitas.

Exigibilitatem nominis qui promittit, tenetur si debitor census obtinuerit à Principe saluum conductum. c. 49. n. 27. p. 103
 Exigibilitatis promissio quando impleta dicatur. c. 49. num. 26. p. 105
 Exigibilitas promissa cum verbis tractum temporis importantibus, censetur promissa pro aliquot annis, sed non in perpetuum, ex mente Rotæ. c. 49. num. 41. p. 106
 Hæc tamen decisio in dubium revocatur. c. 49. n. 42. pag. 106
 Exigibilitatis promissioni si adjecta fuerint verba perpetuitatem denotantia, cedens tenetur illam præstare absque præfinitione temporis. c. 49. n. 43. pag. 106

Expensa.

Expensæ funerum sunt onus hereditatis, non societatis conjugalis. c. 69. num. 14. p. 160
 Expensæ, vide verb. *Ius prælationis*, & c. 23. p. 48
 Expressum. *Expressum*.
 Expressum satis dicitur in testamento, quod per conjecturas probabiles elicatur. c. 53. n. 22. p. 118

Eventus.

Eventus sinistros nemo considerare præsumitur, maxime quando agitur de providendo tertis personis. c. 55. n. 29. p. 124

Evictio.

Evictionem nominis cessi promittens tam de jure, quam de facto, tenetur de insufficientia debitoris cessi. c. 49. n. 19. p. 105
 Plura vide verb. *Clausula*, & hoc cap. 49. n. 18. 19. & 20. p. 105
 Dictio *manu tenere*, respicit tam sortem, quam fructus futuros, quoad illorum evictionem. c. 49. num. 31. pag. 105
 Evictio cessat quando emptor fuit in culpa. cap. 49. num. 53. p. 106
 Evictio cessat propter casum supervenientem post contractum. c. 49. n. 54. p. 107
 Evictione pendente in limine contractus, danda est cautio emptori. c. 66. n. 10. p. 153

F

Fabricatio.

Fabricans monetam alieni Principis, de jure pœnam mortis non incurrit. c. 20. n. 4. p. 42
 Statutum loquens de fabricante monetam, extenditur ad radentem, seu condentem. cap. 20. num. 5. pag. 42

Facere.

Qui obligatur aliquid facere, tenetur id facere quamprimum potest. c. 67. n. 3. p. 155
 Factum iudicis est factum partis; & si iudex nulliter procedit, dicitur spoliare, sicut pars. c. 22. num. 3. pag. 47

Fœmina.

Fœminæ non admittuntur quandiu extant masculi, si ita loquatur investitura. c. 24. n. 1. p. 51
 Ampliatur ut procedat in feudo alicui concessio pro se, & successoribus, tam masculis, quam fœminis: quia fœminæ admittuntur deficientibus masculis, & non aliis. c. 24. n. 2. p. 51
 Si investitura vocaret masculos cum fœminis, uterque sexus admittitur simul. ibid. n. 3. p. 51
 In investitura in qua fœminæ masculis deficientibus vocantur, masculus remotior fœminam vicino-rem excludit. c. 24. n. 4. p. 51

Tom. I. Pars II.

Fœminâ semel admissâ ad feudum ob defectum masculorum, si postea nascantur masculi, utrum cogatur illis feudum dimittere: quæstio est controversa. c. 24. n. 8. p. 52

Fœminæ multo magis per masculos excluduntur in feudo, ad quod ipsæ masculis deficientibus vocantur, quando concurrunt masculus & fœmina paris gradus. c. 24. n. 10. p. 52

Fœminis existentibus, nullôque masculo, fœmina admittitur: sed tamen interim natura feudi dormit, donec superveniat masculus, qui saltem succedit mortuâ fœminâ. c. 24. n. 11. p. 52

Fœmina continetur sub fideicommissio familiae relicto. c. 47. n. 21. p. 98

Hoc procedit sine dubio quando fœmina extinctis omnibus masculis superstitibus remansit. cap. 47. n. 22. pag. 98

Multo magis si fœmina non sit nupta. c. 47. num. 23. pag. 98

Idem si respectus habitus fuerit ad nomen, absque mentione armorum. ibid. n. 24. p. 98

Fœmina ultima superstitibus de familia, potest libere dis-ponere de bonis familiae relictis. cap. 47. num. 25. pag. 98

Falcidia.

Falcidiam & hereditatem augent quæ post mortem obvenierunt in hereditate ex causa quæ habet originem vivente testatore. c. 69. n. 3. p. 160

Diminutiones patrimonii post mortem testatoris obvenientes, si causam habeant à tempore vitæ testatoris, falcidiam minuunt. capit. 69. numero 2. pag. 160

Falcidia non detrahitur ex legatis piis. c. 73. num. 1. pag. 167

Fallit si legatum factum fuerit ad certum & determinatum opus, quando aliunde absque detractio- ne falcidiæ fieri potest. c. 73. n. 2. p. 167

Quod deest de falcidia ex legatis piis, suppleri super non piis quidam existimant, sed contra inferius. n. sequent. c. 73. n. 5. p. 167

Quando hereditas est in totum exhausta legatis, omnia, tam pia, quam non pia falcidiam patiuntur. c. 13. num. 6. p. 167

Amplia, ut falcidia etiam detraha- tur de legatis in specie consentientibus. c. 73. n. 7. p. 167

Praxis supputationis falcidiæ, quando hereditas est in totum exhausta legatis, tam piis, quam non piis. c. 73. num. 8. p. 167

Privilegium exemptionis legatorum non facit ut falcidia quæ ex illis capienda fuisset, reiciatur super aliis legatis. c. 73. n. 11. p. 167

Quæ sit praxis supputandi falcidiam, quando hereditas tota non est legatis absorpta. cap. 73. num. 12. pag. 167

Cautela pia adversus aliam causam piam non detrahit falcidiam. c. 73. n. 13. p. 167

Si legatum non ex dispositione juris, sed ex ordina- tione testatoris eximatur à falcidia, quod in hoc deficit, capitur super aliis legatis non exemptis. cap. 73. num. 14. p. 167

Praxis supputandi falcidiam adversus legatarium usufructus. c. 73. n. 15. p. 167

Falcidia detrahitur ex legato usufructus, sicut ex aliis legatis. c. 73. n. 16. p. 167

Vsuræ imputantur in falcidiam, si probetur hereditatem illas percepisse. c. 74. n. 16. p. 169

Fallitum.

Omnes contractus, aut alienationes factæ per fallitum post detectâ decoctionem, sunt nulli. c. 72. n. 1. p. 165
 Vide sub verbo *Decoctor*.

X 2

Familia.

Index Posterior,

Familia.

Fœmina continetur sub fideicommissio familiae relicto. c. 47. num. 21. p. 98

Familia relinquens testator, intelligi debet de effectiva, id est, descenditibus suis. c. 47. n. 26. p. 98

Favor.

Ex eo quod favore donatarii constitutum est, non debet capi consequentia in odium ipsius. c. 98. n. 14. pag. 217

Fenestra.

Fenestella totum murum non penetrans, non arguit dominium parietis. c. 88. n. 6. p. 198

Feudum.

In feudis non attenditur proximitas ejus à quo vacat feudum, sed ejus à quo incipit. cap. 24. num. 5. pag. 51

Feudum semel effectum fœmineum, non impedit quin mortuâ fœminâ masculi præferantur. cap. 24. num. 9. p. 52

Controversia magna est in successione feudi, quando masculi descendentes ex fœminis concurrunt cum masculis descenditibus ex masculis; secus si cum ipsis fœminis ad successionem admitti possulent. c. 24. num. 12. p. 52

Feudum quod à Barone dependet immediatè, sub assensu tamen Principis conceditur, nuncupatur quaternatum. c. 34. n. 5. p. 73

Feuda annexa Baronie, ex ea separari & dismembrari nequeunt. c. 34. n. 8. p. 73

Intellige quando agitur de feudis majoribus, quæ sunt feuda dignitatum: & quæ sunt Baronie majores, quæ minores, & quid ad utramque requiratur. c. 34. num. 9. p. 73

Verius est etiam in feudis maioribus, seu feudis dignitatum, admitti divisionem, & dismembrationem. c. 34. n. 11. p. 73

Ex generali totius Gallie consuetudine, quæ etiam viget in Comitatu Venayssino, feuda omnia redacta sunt ad instar bonorum patrimonialium. c. 34. num. 12. p. 74

Feudum hæreditarium auget calculum legitimæ liberorum. c. 35. n. 8. p. 75

Feuda in Civitate & statu Avenionensi sunt redacta ad instar patrimonialium. c. 39. n. 8. p. 81

Masculi & fœminæ indistinctè admittuntur in feudis in Comitatu Venayssino, nisi aliud ex investitura feudali colligatur. c. 39. n. 9. p. 81

Feuda redacta sunt ad instar bonorum patrimonialium, quoad facultatem alienandi, & quoad formam succedendi. c. 39. n. 10. p. 81

Quoad jus prælationis & solutionem laudemii feudâ semper retinent pristinam naturam, etiam in locis ubi sunt redacta ad instar patrimonialium. c. 39. n. 11. pag. 81

Feudum francum quid. c. 41. n. 24. p. 88

Ex feudo franco debetur fidelitas, sed non servitia. c. 41. n. 25. p. 88

Reservatio domini directi est de naturalibus feudis; sed non de substantialibus. capit. 41. numero 26. pag. 88

In quo consistat natura feudi franci. cap. 41. num. 27. pag. 88

Quando alienatur feudum francum, liberum, nobile & gentile, non debetur laudemium. c. 41. num. 28. pag. 88

Concessio in feudum differt à concessione in emphyteusim, & quomodo. c. 41. n. 31. p. 88

Feudum concessum francum ab omnibus utilitatibus feudalibus, francum est à laudemii, sed non à fidelitate. c. 75. n. 1. p. 170

Quoties feudum devolvitur ad Dominum sine culpa Vassalli, debent illi in primis restitui expensæ meliorationum. c. 75. n. 14. p. 170

Interest domini res sub ejus feudo existentes non dismembrari. c. 91. n. 18. p. 205

Quamvis Castrum fuerit concessum in feudum, non tamen ideo sequitur per concessum, quod concessa fuerit jurisdictio. c. 84. n. 1. p. 190

Si Vassallus feudum habens, jurisditionem illi ex propria pecunia acquisiverit; finito feudo revertitur quidem ad Dominum, sed sine jurisditione, quæ spectat ad Vassallum acquirentem. c. 84. n. 2. pag. 190

Feuda jurisditionem & subditos habentia, nobilitant possessores. c. 84. n. 6. p. 190

Feuda quædam sunt ignobilia, quæ non eximunt possessorem à collectis. ibid. n. 7. p. 190

Feuda quæ subditos habent, ceteris sunt præstantiora & nobiliora. ibid. n. 8. p. 190

In Gallia omnia feuda sunt nobilia, & nobiliter tenentur. ibid. n. 9. p. 190

Feudum nobile solus Rex erigere potest. c. 84. n. 10. pag. 190

Feuda ab alio quàm à Rege obenta, non sunt mobilia, neque nobilitant. c. 84. n. 11. p. 190

Feudum duobus modis nobile dici potest, nempe aut quia nobilem facit, vel quia nobilem invenit. c. 84. num. 12. p. 190

In dubio si nihil aliud obstat, concessio feudo, præsumitur concessam quoque fuisse jurisditionem. cap. 84. n. 13. p. 190

Feuda quando non sunt hæreditaria, non possunt pro dote alienari. c. 86. n. 5. p. 194

Etiam si feudum sit mixtum, tamen ad illud nemo admittitur, nisi sit hæres. c. 86. n. 10. p. 195

Qui vult admitti ad feudum hæreditarium, tenetur solvere debita ultimi possessoris cui successit utriusque hæres. c. 86. n. 12. p. 195

Si agatur de feudo hæreditario, sive mixto, hæres quamvis confecerit inventarium, tenetur approbare factum defuncti. c. 86. n. 13. p. 195

Feudum ex quibus dicatur hæreditarium. c. 86. n. 14. & sequent. p. 195

Vxor admitti potest ad feudum, quod est hæreditarium. c. 86. n. 16. p. 195

Disputatum fuit à nonnullis, utrum fœminæ capaces essent succedendi in feudo merè hæreditario, quamvis illas succedere posse verius sit. c. 86. n. 21. pag. 195

Concessio feudi facta pro masculis quibuscumque, non solum descendentes, sed quoslibet extraneos comprehendit. c. 86. n. 22. p. 195

Si feudum alicui concessum fuerit pro se & descenditibus, tam masculis, quàm fœminis, ita quod stantibus masculis fœminæ non succedant, non ideo minus feudum est hæreditarium. c. 86. n. 23. pag. 195

Quando concessio feudi facta fuit alicui pro se, filiis, & hæredibus quibuscumque utriusque sexus, feudum est hæreditarium & transitorium ad quoscumque hæres, etiam extraneos. cap. 86. num. 24. pag. 195

Feudum Domino de Agonto concessum pro se, ac suis hæredibus utriusque sexus, & ex suo corpore natis vel nascituris, & successoribus quibuscumque, esse hæreditarium consuluit Bertrandus. c. 86. n. 25. pag. 195

In istis tamen casibus consultius est, ut obtineatur, si fieri potest, ampliatio seu declaratio à Principe concedente. c. 86. n. 27. p. 195

Filiis

Rerum & Verborum.

Filius.

Filius non potest inducere consensum in ignorantem, veluti in fatioso, & similibus. cap. 29. num. 14. pag. 60

Fideicommissum.

In fideicommissio Drogheria inspicendum est quoad valorem tempus mortis testatoris, non autem heredis gravati. c. 14. n. 18. p. 26

Dubia redditur opinio, quod bona fideicommissio supposita possint alienari pro fructibus dotis decursum. c. 21. n. 23. p. 46

Fideicommissio universali præcedente, inutile est particulare, ex sententia quorundam DD. c. 47. n. 18. pag. 98

Sed contrarium est verius. n. 19. ibid. pag. 98

Fideicommissum universale non destruit particulare certos casus vel personas respiciens, nec è contra: sed utrumque effectus suos producit in suo casu. c. 47. num. 20. p. 98

Fideicommissa ex alterius testamento debita sunt tantumquam æs alienum. c. 74. n. 11. p. 169

Fidejussio.

Fidejussoris contractus non potest sortiri naturam donationis. c. 57. n. 12. p. 134

Fiduciarius.

Fiduciarius hæres est potius minister, quàm verus hæres. c. 77. n. 5. p. 173

Quatuor requisita concurrere debent ad faciendum hæredem fiduciarium. c. 77. n. 4. p. 173

Hæres gravatus de restituendo quidquid ad eum ex hereditate provenit, non propterea dicitur fiduciarius. c. 77. n. 6. p. 173

Non convenit fiduciario gravamini quod infirmitati adjecta fuerit conditio, quæ etiam vivente fideicommissario potuerit non existere. c. 77. n. 12. pag. 173

Concurrentibus conjecturis hæres fiduciarius declarandus est, non obstante mixtura aliarum conditionum extrinsecarum. c. 77. n. 13. p. 173

Quod uxor gravata sit restituere post mortem, non præjudicat fideicommissio confidentiali. cap. 77. num. 14. p. 173

Gravamen impositum de restituendo integrè, & sine detractone, deductâ certâ summâ, arguit hereditatem confidentialem. cap. 77. numero 15. pag. 173

Iussus aliquid retinere, videtur iussus totum residuum alteri restituere. cap. 77. numero 16. pag. 174

Si mulier iussâ fuerit hereditatem restituere dote reventas; ex eo confidentia arguitur. cap. 77. num. 17. pag. 174

Geminatio & inculcatio verborum multum prodest ad inducendam fiduciam restitutionem. cap. 77. n. 20. p. 174

Vxor hæres fiduciaria dotem suam cum fructibus illius deducit de fideicommissio. cap. 77. num. 21. pag. 174

Fiduciaria restitutio non inducitur, si ex conjecturis colligatur illam fuisse absque fiducia gravatam. c. 77. n. 25. p. 174

Fiduciarium gravamen non inducitur nisi ultra causam adint etiam verba testamenti, ex quibus fiduciaria argui possit. cap. 77. numero 26. pagina 174

Magna est differentia inter substitutionem fiduciarum hereditatis, & legatum secretò fidei heredis commissum; quod iussus de causis testator coram testibus declarare noluit. cap. 77. num. 27. pag. 174

Tom. I. Pars II.

Hoc posterius confidentiæ genus probatur etiam per testes singulares. c. 77. n. 28. p. 174

Sufficit quod testes deponant se audivisse hanc confidentiam ex ore testatoris, vel heredis. c. 77. n. 29. pag. 174

Favore liberorum declaratio testatoris circa fiduciam probatur duobus testibus. cap. 77. num. 30. pag. 174

Filia, Filius.

Filia familias quantumvis nupta, testamentum condere non potest, cum per matrimonium non liberetur à patria potestate. c. 78. n. 3. p. 179

Filiis familias generaliter testamentum condere nequeunt. c. 78. n. 4. p. 179

Filia familias de dote profectitia testari nequit. c. 78. num. 5. p. 179

Filiis familias potestatem testandi consuetudo defrere potest. c. 78. n. 6. p. 179

Filia familias testamentum de dote profectitia sustinetur in vim donationis causâ mortis, quando in eo adsunt clausulæ requisitæ. cap. 78. numero 8. pag. 179

Filius in adventitiis, quorum ususfructus patri quaeritur, sine ejus autoritate contrahere non potest. c. 35. num. 2. p. 74

Filii differunt à liberis tanquam species à genere. c. 51. num. 16. p. 113

Filiorum nomen est appellativum, liberorum vero collectivum. ibid. n. 17. p. 113

Filiis familias in casibus in quibus patri non quaeritur ususfructus, sine autoritate patris in iudicio stare potest. c. 63. n. 6. p. 147

In hujusmodi bonis filius habet omnimodam potestatem quoad actus extrajudiciales. cap. 63. num. 7. pag. 147

Filia de dote adventitia disponit constante matrimonio. c. 63. n. 8. p. 147

Amplia ut de ea etiam soluto matrimonio disponere possit. c. 63. n. 9. p. 147

Localia spectant ad filiam familias, tam quoad proprietatem, quàm quoad ususfructum; & ipsa de illis ad libitum absque intervenitu patris disponere potest. c. 63. n. 10. p. 147

Idem existimant aliqui DD. de lucris nuptialibus: quod tamen revocatur in dubium hic, num. 12. c. 63. n. 11. p. 147

Filiis familias cum autoritate patris donationem causâ mortis facere potest in casibus in quibus pater habet ususfructum. cap. 63. numero 13. pag. 147

Idem dicendum est in donatione inter vivos eorumdem bonorum. c. 63. n. 14. p. 147

Donatio per filium familias facta de bonis in quibus pater habet ususfructum, sine autoritate patris, nulla est tam quoad proprietatem quàm quoad ususfructum. c. 63. num. 15. p. 147

Contrarium tamen plurimi censuerunt esse verius, ut quoad proprietatem sit valida, non quoad ususfructum. c. 63. n. 16. p. 148

Si filia moriatur ante patrem, superstiti marito, & liberis, dos non redit ad patrem, sed liberis acquiritur ex consuetudine Martini. cap. 100. num. 1. pag. 221

Filia utrum habeat hypotheecam pro dote ad patrem reversa, difficilis est quaestio. cap. 100. numero 8. pag. 222

Finis.

Finis quando habet necessariam connexitatem ad suum principium, debet haberi respectus ad principium, & non ad finem. c. 69. num. 22. p. 161

X 3

Florenti.

Index Posterior,

Floreni.

Florenorum duo genera exponuntur. cap. 4. num. 3. pag. 11

Florenos duodecim solidorum deberi in casu hinc proposito, licet contractus fuerit conceptus in florenis 24. solidorum, ostenditur. cap. 4. num. 6. pag. 11

Floreni olim pro scutis aureis capiebantur, quod notandum est ne quis decipiat in intellectu doctrinæ Bartoli, & aliorum in l. Paulus. ff. de solut. c. 15. num. 3. pag. 27

Flumen.

Flumen dicitur navigabile, quamvis non omni navigii genere sit navigabile, ideo illius incrementa dicuntur de Regalibus. cap. 71. n. 13. pag. 164

Curfus aquarum, flumina, & lacus pertinent ad eum ad quem pertinent Regalia. cap. 71. num. 14. pag. 164

Forenses.

Forenses alicuius loci non possunt in eo publica munera obire. c. 62. n. 7. pag. 145

Forensium congregationibus qui interfunt, non sunt ad loci congregationes vocandi, nec admittendi. c. 62. num. 9. pag. 145

Forensium in electionibus qui vocem habet, non potest habere vocem activam vel passivam in electionibus Consulum. c. 62. n. 11. pag. 145

Forensis declaratio quod vult subire onera habitatorum, non relevat si post electionem facta fuerit. c. 62. num. 12. pag. 145

Declaratio forensis post maturatum tempus electionis Consulum, dicentis se velle subire onera habitatorum, illi non prodest. capit. 62. num. 15. pag. 145

Forma.

Formæ defectus vitiat etiam in levibus & modicis. c. 82. n. 9. pag. 187

Frater.

Frater qui tenetur dotare sororem, cogi potest ad illi tradenda scriinia, & apparatus nuptiales. c. 95. n. 7. pag. 211

Fraus.

Fraus præsumitur quando res pro parte venditur, & pro parte donatur. c. 39. n. 5. pag. 81

Quod sit immediatè ante electionem, non suffragatur uti in fraudem factum. c. 62. n. 13. pag. 145

Quando debitor recognoscit bonam fidem pro summa verè per eum debita, & ad cuius solutionem cogi poterat, cessat suspicio fraudis. cap. 72. n. 14. pag. 166

Fructus.

Fructus indebitè percipiens illos tenetur in sortem imputare. c. 13. n. 19. pag. 24

Fructus non sequuntur hypothecam summæ principalis, cum agitur de legatis. c. 21. n. 3. pag. 44

Fructus annuorum reddituum propriè non sunt accessorii fortis, cum per se principaliter debeantur. c. 21. num. 19. pag. 46

Fructus pendentes & radicati tempore mortis mariti sunt hæreditarii, sed expensæ culturæ pertinet ad communionem. c. 69. n. 7. pag. 160

Fructus pendentes in bonis patrimonialibus uxoris non communibus, spectant ad uxorem tempore mortis mariti, & sit eorum compensatio cum fructibus pendentibus in bonis mariti. cap. 69. n. 8. pag. 160

Fructus per hæreditatem percepti, in falcidiam sunt imputandi. c. 74. num. 12. pag. 169

Intellige de fructibus perceptis ex rebus legatis, non de iis qui ex hæreditate percipiuntur: hi

enim in falcidiam non imputantur. c. 74. num. 13. pag. 169

Quæ sit in hoc casu diversitatis ratio inter falcidiam, & Trebellianicam. c. 74. n. 14. pag. 169

Hæres regulariter fructus pendente conditione fideicommissi perceptos, non tenetur restituere fideicommissario. c. 77. n. 1. pag. 173

Fructus fecit suos hæres gravatus post eventum conditionis, si fideicommissarius fuerit negligens à petendo. c. 77. n. 2. pag. 173

Limitatur si fideicommissarius habuerit iustam causam absentiae, vel sit minor, pupillus, vel furiosus. c. 77. n. 3. pag. 173

Fructus hæreditatis non sunt hæreditarii. c. 77. num. 7. pag. 173

Quando dilatio data fuit favore tam hæreditatis, quam substituti, quidam existimant etiam fructus esse restituendos. c. 77. n. 19. pag. 174

Fundus.

Fundi dotalis dominium, constante matrimonio spectat ad maritum, non obstante consignatione dotis uxoris. c. 30. n. 5. pag. 62

Fundi dotalis alienatio pro alimentis, aut alia necessitate liberorum, valida est. c. 30. n. 8. pag. 62

Item pro exarcerando filio, aut eum liberando à lite criminali. c. 30. n. 9. pag. 62

Fundi dotalis alienatio valida est pro filio à carceribus liberando; quamvis nondum esset carceratus, sed tamen de proximo timeretur carceratio. c. 30. n. 10. pag. 62

Fundi dotalis alienatio etiam in Gallia valida est, si fiat cum universitate bonorum. cap. 40. num. 2. pag. 83

Fundum dotalem soluto matrimonio mulier alienare potest. c. 40. n. 7. pag. 83

Fundi dotalis alienationem, iuramentum reddit validam. c. 40. n. 9. pag. 83

Contrarium in Gallia servatur. cap. 42. num. 10. pag. 83

Fundus in solutum datus pro dote promissa in pecunia, non est dotalis. c. 52. n. 1. pag. 115

Hoc procedit quamvis nulla præcesserit æstimatio talis fundi, quia æstimatio censetur facta à lege pro pretio quod tunc bona valebant. c. 52. n. 2. pag. 115

Quæ sint conjecturæ ex quibus colligi possit fundum esse dotalem. c. 52. n. 5. pag. 115

Fundus non efficitur dotalis nisi datio in solutum facta fuerit ipsi marito nomine proprio, & tanquam marito. c. 52. n. 7. pag. 115

Maritus fundo in solutum accepto, remanet pecuniæ debitor, si pecuniam uxori recognoverit & restituere promiserit. c. 52. n. 8. pag. 115

Si pater filix fundum in solutum dederit, & filia in eodem contractu illum marito in dotem constituerit, perinde est ac si pater ipse marito in solutum dederit, stante recognitione dotis per maritum facta, cum promissione de restituendo dotem in pecunia. c. 52. n. 9. pag. 115

Fundus dotalis efficitur, si maritus illum receperit uti conjuncta persona uxoris, vel nomine ipsius. c. 52. num. 10. pag. 116

Maritus recipiens fundum nomine uxoris, censetur illud fecisse uti procurator ipsius, & in vim mandati quod habet à lege. c. 52. n. 11. pag. 116

Fundus quamvis æstimatus à patre filix assignatus, remanet profecticius, & proprius ipsius; & hæc qualitas à fundo separari non potest. capit. 52. num. 2. nisi in casibus de quibus, ibidem, num. 12. pag. 116

Fundi

Rerum & Verborum.

Fundi legatum ab illo fruendum,transmissibile est ad
heredes.c.87.n.2. p.196

G

Gabella.

Gabellam seu impositionem Civitas potest face-
re in ingressu portarum, pro solutione suo-
rum debitorum. c.31.n.29. p.66
Gabellarum non fructualem infert commercij pro-
hibitio.c.31.n.30. p.66
Gabellarum vsum amittitur,si plures personæ morian-
tur.c.31.n.31. pag.66

Gargiareus.

Gargiarei *confil.* 60. vol. 2. n. 17. expleatur. c.19. num. 2.
pag. 41

Geminatio.

Geminatio quitanciarum multum illas corroborat.
cap.68.num.27. p.158

Giurba.

Giurba *decis.* 1. n. 46. quomodo sit intelligenda, & in
quibus casibus locum habeat. c.27. n. 14. p.56

Gradus.

Gradus sunt in linea, & lienæ ex gradibus causantur:
scala verò ex diversis gradibus componitur. c.89.
num.5. p.201
Gradus non considerantur,nisi inter eos qui sunt eius-
dem lineæ.c.89.n.6. p.201

Gratia.

Gratia conditionalis non solum adimplenda est, sed
etiam adimplenda tempore congruo. cap.67. n. 21.
pag. 156

Gratia conditionalis concessa per Vicelegatum, non
potest fortiri effectum, nisi conditio fuerit adim-
pleta durante officio ipsius Vicelegati, nec sufficit
adimpleri post aduentum alterius Vicelegati. c.67.
num.22. p.157

Gratianus.

Gratianus *cap.* 781. refellitur in eo quod vult patris
consensum seu auctoritatem requiri, etiam in bo-
nis in quibus non habet vsumfructum. cap.63. n. 5.
pag. 147

Gratificatio.

Gratificationi aliquorum de familia locus est in fi-
deicommisso prohibitorio favore familiæ; secus
est in relictorio. c.50. n. 5. p.108

Graumæn.

Graumæn super bonis heredis impositum subsistit
pro rata bonorum propriorum sibi à patre relicto-
rum. c.80. n. 17. p.183
Graumæn de restituendo vtrum debeat restituere bo-
na sibi data in solutum, an verò illorum pretium.
c.14. num. 15. p.26

Gressi.

Grossorum antiquorum & parvorum solidorum quæ
fuerint olim differentia. c.4. n. 5. p.11

H

Hæres, Hæreditas.

Hæreditas mariti consideratur tanquam res ina-
nimata, repta in bonis vxoris. c.58. num. 25.
pag. 138

Hæreditis creditores non est verum quod repræsentent
illius personam quoad exceptionem compensatio-
nis; cum imò repræsentent propriam. capit. 58.
pag. 138

Non bene infertur ab exceptionibus quæ adversus

hæredem opponi possunt, ad eas, quæ adversus
creditores illius. c.58. n. 26. p.158

Hæres qui fuit in mora, ultra legitimum interesse te-
netur ad maioris valoris pecuniæ augmentum.
cap.14. n. 20. p.26

Hæredum nomen respicit eos qui succedunt iure ci-
vili: successorum verò, qui iure prætorio. c.44. n. 1.
pag. 91

Hæreditaria qualitas quando requiritur in contractu,
illa debet actu intervenire, nec sufficit quod ha-
bitu sit hæres. c.55. n. 23. p.124

Hæres cum beneficio inventarij non potest repudiare
iura delata, non quæ sita in præiudicium suorum
creditorum. c.57. n. 20. p.135

Hæres non tenetur negotiari ex pecunia hæreditaria
pro legatario. c.74. n. 15. p.169

Hæres semper potest dicere se tenuisse pecunias orio-
sas, & sic fructus in falcidiam occasione pecuniæ
imputare non tenetur. c.74. n. 17. p.169

Filius hæres cum beneficio inventarij potest agere
pro sua indemnitate adversus bona paterna, ratio-
ne oneris impositi super fructibus bonorum, ad
quæ vocatus est ex concessione emphyteutica. c.80.
num. 16. p.183

Hæres faciens mandatum sub qualitate hæredis cum
inventario, & obligatione bonorum propriorum,
sibi non præiudicat. c.80. n. 18. p.183

Quando non constat hæredem habuisse animum no-
uandi legalem obligationem, non tenetur de pro-
prio. c.80. n. 24. p.184

Si hæres dixerit quod se obligat tam particulari no-
mine quàm vti hæres & pro sua vtilitate, tenetur
de proprio. c.80. n. 23. p.183

Homagium, Homo.

Homagium & fidelitas quæ præstatur à subditis erga
Dominos, est quædam adstrictio servitutis liberi
hominis, non solum bona, sed etiam personas re-
spiciens, in quo differt ab emphyteusi quæ bona
sola respicit. c.84. n. 24. pag. 191

Homo meus dicitur ille, qui mihi præstat servitium
& fidelitatem. c.84. n. 22. p.191

Hortus.

Hortus non comprehenditur in donatione domus,
quando verbis claris fuit à donatione exceptus.
cap.94. n. 1. p.209

Hortus quando ponitur tanquam vnum ex confini-
bus domus donatæ, non censetur in donatione
contentus. c.94. n. 2. p.209

Hortus in dubio non comprehenditur sub donatio-
ne domus. c.94. n. 5. p.210

Hortus vt ex coniecturis sub donatione domus con-
tineatur, requiritur concursus plurium coniectura-
rum. cap.94. n. 6. p.210

Hortus ex quibus domui accedat, tres proponuntur
coniectura. c.94. n. 8. p.210

Hortus diversa tempore, & diverso pretio compara-
tus, non continetur sub domo donata. cap.94. n. 9.
pag. 210

Hortus vt sciatur cui domui accedat, in casu dubio
standum est libris rationum patris donatoris. c.94.
num. 10. p.210

Hortum ab ipso donatore, si donatarius post dona-
tionem titulo locationis acceperit, ex hoc desumi-
tur coniectura, non eam fuisse partium intentio-
nem, vt hortus donatus esset. cap.94. numer. 11.
pag. 210

Sola coniectura petita ex eo quod donator hortum
destinasset viuens ad vsum parvæ domus, non suf-
ficit vt ex eo concludatur hortum sub donatione
domus contineri: sed præterea aliæ coniectura
requi

Index Posterior,

requiruntur. c. 94. n. 12. p. 210
 Pro coniectura non sufficit quod ad hortum pateat
 aditus ex domo donata, sed probandum est ita ex
 ea ad hortum patere aditum, ut aliunde parere non
 possit. c. 94. n. 13. p. 210
 Horti diuisio facta per septem ligneam & mouibili-
 lem, nihil infert ad proprietatem prædij diuisi
 per illam septem temporariam. cap. 94. num. 14.
 pag. 210

Hypotheca.

Aliud est in ius hypothecarium succedere, aliud em-
 ptorem esse securum. c. 29. n. 19. p. 61
 In hypothecis creditoris dimissi succedit creditor ex
 cuius pecunia anterior dimissus est. c. 21. n. 1. Intel-
 lige ut ibi n. seqq. p. 44

I

Ianua.

Ianua non potest aperiri super loco, qui propieta-
 te publicus est. c. 60. n. 14. p. 141
 Ianua vel ostium etiam super via publica fieri non
 potest, si inde damnum Communitatis oriatur.
 cap. 60. n. 15. p. 141

Immissio.

Immissio ut detur ex sola lectura testamenti, de fidei-
 commissio constare debet. c. 53. n. 4. p. 117
 Immissio fideicommissario denegatur, quando cer-
 tum est heredi competere detractiones. c. 53. n. 7.
 pag. 117
 Si fideicommissarius petat se immitti in casibus in
 quibus immitti non debet, hæres debet absolui ab
 obseruatione iudicii, saluo iure rectius agendi. cap.
 53. num. 9. p. 117
 Fumus tituli ex parte successoris sufficit ad effectum
 ut detur illi dilatio ad probandum titulum, sus-
 pensâ interim immisione. cap. 53. num. 18. & 19.
 pag. 118
 Immissio datur, si de vocatione constat ex lectura te-
 stamenti, & nihil releuans dicatur in contrarium.
 c. 53. n. 21. p. 118
 Immissionem impedit qui se ex eodem testamento
 vocatum præterit. c. 53. n. 24. p. 118
 Immissionem qui potest præterire non possidens,
 multo potius possidens illam potest impedire. c. 53.
 num. 26. p. 118
 Immissio ut impediatur propter detractiones hære-
 dis, sufficit quod detractiones sint possibiles, nec
 necessaria est illarum probatio in specie. c. 53. n. 28.
 pag. 119

Immunitas.

Immunitas non solum pro bonis quæsitis, sed etiam
 pro quærendis in futurum patri concedenda est ob
 numerum duodecim liberorum. cap. 26. num. 3.
 pag. 55
 Amplia ut procedat, etiam si talia bona iam essent de-
 scripta in catastro Communitatis. cap. 26. num. 4.
 pag. 55
 Immunitas ob duodecim liberos comprehendit tam
 onera ordinaria, quàm extraordinaria. c. 26. num. 5.
 pag. 55
 Immunitas ob duodecim liberos comprehendit
 exemptionem ab oneribus, causâ belli, pestis &
 aliis ad utilitatem publicam factis. c. 26. n. 6. p. 55
 Immunitas concessa contemplatione benemeritorum
 & seruitorum, est realis, & transitoria ad quos-
 cumque successores. c. 44. n. 8. p. 92
 Ampliatur etiam si persona fuerit causa proxima, &
 immediata concessiois, dummodò etiam eo nsi de

rata sint illius seruitia. c. 44. n. 9. p. 92

Immunitas alicui concessa potest ad emptorem bono-
 rum immunium per cessionem transferri. cap. 44.
 num. 11. p. 92

Immunitas realis est si non per modum privilegij,
 sed per viam beneficij concedatur. c. 44. n. 12. p. 92
 Immunitatis privilegium non amittitur per non
 usum, nisi constet de solutionibus per 30. annos
 factis. c. 44. n. 14. p. 92

Immunitas ob numerum duodecim liberorum non
 eximit à solutione laudemiorum. cap. 75. num. 11.
 pag. 170

Implementum.

Ob non implementum quæ actio competat contra
 non adimplentem, vel eius hæredem. c. 49. num. 8.
 pag. 104

Datur cessionario actio in factum contra cedentem
 non adimplentem quod promissit. cap. 49. num. 9.
 pag. 104

Non adimplens contenta in rescripto intra tempus
 in eo designatum, non potest postea se iuuare illo
 rescripto. c. 67. n. 4. p. 155

Implementum non releuat nisi factum fuerit tempo-
 re habili. c. 67. n. 23. p. 156

Imputatio.

Imputatur donatio in legitimam licet contemplatio-
 ne matrimonij facta fuerit. c. 35. n. 24. p. 76

Ad euitandam inæqualitatem inter liberos, multa
 computantur quæ aliis non computarentur. c. 35.
 num. 23. p. 76

Inæqualitas.

Inæqualitas magna si successu temporis insurgat in
 contractu censuali, Iudex illam ad æqualitatem
 reducere potest, iuxta multorum sententiam. c. 6.
 num. 8. p. 14

Contraria tamen opinio verior est, quia læsio iuxta
 tempus contractus consideranda est. cap. 6. num. 9.
 pag. 14

Inæqualitas donationis inter virum & uxorem susti-
 netur, præsertim quando procedit ex conventioni-
 bus ante contractum matrimonium factis. cap. 95.
 num. 12. p. 212

Incolatus, Incrementa.

Incolatus renunciatio tam facto quàm verbis indu-
 citur. c. 62. n. 10. p. 145

Incrementa alluionum hodie iure Romano filicis
 occupat. c. 71. n. 7. p. 163

Incrementa in Gallia pertinent ad Regem. c. 71. n. 6.
 pag. 163

Indebitum.

Indebitum dicitur non solum id quod non debebatur,
 sed quod ultra vires hereditatis solum fuit. c. 17.
 n. 1. pag. 56

Si hæres plus promiserit quàm vires hereditatis pa-
 tiantur, dicitur plus debito promississe. c. 27. num. 2.
 pag. 56

Indebitum nomine pupilli si tutor soluerit, pupillus
 ipse conditionem habet. c. 27. n. 6. p. 56

Ampliatur ut procedat siue solutio facta fuerit de pec-
 cuniis tutoris, siue de pecuniis ipsius pupilli. c. 27.
 num. 7. p. 56

Non est nouum ut vnus indebitum soluat, & alius
 indebitum solum recipiat. c. 27. n. 8. p. 56

Non solum hæres, sed etiam creditores hereditarij
 repetere possunt quod plus debito, id est ultra vi-
 res hereditarias solum est. c. 27. n. 9. p. 56

Individuum.

Individua res dicitur quando pars non tantam affert
 utilitatem respectu partis, quantam affert in to-
 to respectu totius. c. 91. n. 16. p. 205

Infans.

Rerum & Verborum.

Infans.

Infantibus acquiritur per donationem, nemine pro eis stipulante. c. 78. n. 14. p. 179

Infinuatio.

Infinuatio in Gallia debet fieri coram Iudicibus ordinariis locorum, in quibus bona sunt sita. cap. 56. num. 1. p. 132

In Civitate Avenionensi, & in Comitatu Venayssino, constitutiones circa infinuaciones sunt diversae. c. 56. n. 2. p. 132

Probatum multis rationibus, donationem in civitate Avenionensi factam, & ibidem registratam, nullam esse quoad bona Comitatus Venayssini, si non fuerit infinuata in Comitatu coram Iudicibus ordinariis locorum ubi bona sunt sita. cap. 56. num. 3. pag. 132

Donatio facta extra civitatem Avenionensem nulla est, si non fuerit registrata in libro infinuacionum civitatis Avenionensis. capit. 56. numero 4. pag. 132

Infinuacionem respicere solemnitate contractus, & ideo in ea attendendum esse statutum loci contractus, multi existimant, & probare conantur. c. 56. num. 5. p. 132

Quando agitur de praedictio tertii, verius est infinuacionem in uno loco factam, non porrigere vires suas ad alia loca, in quibus viget statutum de infinuando. c. 56. n. 7. p. 132

Ostenditur contrarietas & diversitas inter constitutiones civitatis Avenionensis, & Comitatus Venayssini, necnon ordinationes Regias quoad infinuacionem. c. 56. n. 12. p. 132

Donatio in Comitatu Venayssino valida est usque ad summam viginti quinque scutorum sine infinuacione, quamvis facta fuerit de longe maiori summa. c. 56. n. 13. p. 132

Si agatur de pluribus praestationibus annuis, veluti de pensionibus vidualibus, singuli anni sigillatim considerantur, & ita singulis annis donatio subsistit usque ad summam 25. scutorum. cap. 56. num. 14. pag. 132

Infinuatio non est de solemnitate essentiali & formali donationis. c. 56. n. 15. p. 133

Infinuatio coram Iudice incompetenti facta, nulla est. c. 56. n. 20. p. 133

Refertur opinio quorundam existimantium infinuacionem fieri posse coram quocumque Iudice habente iurisdictionem prorogabilem: quae tamen opinio refutatur supra, num. 10. cap. 56. numero 21. pag. 133

Opinio illa subsistere non potest, stantibus regulamentis mandantibus infinuacionem fieri coram Iudicibus locorum, ubi bona sita sunt. c. 56. n. 22. pag. 133

Infinuatio de iure communi debet fieri coram Iudice competente ratione personae, vel bonorum. c. 56. num. 23. p. 133

Si Clericus donet laico, infinuatio debet fieri coram Iudice laico. Idem dicendum est si laicus Clerico donaret. c. 56. n. 24. p. 133

Infinuatio quae ex regulamento fieri debet intra tres menses est valida, etiam si fiat ultima die trimestris. c. 57. n. 1. p. 134

Infinuatio regulariter fieri non potest post mortem donatoris secundum jus commune. cap. 57. num. 5. pag. 134

Secus tamen est de iure Gallico, quando certus donationis infinuandae terminus praefixus est. c. 57. n. 6. pag. 134

Infinuacione utrum indigeat contractus fideiussio-

nis, aut constituti. cap. 57. num. 8. p. 134

Infinuatio in renuntiatione requiritur, non in repudiatione. c. 57. n. 21. p. 235

Afferitur distinctio volentium donationem dotis causa factam & non infinuaram, esse validam in praedictio donatoris; sed non in praedictio tertii. c. 57. n. 31. p. 135

Alii simpliciter probant, non requiri infinuacionem in dote. ibid. n. 32. p. 135

Proponitur distinctio, utrum contractus factus fuerit sub nomine donationis, ut requiratur, an sub nomine dotis, ut non sit necessaria infinuatio. cap. 57. num. 33. p. 135

Infinuacione indigere concluditur dotis constitutionem ab extanco dotante factam, non autem factam a patre, aut ab alio qui tenetur dotare. c. 57. num. 35. p. 136

Interesse.

Interesse quod ex statuto Avenionensi adjudicatur creditori ad rationem septem pro quolibet centenario, an & quomodo peti possit a die oppositionis factae per debitorem. c. 21. n. 12. p. 45

Interesse debitum in vim l. curabit, Cod. de action. empr. potest cedi tertio. c. 21. n. 13. p. 45

Interesse quando non procedit immediate ab eadem sorte principali, non habet eandem hypothecam. c. 21. n. 18. p. 45

Interesse intra rem debetur per venditorem, qui rem suppositam alteri uti liberam vendidit. c. 43. n. 10. pag. 91

Interesse alterius interesse non debetur. c. 97. num. 1. pag. 215. & vide c. 21. n. 10. p. 45

Si debitor annui redditus non solvat pensiones currentes, condemnandus etiam est ad interesse illarum, probatis requisitis. c. 97. n. 4. p. 215

Interesse debetur ex alio interesse calculato. c. 97. n. 7. pag. 215

Interdictum.

Interdictum de aqua quotidiana & aestiva, & datur pro aquis. c. 48. n. 33. p. 101

Quod interdictum admixtam habet causam proprietatis, ideo appellationem admittit, licet quidam id non admittant. c. 48. n. 34. p. 101

Interdictum de corvialibus, requirit tituli productionem. c. 48. n. 35. p. 102

Maxime quando uterque habet concessionem a Principe. c. 48. n. 36. p. 102

Interdictum quorum bonorum, non datur contra possidentem cum titulo, quando is fuit requisitus bona fide; sed si mala fide. c. 53. n. 10. p. 117

Interdictum quorum bonorum, vel remedium l. fin. de edict. diu. Adrian. non competunt in vim contractus. c. 53. n. 11. p. 118

In interdicto Salviano possibilitas detractionum excludit actorem. c. 53. n. 29. p. 119

Interpretatio.

Interpretatio debet fieri in contractibus, ut non sequatur incontinenti correctio. c. 17. n. 18. p. 32

Interpretatio in dubio capienda contra debitorem, qui apertius legem dicere potuit. cap. 31. num. 3. pag. 65

Investitus.

Si quis de toto territorio fuerit investitus, utrum ex eo inferatur per necesse ipsum esse dominum directum totius territorii. c. 41. n. 16. p. 87

Investitus de territorio, praesumitur investitus de omnibus contentis in ipso. c. 71. n. 18. p. 164

Iosephus de Sesse.

Ioseph. de Sesse dec. 64. senatus Aragoniae, explicatur. c. 51. n. 23. p. 14

Index

Index Posterior,

Index.

Index quando in executione nulliter processit, talis processura non potest justificari ex noviter deductis, etiam si de novo esset concedenda. c. 22. n. 4. pag. 47
 Non presumitur pro decreto iudicis, vel Bajuli imperiti. c. 40. n. 14. p. 84
 Quando sola presentia iudicis requiritur, sufficit intervenire iudicem, quantumvis imperitum. c. 40. num. 15. p. 84
 Iudicio ordinatio agere debet actor, quando probanda est illi descendencia, & alia multa in facto. c. 53. n. 25. p. 118

Ius.

Ius quærendum non est in bonis debitoris. c. 45. n. 2. pag. 93
 Ius tertii opponi potest excipiendo. cap. 45. num. 3. pag. 93
 Ius mulieri competens ut agat ad rescissionem ex capite indotationis, transit ad hæredes. cap. 45. n. 5. pag. 93
 Ius agendi ad rescissionem, dicitur jus quæsitum mulieri, & non jus quærendum. cap. 45. num. 6. pag. 93
 Ius agendi ad rescissionem ob nativitatem liberorum ex veriori sententia non transmittitur ad hæredes, contra Fontanellam. c. 54. n. 10. p. 111
 In iure personali sufficit probare quod aliàs facta fuerit solutio: sed in iure reali probandum est pro quo prædium facta sit. c. 64. n. 10. p. 149
 Iuris incerti & eventualis & nondum perfectæ quæsitæ mentio facienda non est in rescripto. c. 67. n. 10. pag. 155
 In iuribus incorporalibus primus occupans præferitur. c. 67. n. 15. p. 155

Ius Congruum.

Ius Congruum locum habet in venditione sub pacto de retrovendendo facta, non tamen in præiudicium pacti redemptivi. c. 83. n. 10. p. 189
 Contractus venditionis translati censetur in retinentem iure Congruum. c. 83. n. 11. p. 189

Ius Offerendi.

Ius offerendi ad effectum succedendi in ius anterioris creditoris, non competit creditori chirographario, aut alteri hypothecam non habenti. cap. 29. n. 2. pag. 59

Ius patronatus.

Ius patronatus erga liberos æqualiter pertinet ad omnes liberos, & tamen pater illud uni potest relinquere. c. 50. n. 36. p. 110
 Ius patronatus quanvis pretio æstimabile non sit, tamen illius donatio revocatur ob nativitatem liberorum. c. 54. n. 8. p. 120

Ius prælationis.

Ius prælationis secundum juris communis dispositionem, utrum alteri cedi queat. cap. 23. numero 1. pag. 48
 Ius prælationis cedi potest ex generali consuetudine Comitatus Venayssini. c. 23. n. 2. p. 49
 Camera Apostolica in Comitatu Venayssino cedit jus prælationis, etiam pro prædiis franchis. Intellige quæ de directo dominio Camera moventur franco modo: nam in merè allodialibus cessat dominium directum, & per consequens retentio feudalis. c. 23. n. 3. p. 49
 In pluribus aliis locis consuetudo, viget concedi jus prælationis dominicale. c. 23. n. 34. p. 49
 In Gallia licet Rex non utatur iure prælationis, illud tamen alteri cedere solet. cap. 23. numero 5. pag. 49

Cessionarius domini directi alteri jus prælationis cedere potest. c. 23. n. 6. p. 49

Emptor possidens qui intentavit iudicium pro obturatione fenestrarum contra vicinum, qui jus prælationis obtinuit à Domino directo (cum apud nos Bulla juris Congruum non observetur,) potest iudicium suum continuare, non obstante lite mota super retentione. c. 23. n. 7. p. 49

Iuris prælationis cessio pro venditione proximè futura sortitur effectum, etiam si post multos annos, & non antea casus eveniat. c. 23. n. 9. p. 29

Iuris prælationis cessionarius excludit ille qui fuit investitus à Domino directo. Quod intellige, ut multis num. seqq. c. 23. n. 10. p. 49

A iure prælationis associatus conductor excluditur, si conductor qui alium sibi associavit, dederit investituram. c. 23. n. 14. p. 49

Ius prælationis quanvis Dominus directus cessit, retinet directas actiones: ideo illi laudimium rectè solvitur, nisi intervenierit unum ex requisitis in l. 3. C. de novat. c. 23. n. 15. p. 50

Iuris prælationis cessionarius ne præveniatur, quomodo sibi consulere debeat. cap. 23. numero 16. pag. 50

Ius prælationis excluditur per consensum alienationi præstitum. c. 23. n. 17. p. 50

Si duo sint ejusdem rei domini directi, potest unus pro parte sua retinere. c. 23. n. 18. p. 50

Quid juris, si ageretur de pluribus domunculis unitis. c. 23. n. 19. p. 50

Iuri prælationis in casibus in quibus locus est, Dominus aut ejus cessionarius debet restituere pretium exorbitatum: & in quibus casibus agi possit de laudimio restituendo. c. 23. n. 20. p. 50

Restitui debent canones soluti. cap. 23. num. 22. pag. 50

Item expensæ instrumentorum. ibidem, num. 23. pag. 50

Deciditur controversia circa expensas proxeneris solutas. ibid. n. 14. p. 50

Quid de expensis factis in subhastatione bonorum. ibid. n. 25. p. 51

Restituuntur munera uxori venditoris data. ibid. n. 26. pag. 51

Item quod dicitur *le pot de vin*, ibidem, num. 27. pag. 51

Item expensæ pro habendo consilio pro securitate venditoris. ibid. n. 28. p. 51

Quid de melioramentis. Remissivè, cap. 23. n. 29. pag. 51

Ius prælationis dominus directus non habet in alienatione necessaria. c. 36. n. 11. p. 77

Ius prælationis non competit Domino directo in donationibus. c. 39. n. 1. p. 81

Quando donatarius promittit solvere summas majores bonis donatis, non est donatio, sed potius venditio: & competit Domino directo jus prælationis. c. 36. n. 2. p. 81

Iure prælationis potest uti Ecclesia Domina directa. c. 39. n. 12. p. 82

Ius prælationis competens cessionario, fundatum dicitur in iure extraordinario. cap. 66. numero 18. pag. 153

Magna est differentia inter renunciationem, & acceptationem iuris prælationis, ad effectum ut res dicatur integra, vel non. c. 66. n. 20. p. 154

Acceptatio vel declaratio, quod quis vult uti retentione feudali, non dicitur perfecta, nisi retinere volens pretium venditionis restituat. c. 66. n. 21. pag. 154

Iure

Rerum & Verborum.

L

Lesio.

Lesiois cuiuscunque intolerabilis renunciatio non valet, si sit nimis ampla. cap. 3. n. 35. pag. 67

Lapides.

Lapides projecti destinati ad colligandum novum murum, ostendunt illum posse incrassari, non autem attolli. c. 88. n. 38. p. 200

Latitatio.

Latitatio dicitur turpis sui occultatio animo fraudandi creditores. c. 71. n. 1. p. 166

Latrina.

Latrina intra muri crassiciem sine muro contrapositio, inducunt proprietatem muri. cap. 88. num. 4. pag. 198

Laudimium.

Laudimium si conductor exegerit, Dominus excluditur à jure prælationis. c. 23. n. 13. p. 49

Qui ex speciali jure non solvit laudimium, non repetit adversus retrahere volentem. cap. 13. n. 21. pag. 50

Laudimia debentur ex divisione pro rata pecuniæ datæ, juxta statutum Avenionense, & Comitatus Venassini. c. 36. n. 1. p. 76

Si ex duobus fratribus dividendis, ex una parte fiat renunciatio legati paterni in pecunia consistentis, utrum debeatur laudimium. cap. 36. numero 2. pag. 76

Laudimium debetur ex permutatione de jure communi. c. 36. n. 3. p. 76

Laudimium non debetur ex repudiatione: secus ex renunciatione. c. 36. n. 4. p. 67

Quando in contractu adest pactum resolutivum, partes ab eo recedere possunt absque metu solutionis laudimii. c. 36. n. 6. p. 77

Quando res est integra, & nondum facta est traditio, partes à contractu recedentes non tenentur solvere laudimium Domino. c. 36. n. 7. p. 77

Si statuto caveatur laudimium de donationibus non deberi, intelligendum est de meris donationibus, & lucrativis; non de onerosis. cap. 36. num. 8. pag. 77

Si in contractu divisionis unus alteri pecuniam in compensationem dederit, laudimium debetur pro rata pecuniæ. c. 36. n. 9. p. 77

Intellige ut locum habeat in divisione universali totius hereditatis; aliud est si agatur de divisione domus, aut alterius rei particularis, quæ commodam non patitur divisionem: tunc enim laudimium non debetur. c. 36. n. 10. p. 77

In Gallia non debetur laudimium ex divisione, quavis pecuniæ traditio in ea interveniat ex causa æqualitatis servandæ. c. 36. n. 12. p. 77

Laudimium nullum debetur ex simplici promissione venditionis. c. 37. n. 1. p. 78

Laudimium non debetur ex actu, in quo sola producit actio personalis. c. 37. n. 7. p. 78

Laudimium non debetur ex venditione nulla, veluti de bonis minorum sine solennitatibus. c. 37. n. 9. pag. 78

Laudimium nullum debetur ex contractu conditionali, ante verificatam conditionem. c. 37. n. 10. pag. 78

Laudimium nullum debetur, nulla facta mutatione possessionis. c. 37. n. 16. p. 99

Amplia etiamsi translata sit possessio per clausulam Constituti. p. 79
Idem

Jure retentionis qui vult uti, tenetur declarare animum suum, & pretium offerre emptori, illudque in casum reculationis deponere. cap. 66. num. 23. pag. 154

Dominus si recipiat laudimia, excluditur cessionarius juris prælationis, qui suam cessionem non curavit intimari. c. 67. n. 13. p. 155

Facta traditione reali per Dominum emphyteutæ, jus illi in re quæsitum est adversus cessionarium juris retractus. c. 67. n. 14. p. 155

Dominus directus per suum consensum alienationi præstitum, à jure prælationis excluditur. cap. 83. num. 2. p. 188

Juri prælationis tacite renunciat dominus directus, petendo laudimia. c. 83. n. 3. p. 188

Per pactum de retrovendendo dominus directus excluditur à jure prælationis, si venditor emptorem cogere velit ad retrovendendum. cap. 81. num. 8. pag. 189

Dominus directus retinens jure prælationis, tenetur subire eadem pacta & onera quæ sunt in venditione comprehensa. c. 83. n. 9. p. 189

Jus prælationis domini directi, potentius est jure vicini retrahere volentis. c. 83. n. 12. p. 189

Jus prælationis cessat quando dominus directus non potest præstare illud, quod emptor venditori promissit. c. 83. n. 17. p. 189

Jus prælationis Domino directo competens, fundatum est in jure, ratione cujusdam superioritatis: secus in eo quod emphyteuta prætenderet adversus dominum. c. 91. n. 3. p. 204

Jus quærendum.

Jus quærendum in foro interiori non potest in præjudicium creditorum repudiari, sed in foro exteriori valet repudiatio. c. 100. n. 21. p. 222

Ampliatur ut procedat etiam quando dies debiti celsit, quia jus non dicitur quæsitum patri, nisi post acceptationem. c. 100. n. 22. p. 222

Jus quærendum quando repudiatur, perinde est ac si nunquam dominium fuisset quæsitum. cap. 100. num. 23. p. 222

Jus retractus.

Jus retractus ex sui natura individuum est. c. 91. n. 17. pag. 205

Juramentum.

Juramentum nihil operatur in iis quæ non pendent à potestate jurantis. c. 30. n. 4. p. 62

Juramentum præcisè obligat jurantem. Intellige tamen, ut si factum præstare nequeat, liberetur solvendo interese. c. 37. n. 3. 4. & 5. p. 78

De triplici juramento fidelitatis, nempe subjectionis, domesticitatis, & vassallagii. c. 41. n. 30. p. 88

Qui juramentum detulit, potest recedere à delatione, si nondum juratum fuerit, quavis delatio esset acceptata. c. 66. n. 5. p. 153

Jurisdicctio.

Jurisdictionis universitas nihil infert ad dominia particularia prædiorum territorii. c. 64. n. 12. p. 149

Jurisdicctio est quid accessorium Castri, non tamen omnino coherens, & ab ipso inseparabile. c. 84. num. 4. p. 190

Vnum Dominum esse Castri, alium Dominum jurisdictionis, non est inconveniens. cap. 84. n. 5. pag. 190

Dominium difectum & privatum alicujus territorii potest esse apud unum, jurisdictionis verò jus publicum apud alium. c. 84. n. 16. p. 191

Jurisdictionis voluntariæ actus non possunt fieri coram Indice incompetenti in præjudicium tertii. c. 86. n. 9. p. 192

Index Posterior,

Idem de aliis clausulis. *ibid.* num. 18. p. 79
 Perfecto contractu, & tradita possessione, non licet
 ab eo recedere absque solutione laudemii. cap. 37.
 num. 20. p. 79
 Quomodo concipiendus sit contractus, ne partes te-
 neantur ad laudemium, dum ab eo recedunt. c. 37.
 num. 21. *ibid.* p. 79
 Magna est differentia inter solutionem gabelle, &
 solutionem laudemii. c. 39. n. 16. p. 82
 Laudemium debetur ex locatione ad longum tem-
 pus. c. 41. n. 12. p. 87
 Laudemium inter utilitates feudales recensendum
 est. c. 75. n. 2. p. 170
 Laudemium seu relevium non soluitur ex mutatione
 manus dominantis, sed servientis. cap. 75. num. 12.
 pag. 170
 Laudemium est utilitas ex re, vel propter rem prove-
 niens. c. 75. n. 3. p. 170
 Ex alienationibus feudi translati per Dominum cum
 pacto redimendi, nullum debetur laudemium. c. 75.
 num. 4. p. 170
 Per quancunque immunitatem, quamvis generaliter
 concessam, non censetur quis exemptus à solutio-
 ne laudemii. c. 75. n. 5. p. 170
 Fallit quando in feudatarium fuit translatum omne
 dominium cum clausulis immunitatem importan-
 tibus. c. 75. n. 6. p. 170
 In materia laudemiorum magna est differentia inter
 feudum & emphyteusum, nec semper licet inferre
 ab uno ad aliud. c. 75. n. 7. p. 170
 Laudemium esse feudi obventionem extrinsecam vo-
 luit Surd. c. 75. n. 8. p. 170
 Sed contrarium verius esse ostenditur. cap. 75. num. 9.
 pag. 170
 Laudemia continentur in legato usufructus, & per-
 tinent ad conductores fructuum, & reddituum. c. 75.
 num. 10. p. 170

Legatum.

Legatum scutorum auri, non explicando de quibus
 testator senserit, debet explicari de iis quorum
 majus est commercium. c. 13. n. 3. p. 23
 Sed in hoc casu plurima consideranda sunt. Primo
 verba testamenti, vel ea quæ præcedunt, vel quæ
 sequuntur. c. 13. n. 4. p. 23
 Secundò, consuetudo loquendi testatoris. *ibid.* num. 5.
 pag. 23
 Tertio, dignitas legatarii, affectio testatoris, con-
 sanguinitas, aut affinitas ipsius, & similia. cap. 13.
 num. 6. p. 23
 Cessantibus dictis circumstantiis, legati censentur mi-
 nimi aurei cursum habentes. c. 13. n. 9. p. 23
 Quando testator legavit summam solvendam in pec-
 unia, vel in annuis redditibus, tunc pecunia est in
 obligatione, & annui redditus in solutione. cap. 14.
 num. 1. p. 25
 Si legatum certæ summæ fuerit solvendum in talibus
 bonis certis & designatis, bona illa debentur, &
 non pecunia. c. 14. n. 7. p. 25
 In legatis, & in fideicommissis particulatibus, non
 res in solutum data, sed sola pecunia restitui debet.
 c. 14. n. 16. p. 26
 Fallit in casu quo legatarius declarasset se subrogare
 bona in locum fideicommissi. c. 14. n. 17. p. 26
 Legatum quod fieri prohibetur per statutum, vel
 consuetudinem, validum est quoad bona sita ex-
 tra locum statuti, vel consuetudinis. cap. 33. num. 1.
 pag. 71
 Hoc maxime procedit, dum agitur de statuto vel con-
 suetudine exorbitanti à jure communi. cap. 33. n. 2.
 pag. 71

Legatum Curie cum suis pertinentiis, videtur con-
 tinere tam onera quam honores, nomine illo *Cur-
 rie*, quod est universale. c. 61. n. 15. p. 144
 Legata in eo in quo sunt onerosa & remuneratoria,
 uxor bonorum socia pro parte sua solvere tenetur.
 c. 69. n. 16. p. 160
 Legata pia quando adsunt in hereditate, ut & non
 pia, verum quod non deducitur de legatis piis, de-
 ducatur super non piis. c. 73. n. 3. p. 167
 Si legatum uni eidemque personæ factum sit privile-
 giatum, & aliud non privilegiatum, quod non de-
 ducitur de privilegiato, capitur super non privile-
 giato. c. 73. n. 4. p. 167
 Legata si non exhauserunt totum patrimonium, pia
 eximuntur à falcidia. c. 73. n. 9. p. 167
 Quod non detrahatur de legatis à jure privilegiatis,
 non cedit damno aliorum legatorum, sed solum
 heredis. c. 73. n. 10. p. 167
 In legato generali res propria heredis non continet-
 ur. c. 74. n. 1. p. 168
 Amplia, etiam si factum esset legatum cum clausula
*omnium & quorumcumque bonorum, utiliter consi-
 deratur.* c. 74. n. 2. p. 168
 Declara id maxime procedere posse, si adjecta fuerit
 mentio bonorum suorum. c. 74. n. 3. p. 168
 In re communi testator partem suam legasse duntaxat
 censetur, non autem partem heredis. cap. 74. n. 4.
 pag. 168
 Sub legato usufructus omnium bonorum, res pos-
 sessæ tempore testamenti per testatorem restitui-
 tioni subjactæ non continentur. cap. 74. numero 5.
 pag. 168
 Nisi tamen restitutio ipsi heredi faciendâ esset; tunc
 enim continetur si legatarius sit uxor, vel conjun-
 cta persona, & legatum sit generale, & amplum.
 c. 74. n. 6. p. 168
 Testatorem propriam rem heredis legare potuisse,
 indubitatum est. c. 74. n. 7. p. 168
 Legatum præceptionis non restituitur cum heredi-
 tate. c. 85. n. 9. p. 192
 Legatum uni ex cohæredibus factum, restitui debet
 unâ cum fideicommissio universali pro rata portio-
 nis hereditariæ. c. 85. n. 11. p. 192
 Legatum quidem à seipso non potest hæres accipere
 quandiu est hæres; sed adveniente casu restitutio-
 nis hereditatis, potest legatum sibi factum reti-
 nere. c. 85. n. 15. p. 193
 Legatum à seipso factum nullum esse, & ideo tractu
 temporis convalescere non posse. cap. 85. n. 16. sed
 vide num. seqq. p. 193
 Legatum heredi à seipso factum non est omnino
 nullum, sed ejus effectus differtur in tempus quo
 non erit hæres, nempe restitutionis hereditatis
 faciendæ substituto. c. 85. n. 17. p. 193
 Legatum præceptionis dicitur dum quis unâ re præ-
 ceptâ, residuum restituere debet. cap. 85. num. 18.
 pag. 193
 Legatum factum ad fruendum tempore vitæ, non
 continet proprietatem ad tempus vitæ restrictam.
 c. 87. n. 5. p. 196
 In dubio legato non succedunt legatarii hæredes, sed
 res devolvitur ad substitutos, vel ad institutos.
 c. 87. n. 6. p. 196
 Si in uno legato detur facultas disponendi ad libi-
 tum, in alio verò ad tempus vitæ, multo fortius
 legatum hoc ad solum usufructum restringen-
 dum est. *ibid.* n. 7. p. 196
 Quid & quantum in legato comprehendatur, ex qua-
 litate & indigentia legatarii cognoscitur. c. 87. n. 8.
 pag. 196

Quamvis

Rerum & Verborum.

Quamvis testator legatarium mobilium eximit à præstatione cautionis, non tamen ideo proprietatem reliquisse videtur. c. 97. n. 10. p. 197

Onus iniunctum legatario restituendi mobilia post mortem suam in statu in quo reperiuntur, non arguit proprietatem illi fuisse relictam. c. 87. num. 11. pag. 197

Quando legatum temporale alicui relictum fuit, finito illo tempore deuoluitur ad hæredem, vel illius successores, non tanquam ius habentes à legatario, sed iure proprio, nempe iure consolidationis propter temporalitatem legati. cap. 87. n. 20. pag. 197

Legitima.

Legitima calculum augent, quæcumque in legitimam imputantur. c. 35. n. 7. p. 75

Quæcumque filii quaeruntur ex stipulatione paterna, imputantur & computantur in legitima calculo. c. 35. n. 9. p. 75

Feudum non imputatur, nec computatur in legitima. c. 35. n. 10. p. 75

Non solum feudum hæreditarium, sed etiam mixtum pro se, & filiis, & hæredibus stipulatum, imputatur & computatur in legitima. cap. 35. num. 11. pag. 75

Hoc maxime procedit, dum agitur de bonis, quorum omnes filii sunt capaces. c. 35. n. 12. p. 75

Legitima liberorum non minuitur per voluntarias quascumque alienationes. ibid. n. 13. p. 75

Bona procedentia ex fideicommissio auito, non augent calculum legitimæ. c. 35. n. 14. p. 75

Fideicommissum antiquum non est, quod incipit ab ea persona super cuius bonis legitima petitur. c. 35. num. 15. p. 75

Quando donatio incipit à persona liberorum, virum per eam minuat legitima, pendet ex circumstantiis. c. 35. n. 20. p. 75

In legitima pater filium grauare potest relinquendo illi alia bona æquivalentia. cap. 50. numero 38. pag. 110

Legitima & falcidia concurrunt, quando quis grauatus est restituere non purè, sed sub conditione. c. 78. n. 25. p. 180

Legitimati, Legitimatio.

Legitimati per Principis rescriptum non habent ius faciendi ut donatio reuocetur ex l. si unquam. c. 54. num. 26. p. 121

Referuntur DD. contrariæ sententiæ. cap. 54. num. 27. iunctis n. 21. & 24. ibid. p. 121

Contrariæ istæ & inuicem dissidentes DD. sententiæ fœdere distinctionis conciliantur, ut tam in legitimis quàm illegitimis recurratur ad conjecturas, ex quibus colligi possit donatorem habuisse animum revocandi donationem. cap. 54. numero 28. pag. 121

Legitimatio personarum necessaria est etiam in possessorio summarissimo. c. 64. n. 6. p. 149

Legitimus contradictor.

Legitimi contradictoris materia in Salviano æquiparatur l. fin. Cod. de edit. D. Adrian. toll. cap. 53. n. 31. pag. 117

Legitimus contradictor est hæres non possidens aduersus fideicommissarium petentem se immitti, si ius istius pendeat ex facto dubio. c. 53. n. 61. p. 117

Possidens & allegans patrem titulum est legitimus contradictor ad excludendam viam executiuam, & obtinendum ut ordinariè agatur. cap. 53. num. 12. pag. 118

Legitimus contradictor est non possidens, aduersus actorem non possidentem, si alleget titulum exclu-

Tom. I. Pars II.

suum iuris ipsius, si res non sit omnino dubia, sed omninò clara, ad effectum ut causa ordinariè tractetur. c. 53. n. 13. p. 118

Legitimus contradictor non est possidens, si non alleget titulum probabilem. ibid. n. 15. p. 118

Si possidens alleget titulum probabilem, ex quo ius actoris reddi possit dubium, tunc est legitimus contradictor. c. 53. n. 16. p. 118

Legitimus contradictor facilius est qui possidet, quàm non possidens. c. 53. n. 17. p. 118

Lex.

Legis fin. Cod. de edit. D. Adrian. remedium sapè datur contra possidentes. c. 53. n. 14. p. 118

Remedium l. fin. Cod. de edit. D. Adrian. competit tacitè substituto. c. 53. n. 23. p. 118

Text. in l. semper in ambiguis, ff. de reg. iur. quomodo procedat in materia monetarum. cap. 3. num. 56. pag. 9

Explicatur text. in l. qui lancem 33. ff. de aur. & argent. legat. c. 13. n. 11. p. 23

Dispositio l. quoriet, Cod. de rei vendic. locum etiam habet in iuribus incorporalibus, quæ sunt corporalibus annexa. c. 23. n. 11. p. 49

Dispositio l. quoriet, non habet locum quando cessio fuit roborata iuramento, & hypothecâ bonorum. c. 23. n. 12. p. 49

Explicatur text. in l. si quos, Cod. de rescind. vendit. c. 28. num. 4. p. 57

Text. in d. l. si quos, procedere ex speciali favore fisci, verius est. c. 28. n. 6. p. 57

Text. in l. pater filium 36. ff. de legat. 2. & in l. si pupillorum, §. final. ff. de reb. cor. non tangunt materiam subingressionis. c. 29. n. 15. p. 60

Text. in d. l. si pater filium, & d. l. si pupillorum, solum respiciunt securitatem emptoris, non subrogationis ad fines agendi. capit. 29. numero 20. pag. 61

In Gallia l. 1. ff. de fund. dotal. est abrogata quoad primam eius partem duntaxat. cap. 40. numero 5. pag. 83

Explicatur verus sensus l. 2. ff. de fund. dotal. c. 40. n. 11. & 12. Remissuè. p. 83. & 84

Text. in l. pater, §. filium, ff. de legat. 3. dilucidatur. c. 47. n. 4. p. 97

Dispositio l. Lucius, ff. de emitt. non procedit in eo qui à Principe ius habet. cap. 49. num. 55. & 56. pag. 107

Quando testator posuit in voluntate alicuius, ut possit eligere, vel non eligere, tunc electus ab eo grauari potest: & ad hoc expenditur text. in l. virum 8. §. cum quidam ff. de reb. dub. cap. 50. num. 41. & 42. pag. 110

Dispositio leg. hac editali, Cod. de secund. nupt. non comprehendit ius eligendi. c. 50. n. 47. p. 111

Exponitur text. in l. cum pater 79. §. à filia, ff. de legat. 2. c. 51. n. 29. p. 114

L. quoriet duobus, Cod. de rei vendic. locum habet in omnibus contractibus, tam onerosis, quàm lucrativis. c. 67. n. 16. p. 156

L. diuortio, ff. solut. matrimon. non habet locum in Gallia quoad bona in quibus maritus & vxor ex consuetudine sunt in communione. cap. 69. num. 9. pag. 160

In fructibus tamen beneficiorum l. diuortio, seruatur in Gallia, & fructus mortuo beneficio pro rata diuiduntur inter hæredem, & successorem beneficii. c. 69. n. 10. p. 160

Text. in l. iubemus, §. in supradictis, Cod. ad Trebell. non est extendendus extra casum suum. c. 60. n. 4. pag. 161

Y

Libellus

Index Posterior,

Libellus, Liber.

Libellus admittitur, seu petitio simplex, quamvis non sit alternativa, si pecunia vel bona debeantur. c. 14. num. 12. p. 26

Libris computorum standum est, quando in illis creditum reperitur scriptum sub nomine alterius. c. 90. num. 18. p. 203

Liberatio.

Debitorem impugnantem executiones, non esse audiendum, nisi oblato debito pro quo facta fuit liberatio, multi existimant. c. 22. n. 1. p. 47

Alii in contraria sunt sententia, ibid. n. 2. p. 47

Explicatur doctrina Cod. Fabrian. & Surdi, circa restitutionem debiti faciendam ab eo, qui liberationem bonorum arguit nullitatis. cap. 22. num. 7. pag. 47

Quando executio est consummata, & liberatarius missus in possessionem, is qui impugnat liberationem, tenetur restituere in primis debitum pro quo facta fuit liberatio. c. 22. n. 8. p. 47

Intellige ut hoc locum habeat, si agatur ad nullitatem liberationis iudicio ordinario, secus si agatur actione spoli: tunc enim debitor non tenetur offerre, nec soluere debitum pro quo liberatio facta fuit. c. 22. n. 9. p. 47

Præterea debitor non tenetur soluere suo creditori summam, pro qua bona subhastata fuere, quando creditum non est certum & liquidum, sed patitur aliquam dubitationem. c. 22. n. 10. p. 48

Liberatio facta creditori nullâ præviâ æstimatione, valida potissimum est, si debitor non probaverit in ea adesse læsionem in magno excessu. c. 28. num. 8. pag. 57

Liberatio bonorum sub hasta publica nulla est, si non fiat in pecunia numerata. cap. 32. num. 21. pag. 70

Liberatio bonorum habitâ fide de pretio, est valida, si creditor consentiat in actu liberationis: ita ut obligatio debitoris extincta remaneat. c. 32. n. 23. pag. 70

Si plures sint creditores, omnium requiritur consensus, ut liberatio habita fide de pretio valida sit. c. 31. num. 24. p. 70

Liberationem ejus qui administravit, concepisse sub verbis donationis, vel gratificationis, non est inconveniens. c. 68. n. 17. p. 158

Adversus liberationem iurata nemo auditur, nisi probet verum dolum. cap. 68. numero 28. pagina 158

Liberi.

Liberi naturales nati post donationem, profunt ad illius revocationem, si postea fuerint legitimati per subsequens matrimonium. cap. 54. num. 21. pag. 121

Liberi naturales ante donationem nati, & postea legitimati per subsequens matrimonium, non sufficient ad donationis revocationem, ex sententia Ripæ & aliorum. c. 54. n. 22. p. 121

Vetior tamen est contraria sententia, quod donatio revocetur per subsequutam legitimationem naturalium ante donationem natorum. cap. 54. n. 23. pag. 121

Imò si liberi nati sint ante donationem, siue post, donatio revocatur per supervenientem liberorum legitimationem, juxta nonnullorum sententiam, contra ea quæ dicta sunt *suprà*, n. 21. c. 54. num. 24. pag. 111

Liberi in conditione positi, præcipuè sub qualitate masculinitatis, censentur dispositive vocati. cap. 55. n. 12. p. 123. Sed contra, ibid. n. 35. p. 125

In questione utrùm jus quæsitum fuerit liberis tanquam liberis, vel tanquam hæredibus, si verba dispositionis æqualiter respiciant patrem & filios, censetur quæsitum jus illis tanquam liberis, veluti si dictum fuerit, *Dono filio & suis, vel filio & ejus liberis*: sed si verba dispositionis principaliter dirigantur ad patrem, & per reflexionem ad filium, ut si dictum fuerit, *dono filio stipulanti pro se, & suis*; multo magis si dictum sit *pro hæredibus quibuscumque*, filiis jus quæritur tanquam hæredibus, non tanquam filiis. c. 55. n. 13. p. 123

Intellige ut procedat in materia transitoria ad hæredes. c. 55. n. 14. Quid in non transitoria, vide n. 16. pag. 123

Vtilitas liberorum est secundaria, & minus principaliter consideranda in donatione facta contemplatione matrimonii, & favore liberorum. c. 55. n. 27. pag. 123

Vtilitas liberorum in eo consistit, ut patrem habeant divitem, cui succedere possint. cap. 55. numero 18. pag. 123

Liberorum consideratio est remota in donationibus matrimonialibus. c. 55. n. 24. p. 124

Liberi post patrem ordine successivo vocantur, quando illorum mentio facta fuit in parte dispositiva: iuxta tradita *suprà*, numero 13. cap. 55. numero 33. pag. 124

Liberi in conditione positi non censentur dispositive vocati in contractibus, nisi concurrentibus coniecturis. c. 55. n. 35. p. 125

Testator eandem censetur habere affectionem erga hæredem, & illius liberos. cap. 87. numero 19. pagina 197

Quælibet coniectura sufficit, ut dispositio ad solos primi gradus liberos restringatur. cap. 89. num. 7. pag. 219

Liberi soli primi gradus in genere, dum agitur de testatore imperito, liberorum appellatione continentur. c. 99. n. 19. p. 219

Libertas.

Iudicium possessorium competit pro manutenzione libertatis naturalis contra prætendentem servitutem. c. 23. n. 8. p. 49

Libertatis præsumptionem pro se habent omnia prædia, & præsertim rustica. c. 15. n. 7. p. 53

Dum prædium uti liberum alienatur, censetur etiam translatum dominium directum. cap. 41. num. 29. pag. 88

Licentia.

Licentiam concedens faciendi aliquem actum, censetur etiam dare facultatem ea omnia faciendi, quæ sunt de naturalibus illius actus. cap. 19. numero 6. pag. 41

Licentia data aliqui faciendi, extenditur ad omnia annexa, & consequutiva, ac dependentia illius actus. c. 19. n. 7. p. 41

Licitatio.

Licitando creditor non debet esse deterioris conditionis, quam quilibet extraneus. c. 28. n. 3. p. 57

Licitatorem novum communis admittere potest, antequam subhastationes factæ fuerint, & in scripturam redactæ, ac conditiones adimpletæ. cap. 37. num. 13. & 14. p. 78. & 79

Liga.

Liga monetarum in duodecim denarios distinguitur. c. 12. n. 6. p. 21

Linea.

Linea tota quando vocata est, quandiu aliquis ex ipsa superest, non sic transit ad aliam lineam. c. 89. num. 11. p. 201

Lissa

Rerum & Verborum.

Lista.

Lista si data fuerit conductori, tenetur locator, si ipse non fuerit rebus descriptis in ea, cap. 3. num. 4. pag. 67

Litis Contestatio.

Per litis contestationem causatur mala fides, impediens opponi creditoribus compensationem. c. 58. num. 24. p. 138

Litis contestatio oritur in executivis per primum actum judicalem. c. 41. n. 11. p. 26

Literæ.

Literas qui retinuit, & non fecit debitas diligentias adversus eum ad quem literæ erant directæ, est in culpa. c. 90. n. 10. p. 203

Qui literas transmittit ad debitorem, cui directæ erant, & illas apud ipsum longo tempore dimisit, videtur fidem illius sequutus. cap. 90. n. 11. pag. 203

Consultius est, ut post ostensionem literæ creditor illum sibi restitui faciat. c. 90. n. 12. p. 203

Creditor cui dantur literæ Cambii, vel scedula bancaria, videtur potius illam acceptare pro sua securitate, quam loco solutionis. c. 90. n. 13. p. 203

Si tamen mercator, cui literæ diriguntur, solverit, vel depositum fecerit, debitor remanet liberatus. c. 90. num. 14. p. 203

Acceptatio & effectuatio literarum Cambii, remissarum creditori, extinguit obligationem & hypothecam. c. 90. n. 15. p. 203

Obligatio hereditatis extincta est, remissis ipsi per debitorem literis Cambii, si mercator, ad quem illæ diriguntur, ipsum scripserit debitorem. c. 90. num. 19. p. 203

Locatio.

Locationis contractus in dubio censendus est, quem partes ita nominaverunt. c. 31. n. 2. p. 65

Si contractus sit locationis in effectu, non est attendenda denominatio partium, illum venditionis contractum nominantium, & e contra. cap. 31. num. 4. p. 65

Locationis contractum esse, arguit pretii distributio per tempora. c. 31. n. 5. p. 65

Intellige ut procedat, quando distributio est uniformis, secus si difformis. c. 31. n. 6. p. 65

Locator tenetur procurare conductori fruitionem, & omnia impedimenta removere. cap. 31. num. 28. pag. 66

Non potest dari cautela, ut renunciatur læsioni contingenti in substantia rei locatæ. cap. 31. num. 32. pag. 66

Locator utrum teneatur ad totale interesse erga conductorem, facto locatoris impeditum. cap. 31. num. 37. p. 67

Locatorem spoliare dicitur Index eum condemnando ad solvendam mercedem, si re conducta frui non potuit. c. 31. n. 39. p. 67

Locans rem alienam etiam ignoranter, tenetur ad totale interesse. c. 31. n. 45. p. 67

Contra locatorem datur actio doli, si in lista scripserit res indebitas. c. 31. n. 46. p. 67

Locator tenetur conductorem de omnibus impedimentis monere. c. 31. n. 47. p. 67

Locationis contractus intelligi debet, rebus sic stantibus. c. 31. n. 49. p. 67

Locus.

Locus destinatus ad usum alterius loci, censetur pars illius. c. 60. n. 3. p. 140

Locum publicum si Communitas emerit, potest illum ad usus sibi bene viros commutare. c. 70. n. 5. p. 141

Locus publicus emptus à Communitate, alienari aut

Tom. I. Pars II.

vendi non potest. c. 60. n. 6. pag. 141

Loca publicæ Communitatis vendi possunt pro illius necessitate. c. 60. n. 7. p. 141

Loquutio.

Quando disponens discretivè loquutus est de liberis, & de liberis liberorum, veluti si dixerit, *Volo quod meus heres eligat unum liberorum meorum, & si liberi mei moriantur sine liberis, &c.* tali casu liberis in electionis dispositione vocatis, non continentur nepotes. c. 51. n. 24. p. 114

Stante discretivâ loquutione de liberis, & liberorum liberis; electio de persona nepotum facta, nulla est, uti facta contra intentionem disponentis. cap. 51. num. 25. p. 114

Substitutis libetis testatoris, vel eorum liberis, de quibus discretivè mentio facta est in liberis ulterioris gradus, cessat representatio. cap. 99. n. 6. pag. 219

Discretiva loquutio de liberis, & liberorum liberis, fortius operatur quando testator ea loquendi forma usus est in diversis sui testamenti partibus. cap. 99. num. 8. p. 219

Lucrum dotis.

Lucrum dotis capitur ante legitimam liberorum. c. 46. n. 7. p. 95

Inter lucrum dotis, & augmentum, quæ sit differentia. c. 46. n. 8. p. 95

M

Majoratus.

Majoratus quando institutus est respectu certæ lineæ filii majoris, tunc solus primogenitus gradus cujuslibet illius lineæ admittendus est ad primogenituram. c. 89. n. 17. p. 201

Mandatum.

Mandatum solum de solvendo datum exactori, non tollit obligationem, donec solutio effectualis intervenierit. c. 111. n. 1. p. 19

Mandato alicui concessio, omnia consequutiva mandati concessa censentur. c. 32. n. 7. p. 69

Mandatum nihil prodest, nisi probata illius effectuatione. c. 50. n. 17. p. 109

Mandatum solum ad nominandum habet vim nominationis, si illud faciens demonstraverit determinatam eligendi voluntatem. c. 50. n. 18. p. 109

Manutentio.

Manutentio aquæ in dubio cumulativè concedenda. c. 48. n. 42. p. 102

Manutentio peti potest in quacunque parte litis, suspensio petitorio. c. 60. n. 21. etiam in casu appellationis. ibid. n. 22. p. 142

An, & quomodo jus universale manuteneri possit, & quando ad hunc effectum dicatur certum, & incertum. c. 64. n. 19. p. 150

Manutentio quando debeatur ad effectum generalis cujusdam communionis: & quando ad effectum perceptionis fructuum. c. 64. n. 20. p. 150

Ad effectum manutentionis non debet attendi certitudo legis, sed hominis, id est, ut res talis sit, ut ad eam ferri possit animus certus, & deliberatus illius qui vult apprehendere possessionem. cap. 64. num. 21. p. 150

Maritus.

Maritus si aureos auti in specie recognoverit, eodem modo reddere tenetur. c. 15. n. 5. p. 27

Maritus qui dotem exigere debebat in speciebus auris, sibi imputare debet, si alio modo exegerit. cap. 15. num. 7. p. 28

Y 2

Maritus

Index Posterior,

Maritus qui fuit negligens in exigendis dotis fructibus, non potest agere contra bona supposita fideicommissio, secundum Fularium. c. 21. num. 25. pag. 46

Maritus iure antiquo, soluto matrimonio remanebat dominus fundi dotalis, & de eo loquitur text. in l. 1. ff. de fund. dotal. c. 40. n. 4. p. 83

Maritus non solum, sed etiam vxor in terminis l. 1. ff. de fund. dotal. poterat alienare fundum dotalem. c. 40. n. 5. p. 82

Maritus si pramoriatur, & postea vxor, dos redit ad patrem ex clusis liberis, cap. 100. numero 2. pag. 221.

Marito pramortuo, superstitibus vxore, liberis, & patre vxoris, dos ex vteriori sententia redit ad patrem. c. 100. n. 3. p. 22

Masculi.

Masculus remotior ex altero latere iunctus excludit foeminam proximiorē ex utroque latere iunctam, quando foemine deficientibus duntaxat masculis sunt vocatae. c. 24. n. 6. p. 52

Exclusio matris non praeiudicat masculis ab ea deficientibus, licet veniant à radice infecta. cap. 24. num. 7. p. 52

Masculi descendentes ex foemina, non sunt de familia, nec de cognomine c. 47. n. 27. p. 98

Mater.

Mater binuba quas successiones de iure communi amittit. c. 33. n. 11. p. 72

In Gallia in locis ubi edictum receptum est, mater non succedit: & quid ex Regia ordinatione consequatur. c. 33. n. 12. p. 72

Mater transiens ad secunda vota non amittit facultatem eligendi. c. 50. n. 46. p. 111

Mater tenetur cauere liberis pro possibilitate. cap. 70. num. 9. & 14. p. 162

Mater grauata de restituendo liberis suis ab alio quam à proprio parente primi gradus, tenetur cauere de restituendo fideicommissum liberis. cap. 70. num. 5. p. 162

Mater etiam à proprio parente grauata tenetur fideicommissi nomine cauere liberis suis, si ad secunda vota transierit. c. 70. n. 6. p. 162

Mater grauata quando non est filia primi gradus grauantis, tenetur liberis suis cauere fideicommissi nomine. c. 70. n. 7. p. 162

Mater tutrix testamentaria filiae suae, si aliquid vilitatis consequatur pro collocanda filia in matrimonio, tenetur illud restituere conditione ob turpem causam. c. 76. n. 1. p. 171

Mater quae tutelam formiter non acceptauit, non amittit legatum sibi à marito factum, quamuis ad secunda vota non petito tutore transierit. cap. 77. num. 4. p. 174

Matrimonium.

Matrimonium, siue sit causa impulsua, siue finalis, non tamen quaeritur ex donatione matrimoniali ius liberis vti liberis. c. 65. n. 31. p. 124

Vtrum donatione facta contemplatione matrimonij, matrimonium dicatur causa impulsua, vel finalis. c. 55. n. 30. p. 124

Matrimonium quando donationis causa finalis est, ininuatio non requiritur. cap. 76. numero 27. pag. 135

Promissio subditorum erga Baronem de publicando census in casum matrimonij filiarum, executioni demandari debet, non solum in casu matrimonij carnalis, sed etiam spiritualis, dum filia monasterium ingreditur. cap. 36. numero 1. pag. 151

Promissio supradicta locum non habet, nisi tempore professionis emissae. ibid. n. 2. p. 151

Conuentio de soluendo pro matrimonio filiae, vel filiarum, non de sola primogenita intelligenda est. Ampliatur etiam si dictum fuerit de filia in numero singulari. c. 65. n. 4. p. 151

In quibus casibus ex aequitate procedere possit The- sauri sententia circa promissam solutionem per subditos in casu matrimonij filiae, cap. 65. num. 5. pag. 151

Declaratio facta in consequentiam matrimonij, censetur inesse ipsi matrimonio. cap. 96. numero 6. pag. 213

Sed tamen pactum de succedendo inualidum esse, quamuis fiat in consequentiam matrimonij, si non fiat in eodem contractu, in Gallia fuit decusum per Senatum Tholosanum. cap. 96. numero 7. pag. 213

Melioramenta.

Melioramenta & reparationes per maritum constante matrimonio factae, numerantur inter acquasitus, quatenus bonorum aestimatio aucta fuit. c. 69. n. 23. pag. 161

Melioramenta solo cedunt, & sunt eiusdem naturae prout ipse fundus. c. 69. n. 24. p. 161

Melioramenta sufficit facta fuisse in territorio, quamuis non fuerint facta in castro; illa enim dominus redimens refarcire tenetur. cap. 75. num. 15. pag. 170

Quando agitur de re vniuersali, veluti de Castro, datur retentio totius pro melioramentis in vna re factis. c. 75. n. 17. p. 170

Quando agitur de re vniuersali, vel de pluribus rebus connexis, vna re meliorata, omnes retineri possunt donec aestimatio melioramentorum restituatur. c. 75. n. 19. p. 171

Memoria restitutio.

Peti potest restitutio in integrum in fauorem memoriae defuncti damnaui de crimine laesae Majestatis. c. 42. n. 1. p. 89

Restitutio memoriae defuncti fieri potest per viam gratiae, vel per viam iustitiae; & quid inter utrumque intersit. c. 42. n. 3. p. 89

Qua ratione obtineri possit restitutio memoriae defuncti per viam iustitiae. c. 42. n. 4. p. 89

Quid obseruetur in Gallia, quando reintegratio memoriae defuncti conceditur per viam iustitiae. c. 42. num. 12. p. 89

Quando restitutio memoriae defuncti petitur etiam quoad bona, citandi sunt tertij possessores in quos bona fuerunt alienata. cap. 42. numero 13. pag. 89

Plura in verb. *Restitutio.*

Menochius.

Menochius *confil.* 708. num. 28. expenditur. c. 41. n. 13. pag. 87

Mercator.

Mercatores magni nominis semper censentur habere pecunias paratas, & illorum acceptatio vel promissio habetur loco pecuniae numeratae. c. 90. n. 16. pag. 203

Mercator ad quem literae diriguntur, si pecunias deposuerit, & creditorem, cui cessae erant literae, constituerit in libris suis creditorem pecuniae depositae, dicitur inducta solutio. cap. 90. num. 17. pag. 203

Inter mercatores proceditur ex aequitate, & inducitur nouatio ex solo nudo pacto. cap. 90. num. 21. pag. 203

Merces

Rerum & Verborum.

Merces.

Non potest conductor agere ad mercedis remissionem, nisi damnum sit intolerabile. c. 31. num. 7. pag. 65

Merita.

Merita satis probantur ex assertione Principis immunitatem concedentis. c. 44. n. 13. p. 91

Meritorum assertio generica non probat merita. c. 80. num. 7. p. 183

Meritorum specifica mentio non relevat à toto genere probationis. c. 80. n. 8. p. 183

Merita probata per Principis assertionem, quomodo intelligendum sit. c. 80. n. 9. p. 183

Meritorum sola assertio non probat illa esse æquivalentia concessionis. c. 80. n. 10. p. 183

Metus.

Metus amissionis scripturarum dicitur iustus, quando agitur de statu, vel libertate. cap. 68. num. 3. p. 159

Metus amissionis scripturarum quando iustus non dicatur. c. 68. n. 3. 2. p. 159

Si sententia lata fuerit ob metum cuiusdam potentis vel tyranni, datur restitutio memoriæ defuncti. c. 42. n. 5. p. 89

Idem si ea ex præciso mandato, & absoluta Principis voluntate processerit. c. 42. n. 6. p. 89

Metus iustus incurritur ex solo vultu terribili Superioris. c. 42. num. 7. p. 89

Minor.

Minor 25. annis non potest eligi ad Consulatum. c. 62. num. 1. p. 145

Minore natu vocato, si testator ulterius processerit & vocaverit filios, & descendentes illius, sublato minore natu, ejus liberi ceteris sunt præferendi. c. 89. num. 10. p. 201

Mobililia.

Mobilium consumptorum loco, restituitur illorum æstimatio. c. 87. n. 14. p. 197

In Gallia debita omnia pecuniaria, & obligationes omnes, in quibus immobilium non adest promissio, mobilium appellatione continentur. c. 33. n. 7. pag. 72

Iura acquisita per aliquem mediante solutione facta creditoribus, & cessione juri per eos obenta, mobilium appellatione continentur in Gallia. capite 33. num. 8. p. 72

Mobilis est apud Gallos pecunia ex immobilium venditione proveniens. c. 33. n. 9. p. 72

Molendina.

Molendina feudalia & bannaria invito Domino à feudo separari nequeunt. c. 91. n. 15. p. 205

Moneta.

Moneta si fuerit intrinsecè alterata, debet attendi tempus contractus. c. 1. n. 3. pag. 2

Moneta quando dicatur majoris vel minoris bonitatis extrinsecæ. c. 1. n. 6. p. 2

Monetæ restitutio promissa *au mesme pied*, quomodo intelligenda. In moneta, quid sit *pied*, quid *tiltre*, quid *aloy*. c. 1. n. 15. p. 3

Monetarum mutationis intrinsecæ periculum proxime futurum, non reddit pactum de restituendo in eadem bonitate illicitum. c. 1. n. 18. pag. 3

Monetarum periculum prævisum proximæ extrinsecæ mutationis, an & quomodo reddat illicitum pactum de restituendo in eisdem speciebus. cap. 1. num. 19. pag. 3

Quando dubium mutationis monetarum est æquale inter debitorem & creditorem, pactum restitutionis in eadem bonitate licitum est. cap. 2. num. 20. pag. 3.

Tom. I. Pars. II.

Ob monetarum mutationem sibi præcavere pertinensum est. c. 1. n. 11. p. 3

Referuntur DD. de materia mutationis monetarum tractantes. c. 2. n. 27. p. 4

Verisimile non est, contrahentes futuræ, incertæ ac variabili monetæ mutationi se supponere voluisse. c. 3. n. 54. p. 9

Quando agitur de moneta imaginaria, potest solui in moneta currenti tempore solutionis. cap. 3. n. 59. pag. 9

Monetæ imaginariæ qualitas etiam consideratur, quando moneta fuit intrinsecè alterata. c. 3. n. 60. pag. 9

Probabilis opinio futuræ mutationis monetarum ad hoc ut noceat creditoribus, quæ circumstantiæ probari debeant. c. 3. n. 64. p. 10

Propter metum mutationis valoris monetæ, licitum est sibi præcavere. c. 3. n. 65. p. 10

Monetæ aureæ ad argenteam proportio, quæ sit. c. 6. num. 2. p. 13

Monetæ cujus valor attendendus sit in locatione temporali, vel perpetua. c. 6. n. 5. p. 13

Monetæ nomen est generale, & ad aureos referri potest. c. 6. n. 13. p. 14

In monetis imaginariis locum etiam habet distinctio bonitatis intrinsecæ, & extrinsecæ. c. 6. n. 14. p. 14

Moneta quando fuit alterata in bonitate intrinsecæ, inspicendum est tempus celebrati contractus, dum de solutione agitur. c. 7. n. 2. p. 14

Creditor non potest cogi recipere solutionem in moneta tonsa, vel pondere minuta. c. 7. n. 2. p. 15

Debitor qui recipit pecuniam pondere minutam, non cogitur solvere ponderosam. c. 7. n. 3. p. 15

Limita, si debitor pecuniam minoris ponderis receperit, & ipsa perinde usus fuerit ac si esset ponderosa, ponderosam reddere debet. cap. 7. num. 6. pag. 15

In dubio solutio fieri debet juxta monetam temporis contractus, si certa species non fuerit promissa. c. 9. n. 1. p. 16

Monetarum mutato solo extrinsecæ valore, damnum & commodum est creditoris: damnum quidem, si valor extrinsecus augeatur: lucrum verò vel commodum, si minuatur. c. 12. n. 1. p. 20

Monetæ mutatio necesse est ut fiat tam quoad bonitatem intrinsecam, quam extrinsecam, quando variatur pes monetæ. c. 12. n. 9. p. 21

Monetæ omnes quando simul eodemque tempore auctæ fuerunt in bonitate extrinsecæ, perinde est ac si mutata fuisset bonitas intrinsecæ, secundum opinionem aliquorum. c. 12. n. 10. p. 21

Moneta imaginaria quæ dicatur. c. 17. n. 1. & cap. 19. num. 1. p. 41

Moneta imaginaria solam æstimationem recipit ex certis monetis, ex quibus conficitur. c. 19. num. 3. pag. 41

In moneta imaginaria cadit etiam extinctio bonitatis intrinsecæ, & extrinsecæ. c. 19. n. 4. p. 41

Mora, Morosus.

Morosus debitor tenetur ad augmentum monetæ post moram adveniens. c. 9. n. 12. p. 17

Morosus debitor tenetur ad majorem valorem monetæ à die moræ. c. 13. n. 20. p. 24

Mora quo casu purgari non possit post litis contestationem. c. 14. n. 10. p. 26

Mora irregularis incurritur ipso jure favore minorum, & communitarum, absque aliqua interpellatione. c. 16. n. 4. p. 29

Mora regularis incurritur per interpellationes. c. 16. num. 6. p. 29

Y 3

Moram

Index Posterior,

Moram jam incursum non tollit oblatio. cap. 16. n. 7.
pag. 29

Mora cum mora non compensantur, quando agitur
de obligationibus separatis. ibid. n. 10. p. 29

Mortuus.

Mortuus absolvi potest per Episcopum ab excom-
municatione. c. 42. n. 2. p. 89

Mulier.

Mulier quando fuit affectata super bonis mariti,
non potest illa vendere. c. 30. n. 1. p. 62

Mulier potest se ultra medietatem dotis obligare
Principis rescripto interveniente, & adhibita cau-
sa cognitione per Commissarium à Principe de-
putandum. c. 45. n. 1. p. 93

Remedium mulieri competens agendi ad nullitatem
ex capite indotationis, solum habet locum quando
agitur de fideiussione per uxorem praestita pro ma-
rito. c. 45. num. 8. p. 93

Pro contractu per mulierem proprio nomine praesti-
to, non competit remedium ex indotatione ultra
dimidium dotis peticum. c. 45. n. 10. p. 93

Mulier marito mortuo dotem in totum potest obli-
gare. c. 45. n. 11. p. 93

Mulier quae se reddidit bonorum mariti deposita-
riam, ut evitaret executiones creditorum, obli-
gatur pro tota dote. c. 45. n. 12. p. 93

Amplia; etiam si diceret depositum esse confessiona-
rium, & non reale. ibid. n. 13. p. 93

Mulier potest in totum pro dote alterius mulieris se
obligare, nec juvatur Vellejano. cap. 45. num. 14.
pag. 94

Amplia etiam si agatur de dote restituenda communi
filiae. c. 45. n. 15. p. 94

Limita, nisi obligatio illa tenderet ad utilitatem ma-
riti. c. 45. num. 16. p. 94

Mulier non potest se ultra medietatem dotis obli-
gare pro restituenda dote nurui. cap. 45. num. 17.
pag. 94

Mulier in totum obligari potest pro dote communis
filiae, quamvis indotata remaneat. cap. 45. num. 18.
pag. 94

Barbosa distinguit inter dotem consistentem in pecu-
nia, vel in fundis. c. 45. n. 19. p. 94

Mulieris obligatio rescinditur, non in totum, sed pro
ea rata parte pro qua exceditur dotis medietas.
cap. 45. n. 21. p. 94

Verum hoc casu sit differentia inter magnam, & par-
vam dotem. c. 45. n. 22. p. 94

Mulier agent ad repetitionem dotis opponi potest
exceptio solutionis, vel compensationis, si consti-
terit ipsam pecuniam & mobilia mariti habuisse.
cap. 58. num. 2. p. 136

Mulier cui legatum à marito factum est, casu quo
convoleat ad secunda vota, perinde est quoad illud
legatum ac si ad illa convoleret de licentia mariti.
cap. 77. num. 22. p. 174

Mulier non tenetur liberis petere tutorem, qui nihil
habent praeter alimentum. c. 77. n. 23. p. 174

Mundus Muliebris.

Mundus muliebris est quid separatum à dote, nec
partem dotis constituit. Intellige ut infra hoc c. 95.
num. 1. p. 211

Mundus muliebris, seu *les Coffres*, in Provincia Pro-
vinciae constituunt partem dotis, & eodem modo
restituuntur. c. 95. num. 3. p. 211

Apparatus isti dicuntur supplementum dotis, & de
illis iudicatur tanquam de ipsa dote. c. 95. num. 5.
pag. 211

Murus.

Murus, vide verb. *Paries*.

Mutatio.

Mutationi dubiae monetarum vetus simile non est cre-
ditorem se supponere voluisse. c. 12. n. 13. p. 22

Mutuum.

In mutuo proprie non cadit consideratio bonitatis
intrinsecae pecuniae. c. 2. n. 37. p. 6

Quoad monetam magna est inter mutuum, & censum
differentia. c. 2. n. 36. p. 6

Natura.

Natura consil. 76. explicatur, ubi vult parentes pro
maritanda filia non prohiberi aliquid accipe-
re. c. 76. n. 7. p. 171

Navigium.

Navigii appellatione rates continentur. c. 71. num. 11.
pag. 164

Negativa.

Negativa propositio magis negat, quam affirmativa
affirmer. c. 18. n. 7. p. 33

Negativa domini probatur per inspectionem inven-
tarii facti de omnibus iuribus Principis. c. 25. n. 6.
pag. 53

Negotiorum gestor.

Negotiorum gestor non potest teneri nisi de his quae
administravit. c. 68. n. 24. p. 138

Verum negotiorum gestor teneatur de non administratis,
quae requirantur. c. 68. n. 25. p. 138

Nepos.

Nepos admittitur excluso patruo, in omnibus dispo-
sitionibus testamentariis, & ita iudicatur in Rota,
& in pluribus aliis supremis Tribunalibus. cap. 89.
num. 2. p. 201

In magna controversia successionis in primogenitu-
ris inter patrum & nepotem, praevaleat hodie pro
nepote contra patrum sententia. cap. 89. num. 1.
pag. 200

Quaestio inter patrum ac nepotem, fuit alias decisa
in favorem nepotis in hac Civitate Avenionensi
per Regem Robertum, cum assententia duorum
Cardinalium. c. 89. n. 8. p. 201

Si testator primos filios masculos vocaverit, & eorum
descendentes in infinitum, nepotes absque diffi-
cultate patris praeterendi sunt. cap. 89. num. 2.
pag. 201

In quaestione inter patrum & nepotem, in dubio
iudicandum est pro possessore. c. 89. n. 20. p. 201

Amplia ut hoc multo magis procedat, si possessio
fuerit acquisita facto, vel renunciatione patris.
cap. 89. n. 21. p. 201

Nepotes eligi possunt, quamvis disponens loquutus
fuerit de liberis suis, vel ex se descendentes. c. 51.
num. 13. p. 113

Idem si disponens mandasset eligi aliquem, vel eius
liberos, vel si dixisset suos liberos, vel meos libe-
ros. c. 51. n. 14. p. 113

Nepotes eligi nihil obstat, quamvis disponens lo-
quendo de liberis adiecerit verba, *suos*, vel *meos*.
cap. 51. n. 22. p. 113

Nomen.

Nomen bonum promittere minus est, quam si pro-
mittatur exigibile. c. 49. n. 28. p. 105

Nomen bonum promittens, intelligitur promittere
bonitatem tempore cessionis tantum, non in fu-
turum. c. 49. n. 29. p. 105

Fallit nisi adiecta fuerint verba tempus futurum de-
notantia, si promissum fuerit manuteneere nomen
bonum. c. 49. n. 30. p. 105

Nominis

Rerum & Verborum.

Nominatio.

Si maritus & vxor vnum nominare debent ad bona paterna, & materna; & maritus vxore consentiente vnum nominauerit, non potest vxor variare post mortem mariti, etiam quoad bona materna. c. 51. num. 3. 21. p. 114

Notarius.

Notarius qui recipit instrumentum, non praeiudicat suis hypothecis. c. 11. n. 7. p. 19
Notarius si deponat contra instrumentum per eum rogatum, non praeiudicat partibus contrahentibus. c. 68. n. 21. p. 158

Notario non creditur, nisi de his quae tempore instrumenti coram ipso, & testibus instrumentariis gesta sunt. c. 82. n. 13. p. 187

Idem non potest esse scriptor testamenti sollemnis, & Notarius instrumenti exhibitionis illius coram testibus facta. c. 82. n. 14. p. 187

Notario creditur quoad probationem instrumentalem, non tamen ipsi soli quoad probationem testimoniallem. c. 82. n. 15. p. 187

In testamentis sollemnibus, in quibus pro forma testium numerus requiritur, Notarius non potest computari in numero testium, & ideo non potest esse octauus testis. c. 82. n. 16. p. 188

Novatio.

Novatio quae per sententiam fit, dicitur camularia, non autem extinctiua. c. 21. n. 5. p. 44

In arbitramento aliud dicendum est, quia novationem adducit extinctiuam. c. 21. n. 6. p. 44

Per sententiam quae lata fuit in executionem alterius sententiae, non inducitur novatio. cap. 21. num. 7. pag. 44

Novatio inducitur ex actu posteriori, si sit incompatibilis cum primo. c. 21. n. 8. p. 45

Novatio facilius inducitur ratione fructuum, quam respectu sortis principalis. c. 21. num. 9. & num. 15. etiam si non esset inducta quoad sortem, ibidem pag. 45

Amplius ut procedat etiam si ageretur de fructibus debitis in vim l. carabit. Cod. de alt. empt. cap. 21. num. 16. p. 45

Novatio inducitur si per contractum annui census, fors augeatur, aut minuatur, ibidem, num. 14. pag. 45

Numerus.

Numerus incertus specierum recipiendarum, quamvis conuenientum fuerit eadem species restitui, non obligat venditorem redditus ad easdem species in eadem estimatione reddendas. c. 5. n. 1. p. 12

Oblatio.

Oblatio non sufficit ad impediendum cursum usuratum, sed requiritur etiam dispositum: Tamen ad impediendum opus soluendi augmentum monetarum, sola oblatio sufficit sine disposito. c. 16. n. 8. p. 29

Oblatio omnis, seu declaratio iudicialis facta in fauorem alterius, debet intelligi, dummodo statim acceptetur. c. 66. n. 6. p. 153

Oblatio.

Oblatio semel extincta non potest vires reassumere. c. 58. n. 15. p. 137

Oblatio Cameralis non porrigit vires aduersus personas in ea non nominatas. cap. 57. numero 10. pag. 139

Obligatio facta ex turpi causa, non valet, siue turpi-

tudo sit expressa, siue tacita. capite 76. numero 12. pag. 172

Obligatio bonorum propriorum heredis, locum habet duntaxat in casum contraventionis. c. 80. n. 19. pag. 183

Amplius ad quibusdam, etiam si haeres se obligasset in solidum, qui credunt requiri specificam renunciationem beneficii inventarii. cap. 80. numero 20. pag. 183

Contrarium verius est, si obligatio inceperit à nomine proprio, & postea adiecta fuerit mentio qualitatis hereditariae. c. 80. num. 21. p. 183

Observantia subsequens declarat quatenam sit partium intentio circa administrationem. cap. 68. num. 7. pag. 157

Olivetis locatis demortuis, definit substantia locationis. c. 51. n. 48. p. 67

Onera. Onerum certorum expressio denotat exclusionem aliorum non expressorum. c. 9. n. 12. p. 17

Opus. Opus in proprio facere licet, quamvis vicino noceat. c. 48. n. 26. p. 102

Pactum. Pactum de restituendo eodem valore monetae, videtur quaedam transactio super dubio eventu futurae mutationis. c. 11. n. 22. p. 3

Pactum circa sortis restitutionem in iisdem speciebus, compensari potest cum aliis pactis conuentis in contractu annui redditus. cap. 1. num. 23. pag. 3

Pacta in contractu census circa monetarum diversitatem observanda sunt. c. 2. n. 28. p. 4

Pactum redemptivum in censu respicit favorem debitoris. c. 2. n. 29. p. 4

Pactum super solutione in certa monetae specie, vel valore, de iure subsistit. ibid. n. 32. p. 5

Pactum de restituendo censum in eadem bonitate monetae, respicit favorem debitoris, & creditoris. c. 2. n. 34. p. 5

Amplius etiam si augmentum, vel decrementum monetae fuerit praesum. ibid. n. 34. p. 5

Pactum super restitutione eiusdem bonitatis, validum esse probatur. c. 2. n. 38. p. 6

In pacto redemptivo fraus qua ratione adhiberi possit. c. 2. n. 41. p. 6

Pactio an licita sit, quod census sit irredimibilis in certo casu. c. 2. n. 44. p. 7

Pactum restituendi eandem tritici quantitatem, an de iure subsistat. c. 2. n. 45. p. 7

Pactum de restituendo in eadem moneta, quando sit illicitum. c. 2. n. 46. p. 7

Pactum de restituendo sortem census in eodem numero, est validum. c. 3. n. 57. p. 9

Pactum continens inaequalitatem inter debitorem & creditorem, circa augmentum monetarum, est iniustum, & suspectum. c. 17. n. 13. p. 32

Pactum de restituendo in iisdem speciebus, non minoris valoris, nullam continet iniustitiam, vel inaequalitatem inter debitorem & creditorem. c. 17. num. 14. p. 32

Pactum de restituendo sortem redditus in bona & grossa moneta siue patachis, non derogat promissioni de restituendo in iisdem speciebus. c. 17. n. 15. p. 32

Index Posterior,

Acta appposita sicut in contractu census non debent
contingere inaequalitatem, in detrimentum debi-
toris annui redditus; ita nec debent illum contine-
re in damnum & praedictum creditoris. cap. 17.
num. 20. p. 32

Pactum de restituendo in eadem monet bonitate,
est de naturalibus contractus census. c. 19. num. 5.
pag. 41 p. 32

Pactum remissionis stante, locus illi etiam est pro mo-
dico damno. c. 31. n. 14. p. 66

Neque hoc casu sit compensatio anni vilis cum
damno. c. 31. n. 15. p. 66

Item, stante illo pacto, non imputatur conductori
quod praedixerit sterilitatem ex natura rei, vel
qualitate temporis futuram. c. 31. n. 16. p. 66

Pactum de soluendo mercedem, non obstante non
fruitione, est nullum, & contra substantiam loca-
tionis. c. 31. n. 27. p. 66

Pactum est iniustum de soluendo mercedem non ob-
stante non fruitione proveniente ex facto locato-
ris, siue factum illud fuerit iustum, siue iniustum.
c. 31. n. 36. p. 67

Ex pactis matrimonialibus ius irrevocabile acquiritur
uxori, & liberis. c. 35. n. 3. p. 75

Si pactum redemptivum executioni demandetur,
solutio matrimonio, referendum est ad tempus
matrimonij, quo fuit contractum. cap. 69. num. 6.
pag. 160

Pacta appposita contra substantiam contractus, quem
partes se velle inire declaraverunt, adeo reddunt
contractum nullum, ut in alterius naturam trans-
formari non possit. c. 79. n. 21. p. 182

Si emptor declaraverit se paratum esse retrouendere
in vim pacti de retrouendendo, quod alioqui po-
terat impugnare, tenetur procedere ad retrouen-
ditionem. c. 83. n. 1. p. 188

Pactum de retrouendendo appositum in venditione
constituit partem pretij. c. 83. n. 13. p. 189

Pactum de retrouendendo excludit vicinum iure
Congruum rem venditam retinere volentis. cap. 83.
num. 16. p. 189

Pactum successionis in donatione appositum, valet
pro vocatis in vim fideicommissi, in quo aequali-
ter admittuntur masculi & foeminae. c. 92. num. 2.
pag. 206

Pacta matrimonialia in Gallia non indigent insinua-
tione. c. 92. n. 3. p. 206

Actum quod mundus muliebris ad superstitem per-
tineat non est incompatible cum pacto, quod il-
lius aestimatio soluto matrimonio hereditibus vx-
oris restituatur. c. 95. n. 11. p. 211

In Gallia promissiones de succedendo factae in
contractu matrimonij, validae declarantur. cap. 96. n. 1.
pag. 213

Promissiones vero de succedendo extra contractum
matrimonij, vel post illud factae, nullae & invalidae
etiam in Gallia declarari solent. cap. 96. numero 2.
pag. 213

Pactum de succedendo respiciens institutionem ha-
reditariam, nullum est omnino. ibid. n. 8. p. 213

Fallit nisi fieret pactum de certis rebus particulari-
bus. c. 96. n. 9. p. 213

Promissio successionis uniuersalis quamvis facta fa-
uore liberorum, & contemplatione matrimonij,
nulla est de iure communi. c. 96. n. 10. p. 213

Poenitentia.

Ex actibus iudicialibus oritur quasi contractus, in quo
locus est poenitentiae, quando actus introductus
est fauore facientis. c. 66. n. 3. p. 153

Recedere licet a requisitione iudiciali, si noua causa

superueniat. cap. 66. num. 7. p. 153

Propositum ex causa mutare licet, etiam sequatur ac-
ceptione. c. 66. n. 8. p. 153

Patens.

Patens binobus tenetur referuare lucra primi matri-
monij liberis ex eo prouenientibus, tam ex dispo-
sitione iuris, quam ex ordinatione Regia. cap. 46.
num. 1. p. 95

Pascua.

Communitas ius vendendi pascua praescriptione po-
test acquirere. c. 25. n. 19. p. 54

Pater.

Pater duodecim legitimos, liberos habens fruitur
priuilegio immunitatis, siue pater sit Decurio, siue
non. c. 26. n. 2. p. 55

Vide plura in verbo *Immunitas*, aut verbo *Exemptio*.

Pater dum in contractu interponit auctoritatem, una
ex partibus contrahentibus non censetur. c. 35. n. 1.
pag. 74

Emphyteus alicui concessa pro se, & filiis, pater non
potest renunciare in praedictum liberorum. c. 50.
num. 2. p. 108

Pater non potest feudum vni filio praelegare, quia
ius illud morte finitur. c. 50. n. 3. p. 108

Pater non potest disponere in praedictum proxi-
miorum, aut aliorum qui sub nomine collectiuo
vocati sunt. c. 50. n. 4. p. 108

In Parlamento Tholosano iudicatur, vocatis liberis,
patrem vnum aut plures ex ipsis eligere posse. c. 50.
num. 6. p. 109

Pater filiis in bonis quae ipsi donata fuere, praedica-
re non potest. c. 55. n. 4. p. 123

Pater non potest praedicare vni ex liberis, in bo-
nis matrimonij contemplatione sibi donatis. c. 55.
n. 11. p. 123. Intellige ut eodem capite, num. 34. &
num. 32. p. 123

Pater donans si voluisset bona iure substitutionis ad
suos nepotes deuenire, illud expressisset. c. 55. n. 28.
pag. 124

Pater potest disponere fraude cessante de bonis sibi
contemplatione matrimonij donatis. cap. 55. n. 32.
& 34. p. 124

Pater non potest facere simulatas retrodonationes,
de bonis sibi contemplatione matrimonij donatis.
c. 55. n. 34. p. 124

Pater consentiens donationi factae per filium in eius
potestate existentem, sibi non praedicat in usu-
fructu legali, nisi illi expresse renunciet. cap. 63.
num. 1. p. 147

Fallit in dote: nam si pater consentiat bona aduen-
ticia filiae in dotem constitui, non potest amplius
in illis pretendere fructus. c. 63. n. 2. p. 147

Pater non habet hodie usufructum, nisi in bonis, in
quibus iure antiquo proprietatem habebat. cap. 63.
num. 3. p. 147

Patris auctoritas requiri potest, vel pro suo interesse,
vel pro integratione personae filij. cap. 63. num. 17.
pag. 148

Quae distinctio non potest locum habere in casibus,
in quibus pater non habet usufructum, in quibus
indistincte filius sine patre contrahere potest. c. 63.
num. 19. p. 148

Comprobatur patrem sibi authorem esse non posse,
per text. in l. final. §. filius autem, Cod. de bonis qua
liberis. c. 63. n. 23. p. 148

Patris consensus, seu illius auctoritas in casibus in
quibus habet usufructum legalem, debet inter-
uenire in ipso actu donationis, seu alienationis, nec
sufficit quod interueniat ante, & post actum. c. 63.
num. 24. p. 148

In

Rerum & Verborum.

In Gallia donatio filifamias facta ipsimet patri, ad sui commodum auctoritatem praestanti, valida est, & talis per arresta supremarum curiarum declarata. cap. 63. n. 25. p. 148

Pater, vel Dominus, qui filium emancipauit, vel seruum manumisit, non tenetur ad cautionem fideiussoriam, sed tantum ad iuratoriā. cap. 70. n. 3. pag. 162

Consensus paternus adhibitus ad autorisandam donationem causā mortis factam per filium, non praedictat patri in suis detractionibus. c. 78. n. 20. pag. 179

Et nominatim pater simpliciter consentiens, sibi non praedictat quoad legitimam quae illi debetur ex persona filij; & praeterea non censetur illi renunciare etiam per ascendentes, nisi de ea specifica facta fuerit mentio. c. 78. n. 21. p. 179

Pater facta per filium donatione causā mortis, duas quartas detrahit. c. 78. n. 22. p. 180

Pater non potest auctoritatem suam interponere in donatione, per quam illi acquireretur vsusfructus. cap. 78. n. 27. p. 180

Pater primus acquirens non potest praedictare filiis emancipatis in emphyteusi. c. 80. n. 5. p. 183

Pater emphyteusim Ecclesiasticam alienare non potest ad extraneos, quamuis sit primus acquirens. cap. 80. n. 12. p. 183

Pater in testamento non potest onerare bona emphyteutica, & tale onus habetur pro non scripto. c. 80. num. 25. p. 184

Quaestio est admodum controuersa, vtrum pater qui transiit ad secunda vota, possit plus relinquere liberis secundi matrimonij, quam liberis primi. cap. 96. n. 4. p. 213

Ordinatio Regia conformis *l. hac distali, Cod. de secund. nupt.* comprehendit etiam relicta liberis secundum matrimonij, vt non minus habere debeant filij primi matrimonij, quam secundi. cap. 96. n. 5. pag. 213

Pater diuertiendo se de dote, & filiam inuestiundo, & illam constituendo procuratricem irrevocabilem, censetur consensisse vt actio dotis illi soli acquireretur. c. 100. n. 14. p. 222

Patruus.

Patruus nepoti praefendus est, cum sit aetate maior, quando testator habuit respectum ad solam aetatis praerogatiuam. c. 89. n. 12. p. 201

Paries.

Paries praesumitur communis si adsint signa communis: proprius vero, si adsint signa proprietatis. cap. 88. n. 1. p. 198

Qui plura habet signa dominij, dicitur Dominus muri; si vero plura signa sint communionis, paries communis dicitur. c. 88. n. 2. p. 198

Proprietatis muri signum est habere fenestram ex parte sua penetrantem totam muri spissitudinem. c. 88. n. 3. p. 198

Paries continuatus sub eadem forma, si meus sit ex vna parte, praesumitur etiam meus per totam extensionem continuatam. c. 88. n. 7. p. 198

Qui est Dominus partis parietis, praesumitur Dominus totius: & qui est in possessione partis, manutenendus est in toto muro. cap. 88. num. 8. pag. 198

Paries fornicatus muro vicini innixus, proprietatem arguit muri. c. 88. n. 9. p. 198

Imo praesumitur potius innixus iure seruitutis. c. 88. num. 10. p. 198

Paries inter duas domos in dubio communis praesumitur. c. 88. n. 12. p. 199

In dubio communio parietis praesumitur pro diuiso: & quid sit communem esse pro diuiso, vel pro indiuiso. c. 88. n. 13. p. 199

Paries non dicitur communis pro diuiso, quando vnus ex vicinis perforat, & eo vitur ultra medietatem. c. 88. n. 14. p. 199

Quando murus est communis pro diuiso, quilibet ex vicinis potest illum aperire vsque ad medietatem à latere suo. c. 88. n. 15. p. 199

Si paries sit communis pro indiuiso, non potest in eo fenestra fieri inuito vicino. capit. 88. num. 16. pag. 199

Ille cuius murus proprius est, potest in eo fenestram aperire super aream vicini. c. 88. n. 17. p. 199

Fallit si fiat ad emulationem, & quando ita fieri dicitur. c. 88. n. 18. p. 199

Si paries sit communis, potest aedificari obturando lumina vicini, nisi id fiat ad emulationem. cap. 88. num. 20. p. 199

Aedificans super muro communi, tenetur soluere medietatem expensarum factarum in constructione muri. c. 88. n. 21. p. 199

Paries si destinatus sit ad aedificandum, potest altius tolli inuito socio. c. 88. n. 23. p. 199

Quomodo probetur murum esse destinatum ad aedificandum. c. 88. n. 24. p. 199

In pariete communi pro indiuiso, non potest aedificari, si per tale aedificium obscurantur fenestrae domus vicini. c. 88. n. 26. p. 199

Ampliat ut procedat, etiam si is qui vult aedificare, paratus esset soluere medietatem pretij muri. c. 88. num. 27. p. 199

Ex quibus colligatur parietem non esse destinatum ad altius eleuandum. c. 88. n. 28. p. 199

Quando paries est communis pro diuiso, vicinus potest illum proprium facere, soluendo medietatem pretij constructionis. c. 88. n. 34. p. 199

Intellige dummodo paries possit ferre onus superimpositum: nam si debilitaretur, aedificans cogi potest ad subleuandum pondus. cap. 88. num. 35. pag. 199

Quando murus est communis pro indiuiso, non potest altius tolli in praedictum vicini, cuius lumina obscurantur. c. 88. n. 36. p. 200

Quando murus est limitatus per cornicem, vel coronam, vel per rectum superimpositum, non potest super eo aedificari. cap. 88. n. 37. pag. 200

Pecunia.

Pecuniam soluens statim reprobandam, tenetur ad interesse, si is cui solutio facta fuit, non habuit legitimum temporis spatium ad expendendam illam monetam: secus si habuit tempus ad illam expendendam. c. 10. n. 5. p. 18

Pecunia redacta ex venditione bonorum alicuius, dicitur esse de bonis ipsius. c. 14. n. 6. p. 25

Pecunias dans pro extinguendo debito, quod est sub cambio, non praefertur aliis creditoribus pro secundis cambiis. c. 21. n. 24. p. 46

Pecuniae translatio facta in aliam, non potest operari ultra partium intencionem. cap. 32. num. 14. pag. 70

Pecunia censetur tradita debitori, & breui manu eius creditori, celeritate coniungendarum actionum. cap. 32. num. 16. p. 70

Pecunia dotalis quae ex pacto inuestienda est ad vxoris vtilitatem, est veluti fundus dotalis. cap. 100. num. 16. p. 222

Pecuniarum inuestitio facienda ad beneplacitum filiae, illi soli actionem esse quaesitam demonstrat. cap. 100. n. 17. p. 222

Pedrocha

Index Posterior,

Pedrocha.

Pedrocha *confil.* 2. explicatur, & ostenditur ex facti-
per cum proposito circumstantiis, nihil inferri pos-
se ad quæstionem de qua agitur, generaliter confi-
deratam. c. 61. n. 14. p. 143

Pensio.

Pensiones, seu præstationes reales, quæ debentur oc-
casionem immobilium, eodem jure censentur quo
fructus bonorum immobilium. cap. 69. numero 13,
pag. 160

Periculum.

Periculum totum nominis cessi spectat ad credito-
rem, si agatur de simplici assignatione, vel indica-
tione. cap. 49. n. 3. p. 104

Persona.

Persona gravantis inspicitur quando mutatur linea,
vel sexus. c. 99. n. 22. p. 220

Pestis.

In testamento pestis tempore confecto, septem testes
requiri nonnulli existimant, verius tamen est quin-
que sufficere. c. 81. n. 6. p. 185

Quinque testes ad minus tempore pestis in testamen-
to requiri, magis communis est Doctorum sen-
tentia. c. 81. n. 8. p. 185

Tholosæ sufficit quod testamentum fiat coram duo-
bus testibus. c. 81. n. 9. p. 185

Quinque testes in testamento requiruntur tempore
pestis, licet testator esset peste afflicto, & pestis
esset magna. c. 81. n. 10. p. 185

Pestis tempore multo cautius procedendum est in te-
stamento cæci. c. 81. n. 11. p. 185

Pestifero tempore Officiales à publico deputati, pos-
sunt valide testari, adhibitis tantum duobus testi-
bus. c. 81. n. 14. p. 185

Testamentum unico contextu fieri debet, sed tamen
tempore pestis per intervalla fieri potest. c. 81. n. 15,
pag. 185

Intellige dummodo intervallum sit modicum, aliàs
testes non conjungerentur, sed perinde esset ac si
diversæ essent dispositiones. cap. 81. num. 18. pa-
gin. 185

Petitorium.

Petitorio suspensio, suspenditur quoad illud Iudicis
jurisdictionis. c. 53. n. 35. p. 119

Petitorium quando suspensum fuit, probationes ad-
mitti non debent ad discolorandum titulum. c. 53.
num. 37. p. 119

Testes examinati suspensione durante nihil probant,
etiam post revocatam suspensionem. c. 53. num. 38.
pag. 119

Pia causa.

Si legatum sit favore piæ causæ, ejus favore inter-
pretatio fieri debet, ut testator de majoribus aureis in-
tellexerit. c. 13. n. 8. p. 23

Pignora.

Pignora capi possunt pro securitate annui redditus,
in locis ubi Bulla Pii V. non est in usu. c. 97. n. 9.
pag. 215

Ponticellus.

Ponticellus super via publica sine Principis licentia
fieri nequit. c. 48. n. 23. p. 101

Porta.

Porta censetur facta ad æmulationem, quando quis
aliunde habebat aditum ad domum. cap. 60. n. 19.
pag. 141

Ex facultate seu licentia alicui concessa faciendi ja-
nuam, vel aliquid aliud, colligitur quasi possessio
prohibendi, ne fiat invito eo qui licentiam con-
cessit. c. 60. n. 20. p. 141

Possessio.

Possessio non probatur per instrumentum, nisi fiat in
conspetu rei traditæ. c. 37. n. 19. p. 79

Quando non agitur de aliquo toto integrali, ex pos-
sessione unius partis, malè inferitur ad possessio-
nem residui. c. 64. n. 8. p. 149

Quando nulla est certitudo, nec in universum, nec in
particulari, possessio non dicitur sufficienter pro-
bata ad effectum manutentionis. c. 64. n. 9. p. 149

Possessionis probatio quoad unum non nocet alteri.
cap. 64. n. 14. p. 150

Etiam in summarissimo possessorio debet contra suc-
cessorem probari quod sit talis. cap. 64. num. 18.
pag. 150

Pro aquis & fontibus competit etiam summarissimi
possessorii remedium. c. 48. num. 37. p. 102

Si duo conjunctim aquam possident, unius possessio
alteri suffragatur. c. 48. n. 41. p. 102

Possessio privativè concessa, si de illa qualitate non
constet, dicitur spoliativa. c. 48. n. 43. p. 102

Quid sit probandum ad obtinendam possessionem
privativam. c. 48. n. 44. p. 102

Posthumus.

Posthumus scienter vel ignoranter præterito, testa-
mentum illius nativitate rumpitur, si clausula co-
dicillaris sit concepta per verba præsentis tempo-
ris. c. 93. num. 3. p. 208

Si verò concepta sit per verba futuri temporis, &
præterito scienter facta, sustinetur testamentum,
& hæres ab intestato censetur gravatus de resti-
tuendo hæredi scripto. c. 93. n. 4. p. 208

In posthumus ignoranter præterito magna est difficul-
tas, utrum testamentum sustineatur per clausulam
codicillarem. c. 93. n. 8. p. 208

Quæ sit ratio diversitatis inter posthumi, & jam nati
præteritionem. c. 93. n. 8. p. 208

Præcedere.

Si non sit certum quæ concessio vel actus præcedat,
ille præsumitur prior qui respicit favorem piæ cau-
sæ. c. 67. num. 19. p. 156

Prædia.

Prædia ferè omnia limitata conceduntur jure novis-
simo. c. 71. n. 8. p. 163

Prædiis quicquid ultra mensuram limitatam accedit,
hodie ad Principem spectat, cum nullius in bonis
sit. c. 71. n. 9. p. 163

Prælegatum.

Senatus Tholosanus judicavit pro inclusione præle-
gati in fideicommissio propter circumstantias. c. 85.
num. 20. p. 193

Verba testamenti, & conjecturæ voluntatis maxime
attendendæ sunt in illa quæstione inclusionis præ-
legatorum, vel eorum exclusionis à fideicommissio.
cap. 85. n. 21. p. 193

Quando substitutio facta fuit per viam compendio-
sæ, sicut prælegatum non continetur in vulgari in
ea comprehensa, ita nec in fideicommissaria. c. 85.
num. 22. p. 193

Prælegatum non comprehenditur in vulgari, si hæres
institutus repudiaverit, secus si mortuus fuerit an-
te testatorem, vel ante conditionis eventum: nam
illo casu continetur prælegatum in vulgari substi-
tutione. c. 85. n. 23. p. 193

In dubio concludendum est, prælegatum non conti-
neri in fideicommissio, ut hæres minus gravetur.
cap. 85. n. 24. p. 193

Refertur arrestum Senatus Gratianopolitani, quo fuit
declaratum, prælegatum non comprehendi in fi-
deicommissio universalis, fundatum in rationibus
suprà deductis. c. 85. n. 25. p. 193

Prælega

Rerum & Verborum.

Prælegatum non continetur in fideicommissio vniuersali, quando institutio facta fuerit cum clausula, in aliis autem bonis. c. 85. n. 2. p. 192

Prælegatum factum coniunctæ personæ, in dubio non continetur in fideicommissio, vt illa minus granetur. c. 85. n. 3. p. 192

Si testator declarauerit se velle vt prælegatarius de bonis prælegatis ad libitum disponeret, prælegatum erit extra fideicommissum. cap. 85. num. 4. pag. 192.

Si testator voluit, vt substitutus in prælegato illud integre haberet, non comprehenditur in fideicommissio vniuersali. c. 85. n. 6. p. 192

Idem si dictum fuerit, vt illud habeat sine diminutione, vel plenè, aut pleno iure. capit. 85. num. 7. pag. 192

Prælegatum à seipso hæredi factum non valet, quia idem non potest esse agens, & patiens. cap. 85. n. 8. pag. 192

Prælegatum iure institutionis factum, eiusdem est naturæ cuius institutio vniuersalis, & venit cum hæreditate restituendum. c. 85. n. 10. p. 192

Non debere fieri differentiam quoad restitutionem prælegati, siue vnus, siue plures sint instituti hæredes. c. 85. n. 12. p. 193

Marta Peregrinum contrarietatis hac in materia arguit. ibid. n. 13. p. 193

Defenditur Peregrinus ab impugnacionibus Martæ. ibid. c. 85. n. 14. p. 193

Præscriptio.

Præscriptio circa monetæ indicitur, quando verba contractus sunt dubia; si verò sine clara, non potest monetæ genus soluendæ præscribi. c. 4. num. 1. pag. 11

Præscribi possunt etiam iura supremo Principi reseruata, veluti ius cudendi monetam, creandi Notarios, vctigalia imponendi, &c. cap. 25. num. 16. pag. 54

Præscriptio cessante Bulla in Cæna Domini datur contra Romanam Ecclesiam; non tamen quoad ius superioritatis, quod est impræscriptibile. c. 25. n. 17. pag. 54.

Præscriptione acquiri potest merum, & mixtum imperium. c. 25. n. 18. p. 54

Præsumptio.

Præsumptio mali iuris oritur contra eum qui actionem suam tatdè proponit. c. 40. n. 21. p. 84

Præteritio.

Præterita filia, statim à die mortis patris habet legitimam cum fructibus, quando testamentum sustinetur vigore clausulæ codicillaris. cap. 93. num. 13. pag. 209

Quando agitur de præteritione filij iam nati vna tantum quarta illi debetur, quia restitutio illi purè fieri debet. c. 93. n. 14. pag. 209

Ampliatur vt procedat, siue institutus fuerit hæres extraneus, siue filius testatoris. capit. 93. num. 15. pag. 209

Præterito filio, quando testamentum sustinetur in vim clausulæ codicillaris, datur electio hæredi scripto vtram ex duabus quartis petere malit. cap. 93. num. 16. p. 209

Pretium.

Pretium solui venditori, aut alicui eius creditori, pendit, quia breui manu solutio per emptorem facta censetur. c. 39. n. 7. p. 81

Onus reale ipsi rei inherens non constituit partem pretij, ad effectum solutionis laudemij. c. 39. n. 13. pag. 82

Primogenitus, Primogenitura.

Primogenitus succedit, si bona ad vnum deuenire debeant. c. 51. n. 9. p. 113

Primogenitus solus succedit in bonis quæ in plures portiones secari nequeunt, si nulla eligendi facultas data sit. c. 51. n. 10. p. 113

Primogenitus statim vbi natus est, acquirit ius primogenituræ, & in eius persona ius est formatum tam pro ipso, quam pro omnibus eius descendens. c. 89. n. 3. p. 201

In primogenituris quatuor consideranda sunt, nempe linea, gradus, sexus, & ætas. cap. 89. num. 4. pag. 201

Quando aliquis superest ex linea primogenitorum, omnes alij ex linea secundogenitorum excluduntur. c. 89. n. 7. p. 201

In primogenitura non attenditur ætatis prærogatiua, secus est in maioratu. c. 89. n. 14. p. 201

Ordo designatus in primogenitura per illa verba *Proximos antiquioribus præferendo*, intelligendus est inter primogenitos eiusdem lineæ, quales sunt patruus, & nepos. c. 89. n. 15. p. 201

Princeps.

Princeps si velit dare legem solutionibus circa monetas, hoc debet facere pro negotiis, & præteritis contractibus, non pro futuris. cap. 1. numero 24. pag. 3

Princeps cum suis subditis per procuratorem suum contrahendo, æquè obligatur ac quilibet priuatus. c. 25. n. 3. p. 53

Principes Ecclesiastici maiori obligatione tenentur ad suorum contractuum obseruationem. c. 25. n. 4. pag. 53

Princeps est Dominus vniuersalis respectu superioritatis, & protectionis, non dominij. cap. 34. num. 3. pag. 73

Principi vtilius est plures habere Vassallos. cap. 34. num. 4. p. 73

Quando agitur de edicto Principis facto ex mera & absoluta illius potestate, non est locus euictioni, quia tunc inter casus fortuitos numeratur. cap. 49. num. 56. p. 107

Princeps concedens inuestituras cum clausulis amplissimis, censetur concessisse prædia inculta. c. 71. num. 20. p. 164

Principium.

Quod dependet casualitè à suo principio, referri debet ad principium. c. 69. n. 5. p. 160

Præiudicium.

Præiudicium concessum alicui pro se, & suis successoribus, non transit ad singulares successores. c. 44. n. 2. Contra, n. 5. p. 91

Præiudicium ad certas personas restrictum, non extenditur ad alias. c. 44. n. 4. p. 91

Præiudicium pro se, & successoribus, alicui concessum, ad tertios possessores transire verius est, & receptius. c. 44. n. 5. p. 91

Præiudicium concessum ob seruitia, & benemerita, non amittitur per non vsum. c. 44. n. 15. p. 92

Probatio.

In casibus qui sunt difficilis probationis, admittitur coniecturalis & præsumptiua probatio. c. 40. n. 43. pag. 84.

Probationes imperfectæ non coniunguntur in possessione, aduersus eum qui habet pro se iuris assentiam. c. 64. n. 11. p. 149

Probationes duæ imperfectæ circa diuersas dispositiones, seu diuersis temporibus factæ, non coniunguntur ad faciendam vnâ perfectam probationem. c. 81. n. 17. p. 158

Procura

Index Posterior,

Procurator.

- Procurator Principis inconsulto Principe transigere non potest. c. 25. n. 1. p. 53
 Procurator fisci transigere potest, sed non Procurator Cæsaris. c. 25. n. 2. p. 53
 Procurator in rem suam quis dicatur. c. 32. num. 5. pagin. 69
 Procurator non potest dici generalis, quando principalis multa gessit, aut alij eius nomine. capit. 68. num. 8. p. 157

Prohibitio.

- Prohibentis in re communi, melior est conditio, quando quis non vitur ad usum destinatum. c. 88. num. 22. p. 199
 Ex prohibitione alienandi extra familiam facta per viam principalis dispositionis, oritur graduale & absolutum fideicommissum. cap. 47. num. 1. pagin. 97
 Si testator mandet bona perpetuo conservari in familia, censetur prohibita alienatio, etiam per viam ultimæ voluntatis. capit. 47. numero 6. pagin. 97
 Maximè si dixerit se nolle ea alienari aliquo modo. cap. 47. n. 7. p. 97
 Si prohibeatur alienatio per viam testamenti, censetur inductum fideicommissum absolutum in casum mortis. c. 47. n. 9. p. 97
 Prohibitio alienationis relata ad institutos, & substitutos, non complectitur filios in conditione positos. c. 47. n. 11. p. 98
 Si tamen testator adiecerit verba generalia denotantia intentionem conservandi bona in familia, prohibitio ulterius progreditur, & ad sequentes gradus extenditur. c. 47. n. 12. p. 98
 Explicantur variaz doctrinæ circa effectum prohibitionis alienationis, veluti Seraphini decis. 883, & in recent. decis. 300. part. 1. Fulcr. q. 683. n. 20. & consil. 17. necnon Menoch. consil. 900. n. 7. & alij DD. de hac materia tractantes. c. 47. num. 13. 14. 15. 16. & 17. p. 98

Promissio.

- Promissio de soluendo in iisdem speciebus, refertur etiam ad identitatem numeri. c. 3. n. 58. p. 9
 Promissio de reddendo sortem redditus in moneta alba, est generica, nec obligat ad certas species. c. 5. num. 2. p. 12
 Promissio quando facta fuit de soluendo in tribus monetarum speciebus, intelligitur de singulis proportionata. c. 11. n. 4. p. 19
 Promissio scutorum trium librarum pro quolibet, non impedit quin eadem species, idemque numerus reddatur, quando species sunt certæ, & ipsæ species sunt promissæ. c. 17. n. 7. p. 31
 Nulla actio realis, sed solum personalis oritur ex promissione de vendendo. c. 37. n. 2. p. 78
 Promissio de vendendo non dicitur, sed vera venditio, quando omnia substantialia interuenerunt, & partes habuerunt relationem ad actum tunc presentem. c. 37. n. 6. p. 78
 Quando in actu aliquo non interuenerunt, aut interuenire potuerunt solemnitates requisitæ, non dicitur contractus, sed potius promissio de contrahendo. c. 37. n. 8. p. 78
 Promissio faciendi habere & tenere, tribus modis fieri potest, qui ibidem exponuntur. cap. 49. n. 38. pag. 106
 Promissio d'estre de bon & exigible debite, quid importet. c. 49. n. 40. p. 106
 Promissio de donando vim habet donationis. cap. 50. num. 9. p. 109

Ex promissione de donando, utrum sola personalis actio, an verò etiam ad rem donatam tradendam oriatur. c. 50. n. 10. p. 109

Si alicui promitto centum, & statim subsequatur delictum, illud præsumitur factum in executionem promissionis. c. 76. n. 11. p. 172

Promissio de succedendo, continens solum obligationem personalem, cuius executio differtur post mortem promittentis, est valida, nec potest vocari pactum de succedendo. capite 96. num. 12. pagina 213.

Promissio bonorum, & non hæreditatis, est valida. cap. 96. n. 13. p. 213

Ampliat ut procedat, etiam si verbum succedere reperitur admixtum cum hac obligatione, quia non inde aufertur successio hæreditaria. cap. 96. n. 14. pag. 213

Ex promissione facta favore liberorum primi matrimonii in odium filiorum secundi, quod liberi primi matrimonii succedent æqualiter in bonis, non oritur prohibitio facultatis testandi. c. 96. num. 15. pag. 214

Proxenetæ.

Proxenetæ liber fidem non facit, ne plus credatur voci mortuæ, quam vivæ. cap. 90. num. 22. pagina 203

Contra libros Proxenetæ admittitur probatio in contrarium, ex communi sententia. cap. 90. num. 23. pag. 203

Proximitas.

Proximitatem ultimò gravati attendendam esse regulariter. c. 99. n. 23. p. 220

Multi æstimant, dum quæritur utrum agatur in fideicommissis de ascendentibus aut collateralibus, inspiciendum esse, utrum ultimus gravatus & defunctus fuerit collateralis, aut ascendens. cap. 99. num. 20. p. 219

In quæstione cuius proximitas sit attendenda, prævalent conjecturæ voluntatis. cap. 99. numero 24. pag. 220

Proximitatem gravati inspiciendam, etiam mutata lineâ, multi crediderunt. cap. 99. numero 25. pag. 220

In quæstione hac proximitatis inspiciendum est ad quem verba testatoris dirigantur. cap. 99. num. 26. pag. 220

Quæstio, cuius proximitas sit attendenda, cessat quando nepotes non fuerunt ullo modo vocati: tunc enim cessat quæstio representationis. cap. 99. n. 18. pag. 220

Quando unus uti proximior, aut alia ratione vult alium excludere, cessat quæstio representationis. c. 99. n. 29. p. 220

Pubertas.

Pubertatis nomine in materia legati alimentorum, intelligitur plena pubertas. c. 38. n. 2. p. 80

Plena pubertas in masculis est annorum 18. in feminis verò, est quatuordecim. c. 38. n. 3. p. 80

Publicatio.

Publicatio testamenti, & examen testium ad hunc effectum fieri debet coram Iudice ordinario laico, & non Ecclesiastico, si vel testator, vel hæres sit laicus. c. 36. n. 25. p. 133

Publicatio testamenti fieri debet præcedente citatione eorum, qui habent interesse; incertorum quidem per proclama; certorum verò in specie. c. 81. num. 1. p. 184

Citatio in publicatione testamenti, necnon in testium productione, intervenire debet. cap. 81. n. 3. pag. 185

Qui

Rerum & Verborum.

Qui testamentum publicari postulat, tenetur jurare de calumnia. c. 81. n. 4. p. 185

Publicatio testamenti coram Iudice ordinario loci facienda est. c. 81. n. 5. p. 185

Pupillus.

Pupillus utrū possit intentare conditionem indebiti adversus creditores, quando tutor fuit in culpa; an verò prius contra tutorem agere teneatur, adhibita distinctione explicatur. cap. 27. num. 13. pag. 56

Contractus alienationis bonorum ad pupillos spectantium non valet, nisi fiat in scriptis. c. 37. n. 11. pag. 78

Puteus.

Putei decisio 145. in novis, & 149. in antiquis, lib. 2. rejicitur. cap. 1. num. 25. & cap. 17. num. 10. pag. 4 & 31

Puteus.

Puteum in meo possum aperire, licet puteus vicini exarefcatur. c. 48. num. 29. p. 101

Q

Quæstio.

Quæstio dicitur requirere altiore indaginem, quando is qui petit se immitti, non est nominatus in testamento. c. 53. n. 5. p. 117

Quasi contractus.

Quasi contractus qui oritur ex sententia, fortior est eo qui oritur ex sola litis contestatione. c. 66. n. 12. pag. 153

R

Ratificatio.

Ratificans instrumentum verbo, vel facto, an & quomodo possit executivè conveniri. cap. 19. num. 11. p. 139

Quando actus non fuit nomine meo gestus, approbatio illius per me facta non meretur nomen ratificationis. c. 59. n. 12. p. 139

Ratio.

Ratio non dicitur reddita in parte, sed in totum, si reddita fuerit de tota administratione particulari. cap. 68. num. 2. p. 157

Recognitio.

Recognitio facta per maritum cum promissione restituendi valorem conventum mundi muliebris, superflua esset, si maritus illum non teneretur soluto matrimonio restituere hæredibus, & successoribus uxoris. c. 95. n. 13. p. 212

Redemptio.

Quando Communitates admittuntur ad redimendum se pro eodem pretio quo fuerunt venditæ, hoc fit potius ex jure & permissione Principis, quam jure proprio. c. 34. n. 1. p. 73

Universitas dum se redimit, acquirit dominium bonorum sub Principis protectione & superioritate. c. 34. num. 2. p. 73

Reditus.

In redditu reservativo, non eadem fieri debet interpretatio, quæ in consignativo. capit. 6. numer. 11. pag. 13

In redditu reservativo licet pecunia non fuerit exburdata, conventio tamen facta censetur respectu valoris currentis monetæ tempore contractus. cap. 6. num. 2. p. 13

Reditus annuus an possit minori pretio emi, quando

Tom. I. Pars II.

illius evictio tam de jure quam de facto promissa fuit. c. 49. num. 16. p. 105

Reditus annui facta datione in solutum pro pecunia dotis nomine promissa, dominium illius transit in maritum, & uxor remanet creditrix pecuniæ. c. 52. num. 3. p. 115

Reditus annui fructus soluto matrimonio non potest uxor prætere, vel aliorum bonorum marito pro pecunia dotali in solutum datorum. c. 52. n. 4. pag. 115

Reditus annuus dotalis statim restituendus est uxori, soluto per mortem viri matrimonio, non expectato anno. c. 52. n. 5. p. 116

Reditus annui accedunt ad naturam bonorum immobilium. c. 52. n. 16. p. 116

De quibuscunque redditibus annuis agatur, semper loco immobilium haberi debent, & relevant ab onere satisfaciendi, & ab Ecclesia, vel minoribus sine decreto alienari nequeunt, excepta tamen alienatione necessaria. c. 52. n. 19. p. 116

Reditus annui non ex eo solum inter immobilia computantur, quod bonis immobilibus adherent, sed etiam ex eo quod sunt perpetui. c. 52. num. 20. pag. 116

Redituum annuorum arreragia spectant ad societatem conjugalem. c. 69. n. 11. p. 160

Reditus annui currentes tempore mortis mariti & dissolutæ communionis reputantur inter acquæstus. c. 69. n. 12. p. 160

Reditus annui filix ad eius utilitatem constituti sunt fundi dotalis. c. 100. n. 15. p. 222

Registratio.

Registratio contractus quæ potest fieri intra terminum quindecim dierum, non est solemnitas formalis. c. 56. n. 17. p. 133

Relatio.

Relatio in dubio fieri debet ad proximiora. c. 95. n. 15. pag. 212

Quod maxime procedit ad evitandam contrarietatem in eadem dispositione. c. 95. n. 16. p. 212

Remissio.

Pactum de faciendo mercedis remissionem debet aliquid operari ultra jus commune. capit. 31. num. 11. pag. 65

Limita, nisi huic pacto adiecta esset clausula, *provi de iure, aut quid simile*. ibid. n. 12. p. 65

Verba pacti hoc casu sunt attendenda. c. 31. num. 13. pag. 65

Remissionem fieri pro quocumque damno notabili si fuerit conventum, quomodo intelligatur. c. 31. num. 17. p. 66

Remissionis mercedis exceptio non fundata in pacto contractus, non retardat executionem Cameralis obligationis. c. 31. n. 18. pag. 66

Fallit, si læsio incontinenti probetur, & esset notoria. cap. 31. n. 19. p. 66

Sed Avenione circa hoc videtur ob stare dispositio statuti. c. 31. n. 20. p. 66

Nulla tali existente conventionem, locator lite pendente manutendus est in quasi possessione exigendi. cap. 31. n. 21. p. 66

Etiam talis manutentio conceditur pendente causa appellationis. c. 31. n. 22. p. 66

Remissionis mercedis exceptio, si oriatur ex pacto appposito in eodem contractu locationis, retardatur exequutio & solutio. c. 31. n. 23. p. 66

Remissio cessante pacto non potest peti nisi in ultimo anno locationis. c. 31. n. 24. p. 66

Renunciatio.

Renunciationi tacite non est locus, quando adest express

Index Posterior,

expressa declaratio animi & protestatio in contrarium. c. 9. n. 13. p. 17

Renunciatio casuum fortuitorum in instrumento locationis fieri potest. capite 31. numero 25. pagin. 66

Renunciari potest casibus fortuitis, etiam raro contingentibus. c. 31. n. 26. p. 66

Renunciatio & repudiatio quomodo differant inter se. c. 36. n. 5. p. 66

Renunciatio l. si unquam, Cod. de revocand. donat. non nocet renuncianti, si se nullos credebat probabiliter liberos habiturum, quos tamen deinde suscepit. c. 54. n. 18. p. 121

Renunciatio vel repudiatio juris quæsitæ, vel quærendi, utrum indigeat insinuatione. cap. 57. num. 13. pag. 134

Renunciatio in Gallia, tam juris quæsitæ, quam quærendi, non præjudicat creditoribus. cap. 57. n. 18. pag. 135

Patrem gravatum fideicommissio in favorem liberorum post mortem suam restituendo, posse prævenire tempus mortis, etiam in præjudicium suorum creditorum, judicatum Tholosæ. c. 57. n. 19. pag. 135

Qui non utitur jure suo dum potest, censetur illi renunciare. c. 66. n. 1. p. 153

Renunciatio emptoris excludit eum à jure præsentis quoad retrovenditionem, sed non à futuro postea nato. c. 83. n. 6. p. 189

Renunciatio alimentorum quæ sequeretur per alienationem bonorum, super quibus mulier fuit consignata, non valet in præjudicium mariti, & liberorum, qui ex illis bonis alimenta consequi debent. c. 30. n. 2. p. 62

Reparatio.

Reparationum æstimatio fieri debet, provi bona meliora facta fuerunt, habito respectu ad tempus dissolutionis societatis. c. 69. n. 25. p. 161

Repetitio.

Repetitio non datur alimentorum pietatis intuitu præstitorum. c. 38. n. 14. p. 80

Repetitionem habet hæres qui erat timidus, & solvit, non facto calculo hæreditatis. cap. 27. num. 3. pagin. 56

Repetitio indebitæ solutum solvens per facti vel juris errorem. c. 27. n. 4. p. 56

Repetitio datur hæredi post restitutam hæreditatem, si non sufficienter retinuerit pro suis creditis, & detractionibus. c. 27. n. 10. p. 56

Repetitionis onus relinquere potest hæres ex beneficio inventarii prioribus creditoribus adversus posteriores, quibus solutum est. cap. 27. num. 11. pagin. 56

Intellige repetitionem concedi & conditionem indebiti in supradictis casibus, quando solutio facta fuit bona fide. c. 27. n. 12. p. 56

Repræsentatio.

Repræsentatio cessat, quando testator ad solam ætatis prærogativam respexit, quia ætas non potest repræsentari. c. 89. n. 13. p. 201

Repræsentationi multi tenent non esse locum, si gravatus non sit patruus, sed patruus filius. c. 99. n. 21. pag. 219

Repræsentationi locus est in fideicommissis, & nepos concurret cum patruo, quando agitur de fideicommissio ascendendum. c. 99. n. 1. p. 218

Repræsentationi tunc maxime locus est, quando adjecta fuit clausula, in stirpes, & non in capita. c. 99. num. 2. p. 128

Repræsentatio non habet locum, nisi respectu por-

tionis, ad quam tam pater quam filius vocantur. c. 99. num. 3. p. 218

Filius per repræsentationem succedens, debet succedere ex proprio capite, & per consequens debet esse vocatus. c. 99. n. 4. p. 218

Repræsentationi non est locus, quando testator ad certas personas & gradus dispositionem suam restrinxit. c. 99. n. 5. p. 218

Repudiatio.

Repudiari potest lucrum à lege delatum, quamvis inde creditorum damnum contingat. cap. 100. n. 25. pag. 222

Quæ sit differentia inter repudiationem, & renunciationem. c. 57. n. 14. p. 134

Repudiatio juris quæsitæ præjudicat creditoribus renunciantis in foro exteriori. cap. 57. num. 16. pagin. 135

Quod procedit tam adversus chirographarios creditores, quam hypothecarios. capit. 57. numero 17. pag. 135

Quæ sit ratio cur acceptans paternam hæreditatem, non possit repudiare pupillarem: è contra verò, is qui pupillarem acceptat, paternam amplecti non cogatur. c. 92. n. 23. p. 207

Speciali favore pupilli introductum est, ut patris hæreditatem acceptans pupillarem repudiare non possit. c. 92. n. 24. p. 207

Rescriptum.

Rescriptum conditionale, non adimpletâ conditione, nullum est. c. 67. n. 1. p. 155

Rescriptum posterius qui obtinet, non factâ mentione primi per adversarium impetrati, excusandus est ex causa probabilis ignorantie. cap. 67. num. 2. pag. 155

Reservatio.

Reservatio quando debeat esse ad validandam donationem, iudicis arbitrio relinquitur. c. 40. num. 31. pag. 85

Reservatio disponendi nihil operatur, nisi quatenus de jure relicta est, & executioni demandata dispositio. c. 96. n. 3. p. 213

Reservatio sola nihil operatur, nisi postea transeat in dispositionem. c. 96. n. 17. p. 214

Dispositio facta in executionem præcedentis reservationis, retrahitur ad tempus primæ dispositionis, maxime si tempore intermedio non fuerit jus quæsitum tertio. capit. 96. numero 18. pag. 214

Reservatio facta per filium successionis sibi deferendæ, nihil iuris tribuit; aliud est quando donans sibi reservavit facultatem disponendi de bonis donatis: tunc enim censetur reservata facultas disponendi expressè, vel etiam tacitè, si donans moriatur sine testamento. cap. 96. num. 16. pag. 214

Restitutio.

Datur medium inter restituere bona in statu in quo reperientur, & non restituere. cap. 87. num. 13. pag. 197

Restitutio gratiosa memoriæ defuncti, secum infert restitutionem bonorum nondum in tertios alienatorum. c. 42. n. 8. p. 89

Restitutionem defuncti memoriæ quando Princeps concedit per verba amplissima, restituuntur bona confiscata, sive alienata fuerint, sive non. cap. 42. num. 9. p. 89

Restitutio memoriæ defuncti si concedatur per viam iustitiæ, venit ex necessaria consequentia restitutio bonorum in favorem hæredum, & successorum ipsius. c. 42. n. 10. p. 89

Quid

Rerum & Verborum.

Quid in Gallia obseruetur circa restitutionem bonorum, quando obtrinetur memoria defuncti re integratio per viam gratiae. cap. 42. num. 11. p. a gin. 89

Vide plura verb. *Memoria.*

Retentio.

Retentio feudalis de iure non potest alteri cedi. c. 66. num. 13. p. 153

Retractus.

Retractum petens, donec pretium realiter exsoluerit, res dicitur integra. c. 66. n. 17. p. 153

Ius retractus competit ratione personae, non autem ratione bonorum socialium. cap. 69. num. 21. pag. 161

Retrouenditio.

Retrouenditio dependens à partium conuentione dicitur fieri ex causa praexistente, & necessaria; nempe in executionem contractus praecedentis. cap. 83. num. 18. p. 189

Rota.

Rota decisiones 149. part. 2. recent. & 218. apud Duard. post tract. de censib. explicantur. cap. 17. num. 5. pag. 31

Genueus Rotae magna est autoritas, maxime in negotiis mercantilibus. c. 72. n. 12. p. 166

S

Saluianum.

Saluianum merito datur contra bona fideicommissio supposita, ex mente Rotae Romanae, nulla facta distinctione negligentiae, vel diligentiae. c. 21. num. 26. p. 46

Saluus conductus.

Saluus conductus qui obtinuit à Principe, si interim pecuniae creuerint, tenetur ad illud incrementum, & ad omne aliud legitimum interesse. c. 14. num. 21. p. 26

Sciens, Scientia.

Qui contraxit ex eo quod sciebat Principis edictum breuit publicandum circa rem, circa quam versatur contractus, tenetur hoc notificare alteri contrahenti. c. 10. n. 2. p. 18

Et talis sic contrahens crimen stellationatus incurrit. ibid. num. 3. & tenetur ad interesse. ibid. num. 4. pag. 18

Scientia colonorum in materia ductus quae non praedictat Domino. c. 48. n. 7. p. 100

Scientia Domini cum taciturnitate ipsius, infert tacitum consensum praestitum alienationi praedij emphyteutici. c. 67. n. 11. p. 155

Scrinia.

Scrinia & omnia in eis contenta, muliere decedente, restituenda sunt heredibus mulieris. c. 95. num. 8. pag. 211

Scriniorum valor quando non est valde magnus, multo magis restituenda sunt heredibus vxoris. c. 95. num. 9. p. 211

Scriptor.

Scriptor testamentarius non sufficit quod simpliciter subscribat testamentum solemne, sed praeterea debet declarare quod subscriptio facta fuit de mandato testatoris, & scripturam illam verè illius esse testamentum. c. 82. n. 17. p. 187

Scrupulus.

Scrupulus est nuda dubitatio, vel titubatio animi sine ulla ratione, vel fundamento. c. 68. n. 12. p. 258

Quid intersit inter veram suspensionem, & scrupulum. cap. 68. n. 14. p. 258

Tom. I. Pars II.

Secretarius.

Secretarius Communitatis qui scripsit ex necessitate officij, sibi non praedictat. cap. 11. num. 2. pag. 19

Sententia.

Sententia prolata in petitorio suspensa, est nulla. c. 53. num. 34. p. 119

Sententia est nulla si proferatur simul in petitorio, & possessorio, quando constat ex actis petitorium fuisse suspensum. c. 53. n. 36. p. 119

Sententia quando fundatur super iure quodam extraordinario, is qui sententiam obtinuit, potest ab illa recedere, & ea non vii si velit. cap. 66. num. 15. pag. 153

Separatio bonorum.

Separationem bonorum aduersus creditores defuncti petere possunt creditores haereditis. c. 58. num. 3. pag. 137

Seraphinus.

Seraphini decis. 132. procedit in casu dubio, quando nullum aderat pactum de restituendo scriniorum aestimationem, nullaque eorum recognitio in pecunia. c. 95. num. 10. p. 211

Seruitus.

Seruitus irritandi est discontinua. cap. 48. num. 45. pag. 102

Seruitus discontinua solo tempore immemoriali praescribitur. c. 48. n. 46. p. 102

Contrariam sententiam multi amplectuntur, sed à conclusione non est recedendum. c. 48. n. 47. & 48. pag. 102

Contraria sententia quomodo procedat, & quid in tali praescriptione sit probandum. cap. 48. n. 49. 50. & 51. p. 102

Seruitus aqueductus quae est continua, praescribitur decem annis inter praesentes, & viginti inter absentes. c. 48. num. 52. p. 102

Societas, Socius.

In societate coniugali inaequalitas omnino vitanda est. c. 69. num. 26. pag. 161

Socij ignorante Communitate assumpti non obligantur Communitati. c. 59. n. 6. p. 139

In materia societatis vestigialium, casus mixtus non continetur in simplici. c. 59. n. 8. pag. 139

Socius quando sibi referauit ius nominandi participationem, non tenetur exigere consensum Communitatis. eodem c. 59. num. 8. p. 139

Socium socij mei mihi non obligatum executiue conuenire nequeo. c. 59. n. 9. p. 139

Socij non possunt inter se agere executiue, nisi prius calculatis rationibus. c. 59. n. 15. p. 139

Socius socij quando tenetur ratione gestionis factae circa societatem, tenetur duntaxat vsque ad concurrentiam summarum per ipsum exactarum. c. 59. num. 17. p. 140

Liberatur tamen si bona fide rationes suo principali reddiderit, & reliqua illi persoluerit ante denunciationem sibi factam. c. 59. n. 18. p. 140

Solemnitas.

Solemnitas quae non debet adhiberi in ipso contractu, sed post contractum, non dicitur formalis solemnitas, sed effectualis. c. 56. n. 16. p. 133

Solutio.

Soluens simpliciter extraneus pro alio, censetur nomine illius, & tanquam eius negotiorum gestor soluisse. c. 29. n. 4. p. 59

Extraneus si pro debitore nomine illius soluerit, & tanquam gestor negotiorum debitoris, non succedit in ius creditoris cui solutum est; secus si proprio nomine, & ad propriam utilitatem, & animo

Z

Index Posterior,

- animo sibi acquirendi soluat. capit. 29. numero 3. pag. 59.
- Tertius pignoris possessor soluens, vitur iure exceptionis aduersus creditores posteriores, si anterioribus soluerit, etiam nullâ obtentâ iurium cessione. c. 29. n. 5. p. 59
- Quando ipse debitor soluit de pecuniis propriis, non est de subingressione querendum. cap. 29. num. 6. pag. 59
- Soluens emptor de pretio rei emptæ, non potest obtinere cessionem iurium à creditore. c. 29. num. 7. pag. 59
- Limita, nisi processerit conuentio de cedendis iuribus, & succedendo in locum creditoris dimissi, tunc enim cessio erit valida. capit. 29. numero 8. pag. 59
- Item limita si emptor nolit agere contra alios, sed duntaxat se defendere aduersus creditores; tunc non est opus cessione iurium. capit. 29. numero 9. pag. 59
- Soluens debitum alienum cum protestatione sibi ipsi acquirendi, etiam si soluat de pretio bonorum emptorum, sibi acquirit iura mediante iurium cessione. c. 32. n. 13. p. 69
- Soluens præsumitur soluere de pecuniis propriis in casu dubio, sed non in casu claro. cap. 32. num. 17. pag. 70
- Soluens pro alio sine mandato, habet actionem personalem, si non fuerit prohibitus ab eo cuius nomine soluit. c. 32. n. 18. p. 70
- Soluens exactori Communiaris, acquirit ipso iure actionem personalem. c. 32. n. 19. p. 70
- Solutio facta anteriori creditori sub qualitate cessionis iurium, non inducit plenam liberationem; sed tantum conditionalem: ita ut superuenientibus molestiis, perinde sit ac si liberatio facta non fuisset. c. 32. n. 15. p. 70
- Solutio: si fiat per ipsum debitorem de pecuniis tertij, iste tertius non succedit in ius creditoris sine cessione, aut nisi adsit pactum subrogationis, & pecuniæ in effectu in solutionem anterioris debiti conuertatur, & hoc notificatum fuerit creditori. c. 29. n. 10. p. 59
- Creditor si velit, potest in actu solutionis contradicere subrogationi præsentatæ per eum, de cuius pecuniis fit solutio. c. 29. n. 11. p. 60
- Aliud est creditorem secundum soluere, aliud tertium penitus extraneum ad effectum succedendi in ius hypothecarum. c. 29. n. 21. p. 61
- Solutionem in moneta tonsa creditor recipere non tenetur. c. 1. n. 4. p. 2
- Pactum de soluendo in eadem bonitate intrinseca, est conforme iuri communi. c. 1. n. 5. p. 2
- Solutio in qua moneta fieri debeat, quando super hoc nihil inter partes fuit conuentum. cap. 1. num. 7. pag. 2
- Solutio quomodo fieri debeat, quando species fuerunt designatæ, sed non dinumeratæ vel æstimatæ. c. 1. n. 8. p. 2
- Si conuentum fuerit de soluenda certa specie, sed sub numero incerto, in qua moneta solutio fieri debeat. c. 1. n. 9. p. 2
- Conuentio de soluendo in eodem valore intrinseco, debet obseruari, licet contractus in moneta imaginaria conceptus sit. c. 1. n. 10. p. 2
- Hoc procedit tam quoad sortem, quàm quoad redditus. c. 1. n. 11. p. 2
- Si dictum fuerit, restitutionem in eodem modo fieri, hoc seruandum est. ibid. n. 12. p. 2
- Solutio in iisdem vel similibus speciebus promissa, quomodo intelligenda. c. 1. n. 16. p. 3
- Solutio si in certis & determinatis speciebus promissa sit, talis conuentio debet ad vnguem obseruari. c. 1. num. 17. p. 3
- Quando conuentum fuit de solutione in certa æstimatione, vel in eadem bonitate extrinseca, facienda est iuxta formam conuentionis. cap. 3. num. 61. pag. 9
- Solutionis modus cum bona fide longo tempore præscribi potest. c. 6. n. 6. p. 13
- Solutio habetur pro non facta, cuius utilitas non est duratura. c. 10. n. 7. p. 18
- Qui habet facultatem soluendi in pecunia, vel in bonis, cogi potest totum soluere in pecunia, vel totum in bonis; nec potest pro parte soluere in vno, & pro parte in alio, nisi testator aliter disposuerit. c. 14. n. 2. p. 25
- Solutio si fieri debeat in bonis, non debet fieri de melioribus, vel de vilioribus; sed de mediocribus arbitrio boni viri. c. 14. n. 3. p. 25
- Si data fuerit hæredi facultas soluendi super bonis, & *prendre sur ses biens*, illa verba solum inferunt hypothecam, & debitum semper in pecunia soluendum est. c. 14. n. 4. p. 25
- Amplia ut locum habeat, etiam stante pacto capiendo possessionem propriâ autoritate. c. 14. num. 5. pag. 25
- Facultas soluendi in bonis, amittitur per litis contestationem: vel si debitor exequutionem passus, non se obtulerit paratum soluere. cap. 14. num. 8. pag. 16
- Soluendi in bonis facultas in actione iudicati durat donec ex iudicato agatur. capit. 14. numero 9. pag. 16
- Solutiones factæ metu mandati exequutiuæ, non præiudicant priuilegio, maxime stante decreto irritanti. c. 44. n. 16. p. 26
- Solutiones factæ per eum qui immunis est, præiudicant quoad soluta, non quoad futuras & maturandas solutiones. c. 44. n. 17. p. 92
- Hæres, idemque defuncti creditor pecunias hereditatis recipiens, censetur sibi soluisse, & ista est vera solutio: sed vide inferius, cap. 58. numero 1. pag. 136
- Tempore aditæ hereditatis inducitur à lege ficta solutio summarum ipsi hæredi debitarum. c. 58. n. 6. pag. 137
- Solutio ficta inducitur ex potestate legis. cap. 58. n. 7. pag. 137
- Soluisse sibi præsumitur hæres, quando agitur de eius commodo. c. 58. n. 8. p. 137
- Solutio ficta, aut alia fictio nunquam inducitur in præiudicium tertij. c. 58. n. 9. p. 137
- Solutio ficta per aditionem non præiudicat creditoribus hæredis. c. 58. n. 10. p. 137
- Solutio ficta censetur facta præcisè in ipso actu aditionis. c. 58. n. 11. p. 137
- Solutio ficta ubi semel inducta fuit, non potest iterum vera fieri. ibid. n. 14. p. 137
- Solutio ficta per aditionem præiudicat creditoribus hæredis, qui post aditam hereditatem contraxerunt. c. 58. n. 16. p. 137
- Solutio facta hæredi censetur facta primò de mobilibus. c. 58. n. 17. p. 137
- Mobilia & species non possunt dici solutæ pro quantitate debita. c. 58. n. 19. p. 137
- Hoc procedit quando hæres protestatus est se nolle confundere iura sua. c. 58. n. 20. p. 137
- Solutio inducta ex eo quod hæres pecunias hereditarias exigit, non est vera, sed ficta. c. 58. n. 21. p. 137
- Solutio

Rerum & Verborum.

Solutio facta inducitur quando hæres duas personas repræsentat. c. 58. n. 22. p. 138

Quando pecunia fuit exhibita tantum demonstrationis causâ, non inducitur vera solutio. c. 90. num. 1. pag. 202

Quæ probanda sunt ab eo qui solutionem impugnât ex eo quod pecunia demonstrata fuerit, & exhibitâ, non tamen soluta. c. 90. n. 2 p. 202

Solutio momentanea non extinguit obligationem. c. 90. n. 5. p. 202

Solvens contemplatione literarum quas debitor ad alium scripsit, retinet præcedentes actiones & hypothecas, donec ille tertius soluerit & mandatum adimpleverit. c. 90. n. 6. p. 202

Quamvis actio prima remaneat creditori, cui solutionis loco literæ datæ sunt, si tamen creditor per triginta dies tacuerit, onus probandi quod mandatariorum non soluerit spectat ad creditorem literas recipientem c. 90. n. 8. p. 203

Sors.

Pro sorte principali qui prior est, præferendus quoque est pro vlturis. c. 21. n. 2. p. 44

Quod intellige vt ibid. n. 27. p. 46

Species.

Specierum identitas refertur ad identitatem numeri. c. 2. n. 39. p. 6

Species quod est apud Logicos, est indiuiduum apud Iuriconsultos. c. 3. n. 52. p. 9

Species promissa monetæ, quando non reperitur, aut cum magna difficultate, sufficit solutionem fieri de monetâ currenti tempore solutionis ad valorem antiquæ. c. 11. n. 5. p. 19

Species certa monetæ si sit legata, illa solui debet. c. 13. num. 12. p. 23

Si conuentum fuerit de certa monetæ specie restituenda, illa restitui debet; aut si facile non reperitur, alia æquivalens reddi debet. cap. 17. num. 3. pag. 30

Sufficit promitti easdem species, licet non dicatur in eodem numero, contra nonnullorum sententiam: & expenditur consil. Crauet. 47. cap. 17. n. 11. pag. 31

Idem est promittere restitutionem in iisdem speciebus, & in eisdem speciebus. cap. 17. numero 12. pag. 32

Spolium.

Spolij actio datur aduersus eum qui possidet ex liberatione nulliter facta, etiam nulla facta debiti oblatione in odium spoliatoris, ex stilo Rotæ, & Curiarum Auenionensium. c. 22. n. 5. p. 47

Spolij actio non datur contra feudatarium ratione illius rei, cuius possessio erat apud concedentem. c. 71. n. 21. p. 164

Statutum.

Statutum Auenionis sub titulo de his qui foro cedunt, lib. 1. rubric. 40. art. 3. explicatur, & ostenditur ex mente illius ad hoc vt quis dicatur decoctus, requiri quod bona sua occultauerit, vel se in fugam dederit, aut latitauerit animo fraudandi creditores. c. 72. n. 10. p. 165

Statutum prohibens ne maritus leget vxori, non extenditur vltra territorium statuentium. c. 33. n. 3. pag. 71

Qui dicit affines seu propinquos non potuisse intervenire tempore contractus, pro obseruanda statuti solemnitate, tenetur id probare. cap. 40. num. 19. pag. 84

Statutum Auenionense lib. 2. rubric. 9. artic. 9. circa admissionem articuloꝝ explicatur. cap. 53. num. 30. pag. 119

Tom. 1. Pars II.

Statutum non porrigit vires ad bona alterius territorij, quando aliquid fit ad fraudem, aut præiudicium tertij. c. 65. n. 10. p. 132

Statutum particulare quando adest in aliquo loco circa infinuaciones, illud debet obseruari quoad bona in alio loco sita. capit. 56. numero 11. pag. 132

Statutum loquens de donatione, non habet locum in donatione. Intellige vt infra hoc cap. 57. num. 28. pag. 135

Statuti verborum generalitas talis esse potest, quæ etiam dotem quoad infinuacionem comprehendat. c. 57. n. 30. p. 135

Statutum Auenionense prohibet cessionem iuris retentionis in vim dominij directi competentis. c. 66. n. 14. p. 153

Sterilitas.

Quæ sit differentia inter sterilitatem, & non fructuositatem, quoad remissionem mercedis. c. 31. num. 40. pag. 67

Stipulatio.

Seruus potest sibi stipulari debere, & tenere; quia facti non est incapax. c. 49. n. 34. p. 106

Stipulatio habere & possidere licere, valde differt à promissione habere licere, vel habere & tenere: & quid operetur. c. 49. n. 35. p. 106

Stipulatio habere & tenere, ad obligationem facti refertur. c. 49. n. 36. p. 106

Stipulatio in dubio censetur debet facta filiis tanquam hæredibus. c. 55. n. 15. p. 123

Stipulatio pro filiis vti hæredibus, est vtilior patri, etiam in materia non transitoria ad hæredes. c. 55. num. 16. p. 123

In materia transitoria ad hæredes, quando agitur de filiis nascituris, semper in dubio stipulatio censetur facta liberis tanquam hæredibus. cap. 55. n. 19. pag. 124

Pater quando stipulatur pro se, & suis hæredibus, & successoribus quibuscumque, argumentum est cuius exclusionis fideicommissi super bonis donatis: vt Rota Romana iudicauit in causa S. Tronqueti. c. 55. n. 20. p. 124

Stipulatio pro se, & hæredibus quibuscumque, acquirit ius liberis tanquam hæredibus, non obstante expressione masculinitatis. c. 55. n. 21. p. 124

Stante dictâ clausulâ, oportet filium esse hæredem mediatum, vel immediatum primi acquirentis. c. 55. n. 22. p. 124

Subditi.

Promissio facta per subditos in casum matrimonij filiarum Domini, debet tantum intelligi de filia primogenita, secundum Thesaur. Sed contra, ibid. & seqq. c. 65. n. 3. p. 151

Subditi allegantes possessionem contra Dominum, tenentur deducere & probare quod cum Dominus iura exigere voluit, fuit repulsus, & solutio illi denegata. c. 65. n. 9. p. 152

Subditi & homines licet sint ingenui, tamen sunt adstricti erga Dominos iurisdictionales ad aliquam speciem seruitutis, & ad homagium & seruitia. c. 84. n. 23. p. 191

Subditos alienatos non posse se redimere, multi DD. existimant. c. 91. n. 12. p. 204

Quid agendum sit in casu dictæ reclamationis, & quomodo praticari debeat. ibid. n. 13. p. 204

Si subditi alienentur, possunt se redimere; quia illorum interest non habere Dominum inferiorem. c. 91. n. 4. p. 204

Sed hoc casu tenentur soluere pretium vendicionis. c. 91. n. 5. p. 204

Z 3

Fallit

Index Posterior

Fallit nisi semel subditi alienationi consentiant.
c.91. num.6. p.204

Si alienetur iurisdiclio sine feudo, subditi non possunt se redimere. c.91. n.7. pag.204

Subditi non possunt se redimere, quando alienatio illorum facta fuit cum vniuersitate Castrorum. cap.91. num.8. p.204

Subrogatio in ius alterius potest esse valida quoad vendentem, sed non in praiudicium tertij, nisi requisita concurrant. c.29. n.16. p.60

Subrogatio.

Subrogatio in ius alterius creditoris, potest contingere quoad actiones personales, vel quoad hypothecariam, vel tantum quoad ius excipiendi. c.29. num.17. p.61

Substitutio.

Substitutus pupillaris succedens ex fideicommisso detrahit Trebellianicam, sed in eam fructus imputat. c.92. n.10. & n.13. & alia passim per totum illud caput. pag.207

Superfluitas.

Superfluitas ad tollendam dubitationem toleratur. cap.17. n.16. p.32

Suspicio.

Suspicio omnis cessat in actibus voluntarie iurisdictionis. c.40. n.18. p.84

T

Taxatio.

Taxationis gratia quandoque monetur valor apponitur, & quandoque gratia demonstrationis. cap.3. num.67. p.10

Tectum.

Tectum parieti superimpositum, ostendit illum non esse destinatum ad alius eleuandum; secus est si tectum sit parieti tantum coherens. cap.88. n.29. pag.199

Tempus.

Verba in dubio ad tempus contractus referenda. c.3. num.48. p.8

Monetur qualitas an ad tempus solutionis, vel ad tempus contractus referenda sit, verba contractus sunt diligenter consideranda. capit.3. num.49. pagina 8

Tempus testamenti in legatis quoad valorem monetarum inspiciendum est. c.14. n.19. p.26

Quando concessio facta fuit cum limitatione temporis, qui non obseruat tempus, non dicitur obseruare formam. c.67. n.6. p.155

Tempus omne in dubio continuum esse censetur. c.67. num.8. p.155

Tempore inhabili quod factum est, non potest retro trahi, maxime in praiudicium tertij. cap.67. n.18. pag.156

Tempus adimpletæ conditionis attendi debet in re scripto gratuito, & sic quando conditio fuit adimpleta iurico officio concedentis, perinde est ac si concessa non fuisset. c.67. n.25. p.156

Terminus.

Intermino ad quem maior habilitas requiritur, quam in termino a quo: ille enim debet esse habilis essentialiter; hic vero sufficit quod sit habilis potentia- liter. c.67. n.24. p.156

Terras.

Terras heremas ad pascua destinatas, Camera Officiales qui Principi vnire nituntur, male faciunt. cap.25. n.12. pag.54

Tertius.

Tertius potest opponere de nullitate contractus excipiendo, quando est creditor, & habet interesse. c.45. num.7. p.93

Testamentum.

Testamentum in quo nemo pro absentibus stipulatus est, non sustinetur etiam tanquam donatio causâ mortis, quamuis illi pater auctoritatem dederit. cap.78. num.9. p.179

Testamentum scriptum à persona non habente fidem publicam (qualem habet Notarius) debet publicari. c.81. n.1. p.184

In terris Ecclesie in testamento etiam extra tempus pestis confecto, duo testes cum Parocho sufficiunt, vel quatuor sine Parocho. capit.81. num.7. pagina 185

Si testamentum factum fuerit coram insufficienti testium numero, non potest per alios testes extra testamentum adhibitos coadiuari. cap.81. num.18. pag.185

Testamenti substantia & perfectio consistit in testium numero sufficienti. c.81. n.19. pag.185

Testamenti testes si ob aliquam necessitatis causam disjunguntur, oportet actum perfici & renouari illis redentibus, aut alios in ipsorum locum adhiberi. c.81. n.20. p.186

Testamenti vna pars non declarat aliam, quando constat de contraria voluntate. cap.99. num.11. pagina 219

Testamentum vtrum subsistere possit, quando filius est præteritus in primo gradu, & vocatus in secundum. c.93. n.1. pag.208

Testamentum, non obstante filij præteritione, regulariter sustinetur vigore clausule codicillaris, cum distinctionibus de quibus num. seqq. c.93. n.2. pagina 208

Ostenditur verius esse, quod licet testator diu vixerit, & testamentum mutare potuerit, quod tamen non mutauit, censetur voluisse mori ab intestato: & quod credens testamentum illud esse nullum, aliud non fecit; sed in hoc multum potest Iudicis arbitrium. c.93. num.6. pag.208

Dum agitur de præteritione filij iam nati, indistincte testamentum sustinetur per clausulam codicillarem quibuscumque verbis conceptam. c.93. n.7. pag.208

In testamentis obseruanda est solemnitas loci vbi celebrantur, non autem vbi bona sita sunt. cap.82. num.1. p.186

In testamento solemniter multæ requiruntur solemnitates, sed vna ex præcipuis consistit in subscriptione testium. c.82. n.2. p.186

Subscription testium in testamento solemniter non sufficit quod fiat per solam scripturam nominis testium, sed præterea debet testis dicere quis, & cuius testamentum subscripserit, & ibi datur forma huiusmodi subscriptionis. c.82. n.3. p.186

Testamentum contritum subscriptione factâ, iuris forma non obseruata, c.82. n.5. p.187

In testamento solemniter subscriptio & signatio fieri debet per ipsos testes, & non per testatorem, aut aliam extraneam personam. c.82. n.6. p.187

In Gallia defectus sigillationis non est magni momenti. c.82. n.7. p.187

In testamento solemniter de iure vtramque requiritur, nempe testium subscriptio, & sigillatio. c.82. n.8. pag.187

In testamento solemniter si dictum sit testem sigillasse sigillo vnus, & sigillaerit sigillo alterius, sigillatio nulla est. c.82. n.20. p.187

In

Rerum & Verborum.

In testamento solemnī, si testator illud non subscripserit, requiritur octavus testis, quem testamentarium vel scriptorem nuncupant. cap. 82. n. 11. pag. 187

Non sufficit quod scriptor octavus testis scribat in dorso testamenti, tanquam Notarius recipiens instrumentum remissionis illius. cap. 81. num. 12. pag. 187

Testamentum nuncupativum implicitum hoc requirit, quod ore proprio testator heredem nominet cum relatione ad scripturam. cap. 82. num. 18. pag. 187.

In testamento nuncupativo implicito, non sufficit quod testator dicat, scripturam quam exhibet esse suum testamentum, nisi adiciat se nominare heredem cum qui in scriptura designatur. c. 82. n. 19. pag. 187

In testamento verò solemnī non est opus nominare heredem, sed sufficit quod testator scripturam exhibeat, dicens in ea suum testamentum contineri. c. 82. num. 20. pag. 187

Testamentum solemnne invalidum propter defectum solemnitatum, sustinetur tanquam codicillus vigore clausulæ codicillaris, & scriptus hæres in illo testamento capit hereditatem de manu venientium ab intestato. c. 82. n. 21. pag. 188

Testes.

Testes deponentes super possessione de parte prædij, & non dicentes de qua parte, non probant. cap. 64. num. 4. p. 149

Dum agitur de quasi possessione juris realis, necesse est ut testes deponent, solutiones factas fuisse pro illo prædij, de quo agitur. c. 54. num. 7. p. 149

Testes se referentes ad scripturam incertam, non suffragantur. c. 64. n. 15. p. 150

Thesaurus.

Theauri Iun. in tract. de monet. part. 2. quæst. 58. doctrina expenditur. c. 17. n. 6. pag. 31

Titulus.

Titulus producendus est, quando duo contendunt possidere ex concessione Principis. c. 48. num. 38. pag. 102.

Item dum agitur de præterdente in re aliena usufructum. c. 48. n. 39. p. 102

Vel si constat de dominio prædij servientis. cap. 48. num. 40. p. 102

Quando dubitatur de existentia tituli, si de eo detur sumus, concedenda est dilatio ad illum probandum: sed si non dubitetur de existentia illius, dato sumo, causa debet iudicio ordinario terminari. c. 53. num. 20. p. 118

Titulus onerosus in materia concessionis emphyteuticæ, quis dicatur. c. 80. n. 3. p. 183

Tigna.

Tigna immixta per totam spissitudinem parietis, & scalæ innixæ muro, sunt signa proprietatis. c. 88. num. 5. p. 198

Tonsio moneta.

Tondens monetam alieni Principis, non debet condemnari ad penam mortis. c. 20. n. 1. p. 42

Tondens monetam etiam proprii Principis, mortem non meretur. c. 20. n. 2. p. 42

Tondens monetam minus delinquit, quam fabricans. c. 20. n. 3. p. 42

Transactio.

Transactio non dicitur, sed donatio, quando ex una parte nihil datur, nec recipitur. cap. 54. num. 30. pag. 122

Transmissio.

Transmittitur ad hæreses Officium Iudicis, restitu-

tio in integrum, ius petendi dotem super fidel-commisso: & quomodo hoc sit verum. Remissivè, c. 45. num. 4. p. 93

Si hæres præmortuus fuerit legatario, non est locus transmissioni legati in favorem hæredis prædefuncti, si testator post obitum legatarii injunxerit onus hæredi restituendi, inspectâ solùm personâ illius, & per verba personalia. cap. 87. num. 17. pag. 197

Hoc procedit, quando persona hæredis non fuit apposta demonstrativè, sed taxativè: in dubio autem demonstrativè adjecta videtur. cap. 87. n. 18. pag. 197

Transmittitur quidem hereditas ex potentia suarum, sed transmittitur ut ad eunda, non ut adita. cap. 92. num. 19. p. 207

Is ad quem transmittitur hereditas, eodem modo potest illam repudiare, quo poterat transmittens. cap. 92. num. 20. p. 207

Trebellianica.

Trebellianica detrahi potest ex bonis pupilli, ad substitutum pupillarem devolutis, subjacentibus oneri restitutionis. c. 92. n. 10. p. 207

Turpitud.

Turpitud duplex est, una expressa, alia tacita. c. 76. num. 9. p. 171

Turpitud tacita colligitur ex actuum correlative. c. 76. num. 10. p. 172

Turpitudinis causa si sit de præterito, qui scienter soluit, donare videtur: ideo repetitioni locus non est. c. 76. num. 13. p. 172

Turpitud expressa vitiat contractum ipso iure: tacita verò ope duntaxa exceptionis. cap. 76. n. 14. pag. 172

Tutor, Tutrix.

Tutoris deputatio in uno loco facta, sortitur effectum ubique terrarum. c. 56. num. 6. p. 132

Tutrix ex tutela nullum commodum regulariter percipere potest, cum tutoris officium debeat esse gratuitum. c. 76. n. 2. pag. 171

Tutori pro matrimonio aliquid solui idem est, & dilationem concedi ad soluendam summam notabilem. c. 76. n. 4. p. 171

Tutrix nihil commodi percipere potest ex matrimonio suæ pupillæ. c. 76. n. 3. p. 171

Tutori munuscula gratuita, & sine conventionione præcedenti data, non repetuntur conditione ob turpem causam: secus est si agatur de muneribus magni valoris. c. 76. num. 15. p. 172

V.

Venditio, venditor.

Per venditionem sub hasta primus debitor liberatur, & novatio regulariter inducitur. c. 21. n. 20. pag. 46

In contractu venditionis non est locus remissioni mercedis, sed rescissioni ex capite læsionis. c. 31. num. 1. p. 65

Venditio judicialis pignorum, habitâ fide de pretio, fieri potest, quando qualitas pignorum id suadet. c. 32. n. 25. p. 70

Venditio potius censetur quam permutatio, quando pretium æquivalet rei permutatæ. c. 39. n. 4. p. 81

Venditio non transformatur in alium contractum, sed in totum vitatur, si pacta contraria substantia illius contractus fuerint in instrumento apposita. c. 79. n. 22. p. 182

In venditione omnia comprehenduntur, quæ emptor credit

Index Posterior,

credidit comprehendere. cap. 84. num. 19. p. 191
 Venditor qui sciebat bonitatem rei venditæ non esse duraturam, est in dolo, si de hoc certior non fecerit emptorem ignorantem. cap. 10. num. 1. pag. 18
 Periculum rei venditæ spectat ad emptorem, donec facta fuerit retrouenditio, in casibus in quibus quis cogi potest ad retrouenditionem. cap. 66. num. 9. pag. 153
 Venditor tenetur emptorem certiorare facere de omnibus qualitatibus minuendis pretium rei venditæ. c. 43. n. 1. p. 90
 Prefertim si agatur de qualitatibus quæ reddidissent difficiliorem emptorem, si illas sciisset. c. 43. n. 2. pag. 90
 Venditor tenetur ad totale interesse, etiam si ignorauerit onus rei venditæ, stantibus clausulis in instrumento venditionis apponi consuetis. c. 43. n. 4. pag. 90
 Venditor etiam si dixerit se vendere bona talia qualia possidet, tenetur nihilominus certiorare emptorem de oneribus, quæ emptorem difficiliorem reddere poterant ad emendum. c. 43. num. 5. pag. 90
 Emptor debet certiorari per venditorem circa qualitatem rei feudalis, vel non feudalis. c. 43. num. 6. pag. 90
 Venditor præsumitur scire qualitates rei venditæ, non autem emptor. c. 43. n. 7. p. 90
 Venditor dicitur esse in dolo, dum non exprimit clare, & sine verborum inuolucro illius qualitates. c. 43. num. 8. p. 91

Verba.

Ex verbis contractus præcedentibus & subsequentibus, & ex discretiua loquendi formula, intentio partium colligitur. c. 3. num. 50. p. 8
 Ex quibus verbis colligatur partes quoad monetæ bonitatem habuisse respectum ad tempus contractus. c. 3. n. 51. p. 8
 Verba contractus in materia monetali diligenter inspicenda sunt. c. 6. n. 1. p. 14
 Verba inculcari non est inconueniens, ad tollendam dubitationem. c. 18. n. 1. p. 33
 Verba non minus, significant eandem quantitatem. cap. 18. num. 5. p. 33
 Verba donationis, *pour luy & les siens*, non comprehendunt liberos, nisi sint hæredes. cap. 35. num. 4. pag. 75. Vide cap. 55. num. 13. & sequentibus. pag. 123
 Verba *habere & possidere*, à contrahentibus prolata, ad ius referuntur. c. 49. n. 37. p. 106
 Sed si à testibus proferantur, vel à statuentibus, referuntur ad factum. c. 49. n. 38. p. 106
 Verba promissionis, *de faire paisiblement iouyr*, referenda sunt ad factum. c. 49. n. 39. pag. 106
 Verba illa, *Volo eligere*, vim veræ electionis habent. cap. 50. n. 11. p. 109
 Verbum *Volo*, in quibus casibus habeat vim disponendi. c. 50. num. 12. p. 109
 Verbum *Volo*, vim habet disponendi & eligendi, quando ex certa animi deliberatione prolatum est. cap. 50. n. 13. p. 109
 Verbis enunciatiuis expressa voluntas, an sufficiat ad inducendam nominationem, seu electionem. c. 50. num. 14. p. 109
 Verba denotantia potestatem, relata ad heredem, non inducunt necessitatem electionis. cap. 50. num. 43. pag. 110
 Verbum *Rogo*, inducit necessitatem electionis, & re-
 stitutionis. c. 50. n. 45. p. 111

Verisimile.

Quod verisimile est, multum attendi debet, dum dubitatur in qua moneta solutio fieri debeat. c. 12. num. 14. p. 22

Versio.

Versio pecuniarum probatur coniecturis. c. 29. n. 22. pag. 61
 Diuersitas specierum monetæ, non nocet omnino probationi versionis pecuniarum in causam promissam. c. 29. num. 23. p. 61

Via.

Via publicæ sunt de Regalibus. cap. 48. num. 22. pag. 101
 Via publicæ vsus communis est, & omnibus patere debet. c. 60. n. 1. p. 140
 Via si quis seruitutem constituat, locus publicus inter prædium dominans & seruiens intermedius, non præiudicat seruitutis constitutioni. c. 60. n. 2. pag. 140
 Via publica non dicitur ex eo, quod publicè per eam itur sed alia plura requiruntur, nominatim quod ducat ad Ciuitatem flumen, vel viam publicam. cap. 60. n. 4. p. 141

Vicelegatus.

Vicelegatus licet Principem repræsentet, non tamen omnia potest quæ Princeps. cap. 67. num. 17. pag. 156

Vicinus.

Vicinus non potest petere obrurari fenestras à vicino factas in suo muro proprio. cap. 88. num. 19. pag. 199

Vniuersalis.

Inter vniuersalem, & generalem dispositionem, quæ sit differentia. c. 40. n. 3. p. 83

Vacatio.

Non valet consequentia, si ex eo, quod filiis sine liberis decedentibus facta fuerit substitutio, inferatur ipsos filios esse vocatos. cap. 98. numero 12. pag. 217

Vota.

Vota minoris partis conualescunt aliquando ex votis & suffragiis aliorum: & quomodo id procedat. c. 62. n. 21. p. 146
 Explicatur text. in cap. congregato. 53. de elect. ut procedat duntaxat, quando electio facta fuit collegialiter. c. 62. n. 22. p. 146

Vsfructus.

Vsfructus consolidatio facta tempore matrimonij ex causa præcedenti, censetur facta ante matrimonium. c. 69. n. 4. p. 160
 Quod res hæredis in vsfructu contineatur, si ipsi hæredi restitutio sit facienda, verius est & receptius. c. 74. n. 9. p. 169
 Vsfructus legatum francum ab omnibus oneribus hereditariis, similibusque verbis conceptum, comprehendit res, quarum restitutio ipsi hæredi facienda est. c. 74. n. 10. p. 169
 Si quis relinquat alteri fundum vtendum; proprietatem fundi, & non vsfructum relinquere censetur. c. 87. n. 1. p. 196
 Vsfructus mentio quando dispositioni accessorie, & per modum causæ relictus est, proprietatis legata videtur. c. 87. n. 3. p. 196
 Fallit, si dictum fuerit quod res legata erat ad fruendum ipsa tempore vitæ legatarij: tunc enim solus vsfructus in legato continetur. cap. 87. num. 4. pag. 196
 Ex facultate alienandi legatario concessa, non vsfructus, sed proprietatis legata censetur. cap. 87. n. 9. pag. 197.

Vsfructu

Rerum & Verborum.

Vfusfructus si clarè fuerit relictus, non potest desumi conjectura contraria ex aliis partibus testamenti, cum nemo seipsum statim corrigere velle censendus sit, c. 87. n. 16. pag. 197

Vxor.

Vxori competens actio pro petenda dotis constitutione, alienari non potest, quamvis nondum fuerit intentata, c. 30. n. 6. p. 62

Alienatio bonorum super quibus uxor fuit consignata, quibus remediis valida reddi possit, cap. 30. n. 7. pag. 62.

Vxor potest se obligare, tam pro excarceratione filii, quam mariti, c. 30. n. 11. pag. 62

Limita, nisi per talem obligationem mulier reperiretur laesa ultra dotis medietatem, cap. 30. num. 12. pag. 62

Obligatio per uxorem praestita in contractu matrimonii, per quam marito certam summam augmenti nomine promittit, est conditionalis, & conditio verificatur adveniente casu praedecessus, c. 46. n. 9. pag. 96

Vxoris creditoribus obligatum est nomen dotale, & sub ea qualitate sunt graduandi eodem ordine, quo collocata fuisset uxor super bonis mariti, c. 58. n. 4. pag. 137

Vxor convolans ad secunda vota, non tenetur restituere liberis primi matrimonii quæsitæ ex fructibus bonorum mariti, c. 77. n. 10. p. 173

Vxor non minus est fiduciaria si cætera concurrant, quamvis gravata sit de restituendo in casum mortis, vel secundarum nuptiarum, cap. 77. num. 11. & num. 13. p. 173

Imprimatur.

Avenione die 6. Februarii, 1648.

FR. IOANNES FERRANDUS, Inquisitor Generalis
Sanctæ Fidei in Civitate & Legatione Avenionensi.

[Faint, mostly illegible text in two columns, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

[Faint, mostly illegible text in two columns, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

